

தீருவள்ளுவராண்டு 2054
2023 மே, சூன், சூலை - காலாண்டிதழ்
மலர்-6 இதழ்-21

உலகத்தமிழ்

பன்னாட்டுத் தமிழாய்வு மின்னிதழ்

E-ISSN : 2581 - 9712

வெளியீடு
உலகத் தமிழ்ச் சங்கம், மதுரை

உலகத்தமிழ் பன்னாட்டுத் தமிழாய்வு மின்னிதழ்

ஆசிரியர் குழு

தலைமை ஆசிரியர்

முனைவர் **அவ்வை அருள்**
 இயக்குநர்(வொ),
 உலகத் தமிழ்ச் சங்கம், மதுரை
 தொலைபேசி: 0452-2530766
 நகரி: 0452-2530799
 மின்னஞ்சல்: director@utsmdu.org

ஆசிரியர் குழு (இந்தியா)

முனைவர் **வி.திருவள்ளுவன்**
 துணைவேந்தர்,
 தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர்,
 தமிழ்நாடு
 மின்னஞ்சல்: tamilunive@gmail.com

முனைவர் **ந.அருள்**
 இயக்குநர் (மு.கூ.வொ)
 உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை,
 தமிழ்நாடு
 மின்னஞ்சல்: iits@tn.nic.in

முனைவர் **கோ.பிலவேந்திரன்**
 பேராசிரியர், தமிழ்த்துறைத் தலைவர்
 அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், சிதம்பரம்,
 தமிழ்நாடு
 மின்னஞ்சல்: drarangapari@gmail.com

முனைவர் **வை.இராமராஜபாண்டியன்**
 புலத்தலைவர், தமிழியற்புலம்
 மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம், மதுரை,
 தமிழ்நாடு
 மின்னஞ்சல்: dramarajapandian@gmail.com

முனைவர் **தி.உமா**
 பேராசிரியர், நவீன இந்திய மொழிகள் மற்றும்
 இலக்கியவியல் துறை,
 தில்லிப் பல்கலைக்கழகம், தில்லி-110007
 மின்னஞ்சல்: dumadevi@gmail.du.ac.in / unadchitra@gmail.com

செய்த ஆசிரியர்

முனைவர் **சி.புவியரசு**
 மின்னிதழ் உருவாக்குநர்,
 உலகத் தமிழ்ச் சங்கம், மதுரை

இதழ் வடிவமைப்பு

தருமதி **பா.விஜி**
 கணினி செயல்முறையாளர்,
 உலகத் தமிழ்ச் சங்கம், மதுரை

ஆசிரியர் குழு (அமெரிக்கா)

திரு **ம.ஜெயராமசர்மா**
 விக்கடோரியா ஆந்துக் கல்வி மையத்தின் ஆலோசகர்,
 அக்கினிக்குஞ்சு மின்னிதழ் இலக்கிய ஆலோசகர்,
 "தடாகம்" தமிழ் இலக்கிய வட்டத்தின் பண்பாட்டு
 இலக்கிய ஆலோசகர், ஆகதிரேலியா,
 மின்னஞ்சல்: jeyaramiyer@yahoo.com.au

முனைவர் **சி.இளங்குமரன்**
 விரிவுரைமாளர், தமிழ்ப்பிரிவு,
 தற்கால மொழிகள் துறை,
 மொழிகள் மற்றும் தகவல் தொடர்பியல்புலம்,
 கல்தான் இடர்ஸ் பல்கலைக்கழகம்,
 தாஞ்சேராமலையில், யேராக், மலேசியா.
 மின்னஞ்சல்: s.lingkumaran@gmail.com

முனைவர் **இர.பிரபாகரன்**
 கணினித் தொழில்நுட்ப வல்லுநர்,
 பல்வேறு தமிழ்ச்சங்கங்களில் பதவி வகித்தவர்,
 அவுரிக் கா,
 மின்னஞ்சல்: prabu0111@gmail.com

முனைவர் **வி.ஜீவகுமாரன்**
 அரசு நூலகத்தில் தமிழ்ப்பகுதியின் பொறுப்பாளர்,
 ஆலோசகர், நகரசபையின் புனியியல் சாரிந்த
 தொழில்நுட்பப்பிரிவின் பொறுப்பாளர், டென்மார்க்,
 மின்னஞ்சல்: jeevakumaran5@gmail.com

முனைவர் **ஆ.ரா.சிவகுமாரன்**
 இணைப்பேராசிரியர், தமிழ்மொழி பண்பாட்டுப் பிரிவு,
 தேசியக் கல்விக் கழகம், நன்யாங் தொழில்நுட்பப்
 பல்கலைக்கழகம், சிங்கப்பூர்.
 மின்னஞ்சல்: sivakumaran.r@nie.edu.sg

கொடர்புக்கு

☎ 0452 - 2530766 / 2530799
 ✉ utsmdu2@gmail.com
 🌐 Uts Mdu
 🐦 @TamilUlaga
 📺 உலகத் தமிழ்ச் சங்கம், மதுரை

முகவர்

இயக்குநர்,
 உலகத் தமிழ்ச் சங்கம், மதுரை,
 மருத்துவர் தங்கராசு சாலை,
 சட்டக்கல்லூரி அருகில்,
 மதுரை - 625020

உலகத்தமிழ்

காலாண்டிதழ்

வ.எண்	தலைப்பு	கட்டுரையாளர்	பக்கம்
1.	மகாகவி பாரதியார் கவிதைகள் புலப்படுத்தும் இசை மரபு	- முனைவர் ககன்யா அரவிந்தன்	4
2.	பன்டைய தமிழரின் உணவு முறை	- முனைவர் மெய் சித்ரா	22
3.	அல்லி பாத்திமாவின் பாண்டிச்சி பழங்குடிகள் புதினம் ஒரு மொழி மற்றும் பண்பாட்டு ஆவணம்	- முனைவர் க.பகம்பொன்	34
4.	சங்கப்பாடல்களில் உணர்வுப் போராட்டமும் மேலாண்மையும்	- முனைவர் யாழ்.க.சந்திரா	41
5.	தமிழ் மலையாள நாவல்களில் அடித்தள மக்கள் வாழ்வியல்	- முதுமுனைவர் க.கிராமர்	53
6.	திருக்குறளில் சைவ சித்தாந்த இறைக்கொள்கை	- திரு. நா.யிரபுரம்	58
7.	பாரதியார் பாடிய குயிலும் திரைப்படப் பாடல்களின் குயிலும்	- ச.கண்மணிகணேசன்(ஓய்வு)	68
8.	மணிமேகலை உணர்த்தும் பௌத்த அறச்சிந்தனைகள்	- முனைவர் அரங்கன்.மணிமாறன்	74
9.	பன்டைத் திணைக்குடிகளின் ஆவி வழிபாடு	- முனைவர் ந.வெண்ணிலா	81
10.	திருக்குறளில் நீர்	- ரா.செயழி	88
11.	" கார் நாற்பது " உணர்த்தும் விழுமியங்கள்	- முனைவர் நா.சிவகுரு	93
12.	கவிஞர் வெண்ணிலாவின் அறுப்பும் யாழின் நரம்புகள் - நூல் திறனாய்வு	- முனைவர் செ.கவிதா	103
13.	இலங்கைத் தமிழறிஞர்களின் தமிழ்ப்பணி	- கல்வியாளர் முத்து.செயராமன்	111
14.	'எனக்கான நிழல்' - எம்.சேகர் (2020 கரிகாற்சோழன் விருது பெற்ற நூல்)	- முனைவர் எஸ்.சந்திரசேகரன்	118

மகாகவி பாரதியார் கவிதைகள் புலப்படுத்தும் இசை மரபு

முனைவர் சுகன்யா அரவிந்தன்
முதுநிலை விரிவுரையாளர், இசைத்துறை,
யாழ்ப்பாணப்பல்கலைக்கழகம், இலங்கை.

முன்னுரை

மகாகவி பாரதியின் கவித்துவத்துக்கப்பால் இசைக்கலையிலும் சிறப்பான ஆளுமை கொண்டவர் என்பது இவருடைய கவிதைகளை வாசிக்கும் தோறும் புரிந்துகொள்ளமுடியும். இந்தப்புலமையினைப் பாரதி தன்னுடைய ஆர்வத்தினாலும், தான்வாழ்ந்த காலத்திலே இசைப்பணியாற்றிய ஆளுமைகளிடமிருந்தும் பெற்றுக்கொண்டார் என்பதை இவருடைய சரிதப்பதிவுகள் வாயிலாகத் தெரிந்துகொள்ள முடிகின்றது. இன்றும் இசை நிகழ்ச்சிகளிலும் மரபுமாராத இசைக் கச்சேரிகளிலும் புரட்சிக்கவி பாரதி அவர்களுடைய பாடல்கள் அவையோர் நடுவிலே பெரும் எதிர்பார்ப்பை ஏற்படுத்தி நிற்கின்றது என்றால் அதற்கு இவருடைய கவிதைகளின் இசைக் கோலங்களின் சிறப்பே என்று சொன்னால் மிகையில்லை. இத்தகைய இசைச்சிறப்பினைப் பாரதி அவர்கள் பெறுவாரையும் இவருடைய பாடல்களிலே இச்சிறப்புகள் புலப்படுகின்ற தன்மையினையும் இவ்வாய்வுக்கட்டுரை விரிவாக நோக்குகின்றது.

திறவுச்சொற்கள்: தமிழிசை மரபு, கீர்த்தனை, நாட்டார் இசை மரபு, பண்பாட்டு அலகு, பண்பாட்டு தொடர்ச்சி.

தலைப்பு அறிமுகம்

இசைத்தமிழின் மாண்பினை அறிந்த பழந்தமிழர் இயல், இசை, நாடகம் எனும் மூன்று கூறுகளையும் கொண்ட முத்தமிழுள் இசையை நடுவில் வைத்துப் போற்றி மகிழ்ந்தனர். மிகத் தொன்மையான தமிழ் இலக்கண நூலாகிய தொல்காப்பியம், இசை நூலை “நரம்பின் மறை” என்று குறிப்பிடுகிறது. இந்நூலுள் இசை பற்றிய பல குறிப்புகள் காணக்கிடக்கின்றன. சங்க நூலாகிய பரிபாடல், பெரும்பாணாற்றுப்படை, சிறுபாணாற்றுப்படை போன்ற நூல்களிலே இசைத்தமிழ் பற்றி பல செய்திகள்

குறிப்பிடக் காண்கிறோம். சிலப்பதிகாரம் ஒரு முத்தமிழ் காப்பியம். பின்வந்த பரஞ்சோதி முனிவரது திருவிளையாடற்புராணத்திலும் இசைக் குறிப்புகள் காணக்கிடக்கின்றன.

காலந்தோறும் தமிழிசை அரச ஒத்துழைப்புபெற்றுச் சிறந்தும், அவ்வப்போது நலிந்தும் வந்திருக்கின்றது என்பது வரலாறு சுட்டும் உண்மை.

இருபதாம் நூற்றாண்டளவிலே பல மொழிகளின் கலப்பும் தமிழிசை மரபிலே ஏற்பட, இசை நிகழ்ச்சிகளிலும் பெரும்பாலும் தெலுங்கு, வடமொழிப் பாடல்களே பாடப்பெற்றன. பொருள் விளங்காத காரணத்தால், பிறமொழிகளிலுள்ள பாடல்கள், தமிழ்மக்கள் உள்ளத்தைத் தொட இயலாதவையாகின. இக்குறையினைப் பல இயற்றமிழ் அறிஞரும் இசைத்தமிழ் வல்லுநர்களும் உணர்ந்திருந்தனர். இனிய இசையில் அமைக்கப்பெற்ற செந்தமிழ்ப்பாடல்களைத் தமிழ்மக்கள் அனைவருக்கும் கொடுக்க வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது. தமிழ் நாட்டில் தமிழிசை இயக்கத்தை 1941ஆம் ஆண்டு பெருங்கொடைவள்ளல் செட்டிநாட்டரசர் ராஜா சேர் அண்ணாமலைச்செட்டியார், இவர்தம் குமாரர் இராஜா சேர் முத்தையா செட்டியார் அவர்களும் தமிழிசை வளர்ச்சிப் பணியில் ஆர்வமும் ஊக்கமும் கொண்டிருந்தார்கள். இவர்களது சேவையில் வழி முத்துத்தாண்டவர், மாரிமுத்தாப்பிள்ளை, அருணாசலக்கவிராயர், நீலகண்ட சிவன், வேதநாயகம் பிள்ளை, இலக்குமணப் பிள்ளை, கோபாலகிருஷ்ண பாரதியார், பெரிய சாமித்தூரன், சுத்தாந்த பாரதி ஆகியோர் இயற்றிய பாடல்களைச் சுரதாளக்குறிப்புகளுடன் நூல்களாக வெளியிட்டனர்.¹

இவ்வாறான பின்புலத்திலேயே மகாகவி பாரதி அவர்களுடைய காலமும் அமைந்திருந்தது. இசைக்கு முக்கியத்தும் கொடுத்த பாரதி புரியும் வகையிலே பாடல்கள் அமைந்திருத்தல் தேவை என்னும் கருத்தியலிலேவிடாப்பிடியாக இருந்திருக்கின்றார்.

பாரதியார் காலத்தில் தமிழிசை வளர்த்த ஆளுமைகள் - ஓர் பார்வை

மகாகவி பாரதியார் அவர்கள் வாழ்ந்த காலத்திலே வாழ்ந்த இசைமேதைகளுடைய படைப்புகளிலே மிகவும் மனதைப் பறிகொடுத்திருந்தார். இசையிலேயே மிகுந்த நாட்டம் கொண்டிருந்தார். இந்த மகான்களுடைய படைப்பியல் பண்புகளைப் பாரதி அவர்களுடைய கவிதைகளிலே இனம் கண்டுகொள்ள முடிகின்றது. அதுமாத்தரமல்லாமல் இவர்களுடைய பாதிப்புதான் பாரதி அவர்களை இசைக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்துப் படைப்புகளைப் படைக்கவும் வழிப்படுத்தியது என்றால் மிகையில்லை.

மாயூரம்வேதநாயகம் பிள்ளை

தமிழ்ப் பாடல்கள் மூலம் சமூகச் சீர்திருத்தம், பெண்கள் முன்னேற்றம், பக்தி, ஒழுக்கம் ஆகியவற்றைப் பரப்பிய வித்தகர் இவர். 1856ஆம் காலங்களிலே தஞ்சை மாவட்டம் தரங்கம்பாடியில் மாவட்ட முன்சீப் பதவியில் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்த வேளையிலே, அக்காலத்தில் தமிழில் கீர்த்தனைகளும் பாடல்களும் மிகக் குறைவாகவே இருந்தன. இறைவனைப் போற்றிப் பாடுவதற்கு எளிய நடையில் உள்ள பாடல்கள் மிக அரிதாகவே இருந்தன. அக்குறையைப் போக்க எண்ணி எல்லாச் சமயத்தினரும் இறைவனை இறைஞ்சிப்பாடும் வகையில் ஏறத்தாழ 200 கீர்த்தனைகளை இயற்றி, அந்நூலுக்கு “சரவ சமயச் சமரசக்கீர்த்தனை” என்று பெயரிட்டார்.

இவர் தம் பாடலுக்குத் தாமே இசையமைத்தார். நேரம் கிடைத்த போதெல்லாம் நீதி போதனையையும், உயர்ந்த கருத்துகளையும், உலக உண்மைகளையும் விளக்கும் பல செய்யுட்களை எழுதினார். அந்தப் பாடல்களில் சிறுவர் கடமை, பெண்களின் உணர்வு, குடிமக்கள் குணம், அரசன் இயல்பு ஆகியவை எடுத்துச் சொல்லப்பட்டுள்ளன.

தமிழகத்தில் இடைக்காலத்தில் பெண்கள் அடிமைப்படுத்தப்பட்டதை நினைந்து அவர்களது முன்னேற்றத்திற்காகப் பல பாடல்களை எழுதினார்.

இவை தவிரக் கிறிஸ்தவ, வேதக் கருத்துகளைக் கொண்ட “சத்தியத் தேக் கீர்த்தனைகள்” பலவும், மேலும் “திருவருள் மாலை”, “திருவருள் அந்தாதி”, “தேவ தோத்திர மாலை”, “பெரிய நாசியம்மன் பதிகம்”, “தயாபரக் கண்ணி” முதலிய பல நூல்களையும் இயற்றியுள்ளார்.

இவரது பாடல்கள் எல்லோருக்கும் புரிந்து கொள்ளும் வகையிலும், எளிய நடையிலும் அமைந்தது. தரத்தில் உயர்வும், அமைப்பில் அழகும் கொண்டு விளங்குவதால் அவை மக்கள் உள்ளத்தை எளிதில் தொடும் ஆற்றல் மிக்கவை. இவரது படைப்புகளையும் அவற்றின் சிறப்பையும் கண்ட மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை இவரை “விற்பன்னர்” என்றும், “தன்னிகரில்லாத தமிழ் வேதநாயகர்”2 என்றும் புகழ்ந்துள்ளார்.

நீலகண்ட சிவன்

கேட்போர் உள்ளத்தை உருக்கும் பக்திச் சுவை கொண்ட தமிழ்ப்பாடல்களை இயற்றித் தமிழிசையின் வளர்ச்சிக்குத் தொண்டாற்றிய பெரியார் நீலகண்ட சிவன் ஆவார். இயற்பெயர் சுப்ரமணியன் என்றிருந்த போதும், சிவனது திருவருள் பெற்று இறைவனது தொண்டிற்குத் தம்மை ஆட்படுத்திக் கொண்ட போது இவர் "நீலகண்ட சிவன்" என்று அழைக்கப் பெற்றார்.

திருவிளையாடல் புராணத்திலுள்ள சில வரலாறுகளையும், சிவனடியார் சிலருடைய வரலாறுகளையும் இவர் பாடல்களாகப் பாடியுள்ளார். நீலகண்ட சிவன், பெரும்பாலும் சிவபெருமையே வாழ்த்திப் பல பாடல்கள் இயற்றியுள்ளார். எனினும் விநாயகர், முருகன், கலைவாணி, அம்பிகை, திருமால் போன்ற கடவுள்கள் மீதும் சில பாடல்களைப் பாடியுள்ளார்.

ஆயிரத்துக்கு மேற்பட்ட பல பாடல்களை இவர் இயற்றியுள்ளார். இக்கால வழக்கிலுள்ள காம்போதி, சங்கராபரணம் போன்ற பண்களில் மட்டுமல்லாமல், த்விஜாவந்தி, அமீர்கல்யாணி, யமுனாகல்யாணி போன்ற ஹிந்துஸ்தானி இசைமரபிலே வந்த பண்களிலும் இவர் பாடல்கள் இயற்றியுள்ளார். மங்களகைசிகி போன்ற ஒரு சில அரிதுபண்களிலும் இவர் பாடல்கள் அமைத்துள்ளார். ஆதி, ரூபகம், சாபு போன்ற வழக்கிலுள்ள தாளங்களையே இவர் கையாண்டுள்ளார். சிவபெருமானது தாண்டவத்தைச் சித்தரிக்கும் பாடல்களில் இவர் தந்தோம், தரிகிடதோம் போன்ற தாளச் சொற்கட்டுகளை நன்கு பயன்படுத்தியுள்ளார். "என்றைக்குச் சிவக்ருபை வருமோ", "சம்போ மஹாதேவா", "ஆனந்த நடமாடுவார் தில்லை"3 என்று தொடங்கும் பாடல்கள் இசைக் கலைஞர்களால் விரும்பிப் பாடப்படுகின்றன.

கோபாலகிருஷ்ண பாரதியார்

பக்திச்சுவை ததும்பும் நந்தனார் வரலாறுகீர்த்தனைகளை இயற்றித் தமிழிசை தழைத்தோங்க அரிய பணியாற்றியவர் கோபாலகிருஷ்ண பாரதியார். இவருடைய கீர்த்தனைகளின் வர்ண மெட்டுகள் இனிமையாகவும் யாவரும் கற்றுக்கொள்ளக் கூடிய வகையில் எளிய முறையிலும் அமைந்துள்ளன.

தாயுமானவர் பாடல்களை விருப்புடன் படித்து வந்தார். கீர்த்தனை அமைப்பினை அறிந்து கொண்டு தாமே பல கீர்த்தனைகளை இயற்றத் தொடங்கினார். பல சங்கீதவித்துவான்களின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்க "நந்தனார்

சரித்திரத்தை” இயற்றினார். இது முழுவதும் கீர்த்தனை வடிவிலேயே பாடப்பட்டிருந்தது.

நந்தனார் சரித்திரம் இவரது இசை ஞானத்தையும், கற்பனைத் திறத்தையும், பாடல் இயற்றும் ஆற்றலையும் விளக்கும் வகையில் அமைந்துள்ளது.

கோபாலகிருஷ்ண பாரதியார், நந்தனார் சரித்திரம் மட்டுமல்லாமல் இயற்கை நாயனார் சரித்திரம், திருநீலகண்டநாயனார் சரித்திரம் ஆகிய சரித்திரங்களைப் பாடல் வடிவில் இயற்றியதோடல்லாமல், பல தனிக்கீர்த்தனைகளையும் இயற்றியுள்ளார்.

கோபாலகிருஷ்ண பாரதியார் இன்சுவை மிகுந்த பல பக்தி இராகங்களையே நந்தனார் கீர்த்தனைகளில் பயன்படுத்தியுள்ளார். சங்கராபரணம், பந்துவராளி, கல்யாணி, தோடி, சரசாங்கி, சக்கரவாகம் போன்ற மேளகர்த்தா இராகங்களிலும், மோகனம், நாட்டை, எதுகுலகாம்போதி, நீலம்பாரி, நாதநாமக்ரியா, மாஞ்சி, சாமா, செஞ்சுருட்டி, செளராஷ்டரம், பைரவி, பூநீராகம், ஸஹானா, வசந்தா, புன்னாகவராளி, சாவேரி, காம்பேரி, அசாவேரி போன்ற கிளை இராகங்களிலும் ஹிந்துஸ்தானி இசையில் தாக்கம் பெற்ற பெஹாக், அமீர், கல்யாணி, யமுனாகல்யாணி ஹிந்துஸ்தான் காபி போன்ற இராகங்களிலும் பாடல்கள் இயற்றியுள்ளார். கிளை இராகங்களில் செஞ்சுருட்டி, அசாவேரி, புன்னாகவராளி, நாதநாமக்ரியா, செளராஷ்டரம் ஆகிய இராகங்களை அதிகமாகப் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

பாரதியார், ‘ஆதி, ரூபகம், சாபு ஆகிய தாளங்களை அதிகமாகப் பயன்படுத்தியுள்ளார். ஒரு சில பாடல்களே ஜம்பை, 4 அடி தாளங்களில் அமைத்துள்ளார்.

இராமசுவாமி சிவன்

தமிழ் நாடகக் கீர்த்தனைகள் பலவற்றை இயற்றித் தமிழிசைக்கு வளம் சேர்த்த இயலிசைப் புலவர் இராமசுவாமி சிவன். இவர் சற்குரு பூநீதியாராஜருடைய சீடமரபிலே வளர்ந்தவர். இவரும் சிறு வயதிலேயே பல பாடல்கள் இயற்றிப் பாடிவந்தார். கந்தபுராணத்தைக் கீர்த்தனை வடிவில் இயற்றிக் கற்றறிந்த அவையோர் முன்னிலையில் அரங்கேற்றினார்.

கதாகாலேட்சபம் செய்யும் கலைஞர்களுக்குப் பயன்படும் வகையில் மார்க்கண்டேய சரித்திரம், பிரகலாத சரித்திரம், சீதாகல்யாணம் போன்ற சரித்திரங்களைக் கீர்த்தனை வடிவில் அமைத்தார்.

சிவபெருமான் மீது ஆழ்ந்த பக்தி கொண்டு சிவகதைகளைக் காலேட்சபமாக அவர் நிகழ்த்தி வந்ததால் "சிவன்"5 எனப் பெயர் பெற்றார்.

கவிக்குஞ்சர பாரதி

கவிக்குஞ்சர பாரதி தாம் இயற்றிய "அழகர் குறவஞ்சி" இசை நாட்டிய நாடகத்தில் பல அழகிய பதங்களை அமைத்துள்ளார்.

இவர் இயற்றிய பதங்கள் சொல்லழகும் பொருளழகும் கொண்டு விளங்குகின்றன. இவருடைய பதங்களில் பல உவமைகளும் பழமொழிகளும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

இவர் சோலைமலை அழகர் மீது ஒரு "குறவஞ்சியும்", திருமுருகனின் அவதாரத்தை விளக்கும் "ஸ்ரீ கந்தபுராணக் கீர்த்தனையும்", "கயற்கண்ணிமாலை"யும் திருப்பதி வெங்கடாசலபதி மீது "திருவேங்கடமாலையும்", "திருமுருகவிலாசம்" மற்றும் "பேரின்பக் கீர்த்தனைகள்"6 என்ற நூலும், இன்னும் பல பாசுரங்களும், கீர்த்தனைகளும், பதங்களும் பாடிச் செவ்விய முறையில் தம் வாழ்நாளையச் செலவிட்டு வந்தார்.

வள்ளலார்

இக்காலப்பகுதியில் தமிழிசை இயக்கத்துக்கு அடிகோலியவர்களுள் முக்கியமானவர் இவர் என்றால் மிகையாகாது. இசையியலில், அதன் நுணுக்கங்களில் மிகுந்த தேர்ச்சி பெற்றவர்.

கீர்த்தனை கீழ்நிலையிலான சுவைகளைத் தரவே பயன்படும் என்ற கருத்து முறியடித்து இசை உலகிற்கு அறிவூட்டியவர் உயர்ந்த மதத் தத்துவங்களையும், ஆன்மநேயம், ஒருமைப்பாடு போன்ற சீரிய கருத்துகளையும் கீர்த்தனைகளில் தந்து வெற்றி பெற்றவர். இசைப்பாக்களில் இயற்பாச் சிறப்பும் இருக்க முடியும் என்று காட்டியவர் இவர்.

நாமாளிகள் போன்ற பாடல் வகைகள் கீர்த்தனைவடிவு அல்லாவாயினும் இசைப்பாடல் என்ற முறையில் கீர்த்தனைப் பகுதியில் இணைக்கப்பட்டுள்ளன.

இவர் 'கும்மிப் பாடலைக் கீர்த்தனைவடியில் அமைத்தளித்தது புதுமையே. இவரது பாடலமைப்புக்களது தாக்கங்கள் பல பாரதியாரின் பாடல்களிலும்7 காணமுடிகிறது.

இராமலிங்க சுவாமிகள்

இராமலிங்க சுவாமிகள் ஆயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட திருவருட்பாக்களை அருளிச்செய்ததோடல்லாமல் நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட தனிப்பாடல்களையும் இயற்றியுள்ளார். தனிப்பாடல்களில் சில “பதங்களும்” உள்ளன.

1865ஆம் ஆண்டு அவரடி சமரச்ச சன்மார்க்கத்தில் சங்கத்தை ஏற்படுத்தினார். இவருடைய பாடல்கள் கருத்தாழமும் எதுகை, மோனை நயங்களும் கொண்டு விளங்குகின்றன.

இவரது பதங்கள் தில்லை அம்பலத்தானை தலைவனாகவும் அவரை நினைத்துருகும் தலைவி பாடுவதாகவும் அமைந்திருப்பது. இறைவனை உறவு நிலையில் வைத்துப் பாடும் மரபுமுறைக்குச் சிறந்த உதாரணமாகும்.8

அண்ணாமலை ரெட்டியார்

காவடிச்சிந்தின் தந்தை என்று அழைக்கப்படுவதற்குத் தகுதி படைத்த அண்ணாமலை ரெட்டியார்.

ஜமீந்தார், கமுகுமலைக்கு காவடி எடுத்த போது அவருக்காக அண்ணாமலை ரெட்டியாரால் பாடப்பட்டவைகளே காவடிச் சிந்து ஆகும்.

செய்யுள் நயச்சிறப்போடு பாடல்கள் அழகிய மெட்டுகளைக் கொண்டவைகளாக அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஹரிகாம்போதி, கரகரப்ரியா, நடபைரவி, சக்கரவாகம், முகாரி, ஆனந்தபைரவி, செஞ்சுருட்டி முதலிய ராகங்கள் கையாளப்பட்டுள்ளன. ஆதிதாளம் மட்டுமன்றி மிஸ்ரசாபு, கண்டலகு, திஸ்ரலகு, ஏகம், ரூபகம் முதலிய தாள வகைகளும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. “முடுகு” என்ற விரைவாகப் பாடப்படும் பகுதியும் காவடிச்சிந்தின் ஒரு விசேட அம்சமாகும்.

அண்ணாமலை ரெட்டியாரின் காவடிச்சிந்தில் மிகவும் பற்று கொண்டிருக்க மகாகவி சுப்பிரமணியப் பாரதியார், தானும் சில காவடிச்சிந்துகளை இயற்றியுள்ளார். அண்ணாமலை ரெட்டியார் “வீரை தலபுராணம்”, “வீரைநவநீத கிருஷ்ணசாமி பதிகம்”, “கோமதிஅந்தாதி” போன்ற நூல்களையும் எழுதியுள்ளார்.

இவ்வாறான சங்கீத மேதைகள் மட்டுமல்ல ஆபிரகாம் பண்டிதர், நகரம் முத்துசாமி கவிராயர், செவற்குளம் கந்தசாமிப் புலவர், துரைசாமிக் கவிராயர், சின்னசாமி சாஸ்திரி, அச்சுதாநந்த சுவாமி, நாமக்கல் கவிஞர், வெ.இராமலிங்கம் பிள்ளை போன்ற பல இசைமேதைகள் வாழ்ந்து இசைவளர்த்த காலத்திலே மகாகவி

பாரதியார் அவர்களும் வாழ்ந்திருக்கின்றார். இவ்வாறான சூழலிலே வாழ்ந்தவர் என்கின்ற வகையிலே பாரதியார் அவர்களுடைய படைப்புகளிலே இவர்களது படைப்புகளின் தாக்கம் நிறையவே இருந்திருக்கலாம்.9

மகாகவி பாரதியாரின் இசைமரபு

பாரதியாரின் இசை என்பது மிக ஆழமாக ஆராயப்பட வேண்டிய ஒன்று. சங்கீத மும்மூர்த்திகள் இசையின் மீது கொண்டிருந்த பக்தி, அதைக் கையாள்வதில் காட்டிய சிரத்தை, இவைகளைப் போலவே மகாகவி பெருந்த அபிமானமும் வைத்திருந்தார். அவர் ஒரு சிறந்த இசைப்பாடலாசிரியன் என்பது பலருக்கு இன்னமும் தெரியாது. விநாயகர் நான்மணிமாலையில் பாரதி கூறுவார்.

“போற்றி கல்யாணி புதல்வனே பாட்டினிலே
ஆற்றலருளியடியேனைத் - தேற்றமுடன்
வாணிபதம் போற்றுவித்து வாழ்விப்பாய் வாணியருள்
வீணையொலிஎன்னாவில் உண்டு”

இதேபோலக் கலைவாணியின் அருள் பார்வை பாரதிக்கு நிறையவே கிடைத்திருக்கிறது. அவருக்குப் பொன்போலக் குரல், புதுமின் போல் வார்த்தைகள் அமைந்திருக்கின்றன. அவரது பாடல்கள் பலவற்றை அவரிடமே பாடிக்கேட்பது மகா இன்பம்.

“பாட்டுத்திறத்தாலே - இவ்வையகத்தை
பாலிடத்திட- வேண்டும்”

இந்தப் பாரதியாரின் வாக்கு இன்று உண்மையாகி விட்டது. உலகமே பாரதியின் கவிதைகளை வியந்து போற்றுகிறது.

கவிதையும், அதுவும் இசையுடன் கூடிய பாட்டுத்திறன் வந்துவிட்டாலே அவர்கள் பூமியிலே யாருக்கும் அடிமை செய்வதில்லை. இது சற்குரு புந்தியாகராஜர் போன்ற மகான்கள் கண்டு அனுபவித்த உண்மை.

கி.பி 1898இல் மகாகவி பாரதி அவர்கள் காசியில் இருந்தபோது ஹிந்துஸ்தானி இசையிலும் பயிற்சி பெற்றிருக்கிறார். புதுவையில் இருந்த போது இசையைப் பயின்றிருக்கிறார். இவ்வாறான அனுபவங்களின் மூலம் பெற்ற அனுபவங்களை நிலைநிறுத்தும் வண்ணம் அந்தந்த இராகங்களில் தாளங்களில் என்றும் நிலைத்திருக்கும் இசைப் பாடல்களை நமக்குத் தந்திருக்கின்றார்.

பாரதி தன் குயில்பாட்டிலேயே இசையின் பெருமைகளை இருவரிகளிலே மிக அழகாகப் புதிய உக்திகளுடன் கூறியிருக்கிறார்.

காதல் இங்கு முக்கியம் பெற்றாலும் இசையைப் பற்றிய குறிப்பும் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றது.

“நாதம்நாதம்நாதம்
நாதத்தேயோர் நலிவுண்டாயின்
சேதம், சேதம், சேதம்
தாளம் தாளம் தாளம்
தாளத்துக்கோர் தடையுண்டாயின்,
கூளம், கூளம், கூளம்
பண்ணே, பண்ணே, பண்ணே
பண்ணிற்கேயோர் பழுதுண்டாயின்
மண்ணே, மண்ணே, மண்ணே”

என்ற அற்புதமாகத் தொடங்குகிறார். குயிலின் இரண்டாவது பாடலிலேயே பாரதியார் குறித்துள்ள சுரக்குறிப்புக்களையும் காணலாம்.

இராகம் - சங்கராபரணம் ஏகதாளம்

ஸ்வரம்

“ஸகா-ரிமா - காரீ
பாபா பாபா - மாமா மாமா
ரீ கா -ரீகமா- மாமா”¹⁰

சந்தப் பேதங்களுக்குத் தக்கபடி மாற்றிக் கொள்க என்று தெளிவாகவே கூறுகிறார்.

நீரையும் நெருப்பையும் காற்றையும் ஞாலத்தையும் வானையும் காலத்தையும் படைத்த படைப்புக் கடவுளை விழித்துப் பாரதியார் கூறுகிறார்.

“சால மிகப் பெரிய சாதனை காண் இதெல்லாம்
ஓசைதருமின்பம் உவமையிலா இன்பமன்றோ?” என்று வியந்து பாடுகிறார்.

மேலும் ‘இறைவா! நீ எத்தனையோ சிருஷ்டிகளைச் செய்தாலும் உந்தன் அதிசயங்கள் தன்னுள்ளே காணாமுதம் படைத்த காட்சி மிக விந்தையடா!’ என்று வியந்த பாடுகிறார்.

“காட்டில் விலங்கறியும் கைக்குழந்தை தான றியும்

பாட்டின் சுவையதனைப்பாம் பறியும்”

என்றே கூறுகிறார். இசை மரபின் நாதப்பிரிப்புக்களாகிய அனாகதநாதம், ஆகதநாதம் என்கின்ற பிரவுகள் பற்றியும் குறிப்பிடுகின்றார்.

ஆஹதம், அனாஹதம் ஆகிய நாதங்கள் இசையின் அடிப்படையாக அமைவது. ‘ஆஹதம்’ என்பது அனைவராலும் உணர்ந்து கொள்ளக் கூடிய ஒலி. இயல்பாகவே எழுப்பப்படுவது. ‘அனாஹதம்’ என்பது அனுபவத்தால் மாத்திரமே உணரக்கூடிய ஒலி. இது யோகிகள் ஞானிகளால் மாத்திரமே உணரக் கூடியது. பாரதியாரும் உணர்ந்திருந்தார் என்று இவருடைய படைப்புகளின் வாயிலாகத் தெரிந்துகொள்ள முடிகின்றது. ஆதலினால் தான் இறைவன் படைப்பனைத்தும் இசையின் பரந்த நிறைவாகக் கண்டவர்.

மணிதன் தோற்றுவிக்கும் இசையும், இசைப் பயிற்சியில்லாத மக்களின் இசை, முறையாகப் பயின்றவர் குரலாலும், விரலாலும் உண்டாக்கும் இசை என இருவகைப்படும். இசையின் இத்தனை பகுதிகளையும் ஒருங்கே இணைத்துப் பாரதியின் குயில் பாடுகிறது.

“காண்பறவைகலகலவெனும் ஓசையிலும்

பாட்டினிலும் நெஞ்சைப்பறி கொடுத்தேன்” என்று பாடுகிறார்.

வேதங்களில் இவருக்கு இருந்த ஆழ்ந்த ஞானமும், காளிதாசன் கவிதைகளில் ஊறித்திளைத்ததாலும் பாரதியின் கவிதை மிகமிக ஆழமாக, அழகாகப் பல அடிப்படை உண்மைகளைக் கலாரசனையுடன் தருகின்றது. இசைத்தந்தி புதிய கருவி ஒன்றை மகாகவி காண்கின்றான்.

“மழை இனிமையாகப் பெய்கிறது!

மழை பாடுகின்றது

அது பலகோடி தந்திகளையுடையதோர் இசைக்கருவி.”

பாரதியின் கையில் அடைக்கலமடைந்த இந்த மழை என்ற இசைக்கருவிக்குத் தாளமாக இடிகளை இணைக்கின்றார். இந்தப் பிரமாண்டமான இசைக் கருவிகளைத் துணையாகக் கொண்டு பாடப் பாரதி போன்ற இசைக் கலைஞர்களால்தான் முடியும்.

பாரதியினைத் தமிழிசைக் களஞ்சியம் என்றே குறிப்பிட முடியும். சும்மி, தெம்மாங்கு, சிந்து, நொண்டிச் சிந்து, காவடிச்சிந்து, கிளிக்கண்ணி, பள்ளு, பண்டாரப் பாட்டு இப்படிப்பல்வேறு இசைவகைகளைக் கையாண்டுள்ளார். கோபால கிருஷ்ணப்

பாரதியார், தாயுமானவர் இவர்களது இசை வகைகளுடன் தேவாரத் திருவாசகமும், திவ்வியப் பிரபந்தங்கள் அனைத்து இசை வகைகளையும் தனது புதிய கவிதைப் படைப்புக்குத் துணையாகக் கொண்டு, தனக்கென ஒரு பாதையை வகுத்துக்கொண்டு பாடல்களைப் பாடியுள்ளார். பலரது இசை மரபுகளை உள்வாங்கி அதிலிருந்து ஒரு புதிய மரபைத் தமிழிசை உலகிற்குத் தந்த பெருமை மகாகவி பாரதிக்கு உண்டு.

இந்தப் பாடல் வகைகள் பற்றி பாரதி கொண்டிருந்த விளக்கங்களும் அதாவது இலட்சணங்களும், இவை பாரதியின் கவிதைகளிலே பெற்றுள்ள இடங்கள் பற்றியும் சற்று விரிவாக நோக்குவோம்.

கும்மி

கும்மிப்பாடல்கள், கேரளத்திலே 'கை கொட்டிக்களி' என்று குறிப்பிடப்படுவதாகப் பாரதி தன்னுடைய தனிக்கட்டுரையிலே குறிப்பிட்டுள்ளார். கும்மி என்பது 'கை கொட்டி ஆடுதல்' என்று பொருள்படும். ஆனந்தப்பைரவி, ஹுசேனி போன்ற இராகங்களில் இருந்தே இவை பிறந்தவையாகக் குறிப்பிடப்படுகிறது.

தெம்மாங்கு

இதை வண்டிக்காரன் பாட்டு என்று சாதாரண மக்கள் கூறுவார்கள். இரவில் நெடுஞ்சாலையில் வண்டி ஒட்டிச்செல்கையில் வண்டிக்காரன் வாய்விட்டுப்பாடும் பாடல் தெம்மாங்கு எனப்படுகிறது.

“மானாமதுரையிலே மருக்கொழுந்து

கூடைக்காரி

எருதமலைதனிலே”,

போன்றவையே பழைய தெம்மாங்குப் பாடல்.

“காட்டு வழி தனிலே - அண்ணை

கள்ளர் பயமிருந்தால் - எங்கள்

வீட்டுக் குலத் தெய்வம் - தம்பி

வீரம்மை காக்குமடா!”

என்று தொடங்கும் பாரதியார் பாடல் இவ்வகையைச் சாரும்.

சிந்து

பழந்தமிழ் நாட்டின் ஒன்பது வகையான இசை வடிவங்களில் இது ஒன்றாகும். பஞ்சமரபு என்னும் இசை நூல் இதனைக் குறிக்கப்படுகின்றது.

“செம்பரி சிந்து திரிவதைச் சீர்ச்சவலை
தப்பொன்னுமில்லாசமபாத - மெய்படியும்
செந்துறைவெண்குறைதேவபாவணிவண்ணமென்ப
பைந்தொடியாய் இன்னிசையின் பா”

பாஞ்சாலி சபதத்தில் பலவகைச் சிந்துமெட்டுகளைப் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

“மாயச் சூதினுக்கே - ஐயன்
மனமினங்கி விட்டான்”

என்று தொடங்கும் பாட்டு 183 முதல் 195வரிகள் நிறைவடைய,

“தானத் தானானானானா
தானத் தானானா” என்ற மெட்டுள்ள சிந்துக்கள்.

நொண்டிச்சிந்து

பழைய நொண்டி நாடகங்களில் வர்ணனைக்கும், வரலாற்றைக் கூறவும் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்த பாடல் வகை இது. கோபாலகிருஷ்ண பாரதியாரின் நந்தனார் சரித்திரக் கீர்த்தனையில் அதன் கதைச்சுருக்கம் நொண்டிச்சிந்தில் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. பாரதியாரின் பாஞ்சாலி சபதத்திலும் பதினெட்டுப் பாடல்கள் நொண்டிச்சிந்து மெட்டிலேயே அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

“தானனதானன தா - ன
தானனதானன தான னானா
தானனதானன தான னானா”

என்ற மெட்டில் நடப்பது என்பது பாரதியாரின் குறிப்பு.

“எங்ஙனம் சென்றிருந்தீர் - என
நின்னுயிரேயென்றன் இசையமுதே”

என்று ஆரம்பிக்கும் சரஸ்வதி தோத்திரம்.

“உண்ண உண்ணத் தெவிட்டாதே - அம்மை
உயிரெனும் முலையினில் உணர்வெனும் பால்”

என்று தொடங்கும் கண்ணனைத் தாய் உறவு நிலையிலே வைத்துப்பாடும் ‘கண்ணன் - என்தாய்’ என்ற பாடல்.

**“நெஞ்சு பொறுக்கு தில்லையே - இந்த
நிலைகெட்ட மனிதரை நினைத்து விட்டால்”**

என்று பாரத ஜனங்களின் மனநிலையை எண்ணி மனம் நொந்து பாடிய பாடல்.

**“பூமிக்கென்ன யனுப்பினான் அந்தப்
புதமண்டலத்திலென்றம்பிகளுண்டு”**

என்று கண்ணனைத் தந்தை உறவிலே வைத்துப்பாடிய ‘கண்ணன் - என் தந்தை’ என்ற பாடல். இவையும் நொண்டிச்சிந்து மெட்டிலேயே பாடப்பட்டிருக்கின்றன.

காவடிச்சிந்து

முருகன் கோவிலுக்கு நேர்த்திக்கடன் செலுத்தச் செல்வோர் காவடி எடுத்து ஆடிச் செல்கையில் பாடுகின்ற பாட்டுவகை. இது பற்றி அறியாதவர் எவருமில்லை. பாரதியார் சிறு பிராயத்திலேயே காவடிச்சிந்து மெட்டில் பாடல்களை இயற்றிப் புலவர்களின் பாராட்டுகளைப் பெற்றவர்.

“வில்லினை யொத்த புருவம் வளைத்தனை

வேலவா! - அங்கோர்

வெற்பு நொறுங்கிப் பொடிப்பொடி

யானது வேலவா!” (இராகம்: புன்னகவராளி: தாளம்:- திஸ்ரம்)

என்ற பாடல் காவடிச்சிந்து வகையைச் சேர்ந்தது. இதனைச் சார்ந்து பாரதியாருடைய,

“தொன்று நிகழ்ந்த தனைந்து முணர்ந்திடு

தூழ்கலைவாணர்களும் - இவள்

என்று பிறந்தவளென்றுணராத

இயல்பினளாமெங்கள் தாய்” என்ற பாடல் அமைந்திருக்கக் காணலாம்.

கிளிக்கண்ணி

கிளியை விளித்துப் பாடுவதாக உள்ள இப்பாடல் மாண்டு இராகத்தில் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

“திருவைப் பணிந்து நித்தம் செம்மைத் தொழில் புரிந்து

வருகை வருவதென்றே - கிளியே மகிழ்வற்றிருப்போமடி”

என்ற பாடலில் பாரதியார் மாண்டு இராகத்தின் பெயரையே இணைத்துப் பாடியிருக்கும் சிறப்பினையும் காணமுடிகின்றது.

“ஞாயிற்றை எண்ணி என்றும் நடுமை நிலை பயின்று
ஆயிர மாண்டு வலகில் - கிளியே
அழிவின்றி வாழ்வோமட”

என்பது அந்தப் பாடலாகும்.

“நெஞ்சில் உரமுமின்றி நேர்மைத்திறமுமின்றி
வஞ்சனை செய்வாரட- கிளியே
வாய்ச்சொல்லில் வீரரடி”

என்று தொடங்கும் பாடலும் கிளிக்கண்ணி மெட்டில் அமைந்ததே.

பள்ளு

“ஆடுவோமே பள்ளு பாடுவோமே
ஆனந்தச் சுதந்திரம் அடந்துவிட்டோ மென்று”

என்ற பாடல் ‘வராளி இராகத்தில் அமைந்தது. பள்ளர் களியாட்டத்தைக் குறிக்கும் சுதந்திரப் பள்ளுப் பாடலாகிய ‘வீரச் சுதந்திரம்’ என்ற பாடலும் இவ்வகையைச் சேர்ந்ததே.

நந்தனார் சரித்திரப் பாடல்களும், பாரதியார் பாடல்களும்

கோபாலகிருஷ்ண பாரதியாரிடம் பாரதியாருக்கு அளவற்ற மதிப்பு உண்டு. தம் தேசியக் கீதங்கள் பலவற்றிற்கு நந்தனார் சரித்திரக்கீர்த்தனை மெட்டுகளையே கையாண்டிருக்கின்றார் பாரதியார்.

கீர்த்தனை

நாட்டைக்குறிஞ்சி, சக்கரவாகம் போன்ற இராகங்களிலே அமைந்த இசைப்பாடல்கள். இந்த இராகங்களில் பாரதியாரே படைத்த இவ்விசை வடிவங்கள் அவரது இசைப்பாடல் இயற்றும் திறனைப் பெரிதும் விளக்குவன கொள்ள முடிகின்றது.

“முருகா, முருகா, முருகா,” - நாட்டைக்குறிஞ்சி
“காலா உன்சைச்சிறு புல்லென” - சக்கரவாகம்.

இவை தவிர வட மொழியிலும் பாடல் இயற்றக் கூடிய தேர்ச்சி, அதாவது புலமை பாரதிக்கு இருந்திருக்கின்றது. இதற்கு,

“பூலோகக் குமாரி - ஹே
அம்ருத நாரி”

என்ற பாடலும்,

“உஜ்ஜயினி, நித்யகல்யாணி”

என்று தொடங்கும் நவரத்திரிப் பாடலும் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும்.

பாரதியார் கொடுத்துள்ள சுரக்குறிப்புக்கள்

அனேகமான பாடல்களுக்குப் பாரதியாரே சுரக்குறிப்புக்கள் எழுதி இசை மெட்டினை வரையறை செய்துள்ளார்.

‘சின்னஞ்சிறு கிளியே’ என்ற பாடலுக்கு இவரால் அமைத்துக் கொடுத்துள்ள சுரக்குறிப்பு வருமாறு,

இராகம்:- பைரவி தாளம்:- ரூபகம்

“ஸஸஸ - ஸாஸா-பபப

தநீத-பதப-பா

பபப-பதப-பமா-கரிஸ

ரிகம-ரிகரி - ஸா”

இவ்வாறு ‘நொண்டிச்சிந்து’ சக்கரவாகம் எனப்படுகின்ற இராகத்திலும், ‘நின்னைச் சில வரங்கள் கேட்பேன்’ என்ற பாடலுக்குத் தோடியிலும், ‘காக்கை சிறகினிலே’ என்ற பாடலுக்கு யதுகுலகாம் போதியிலும், சுரக்குறிப்புக்கள் கிடைத்திருக்கின்றன.¹¹

பாரதியார் பயன்படுத்திய சந்தக்குறிப்புகள்

திருப்புகழ் பாடல்களுக்குச் சந்தக் குறிப்புகள் உள்ளது போலவே பாரதியாரும் தனது பாடல்களுக்குச் சந்தங்களைக் குறித்துள்ளார். அவற்றுள் சில எடுத்துக்காட்டுகள் வருமாறு,

“முன்னையிலங்கை அரக்கர் அழிய

முடித்தவிலயாருடைவில்?” என்ற பாடலுக்கு,

“தானதன தந்தன தானத் தனந்தன

தானனத்தானானே” என்றவாறு சந்தம் வகுத்துள்ளார்.

“வாழ்க நிரந்தரம் வாழ்க தமிழ் மொழி” என்ற பாடலுக்கு

“தானத் தனந்தன தானத் தனந்தன

தானத் தந்தான” என்ற வகையிலே சந்தம் அமைந்துள்ளார்.

மற்றும், அயல்நாட்டு இசை மரபுகளையும் எமக்கேற்றவாறு மாற்றியமைத்து எமது இசையோடினைத்து பாடல்களுக்கு மெட்டிசைத்திருக்கிறார்.

‘விடுதலை’ என்ற பாடலைப் பிலஹரிஇராகத்தில் அமைத்து மேனாட்டு இசை போல் ஒலிக்கும்படி இயற்றியவர் பாரதியார் அப்பாடலின் சுரதாளக் குறிப்பு வருமாறு,

இராகம்:- பிலஹரி

தாளம்:- ஆதி (திஸ்ர நடை)

பல்லவி

கபகபா, கதபதா, ததசா,

விடுதலை விடுதலை விடுதலை

சரணம்

பாபபாபபபபாப, பபபநீத, பாபபா

மாதர் தம்மை இழிவு செய்யும் மடமைமைக் கொளுத்துவோம்

பாபபமம மாம மாம, ககமஸாரி, காப பா,

வைய வாழ்வு தன்னிலந்த வகையிலும் நமக்குள்ளே

காகப் பாகத் தததஸாஸ், ஸ்ரிஸ்ஸா, ஸாஸாஸ்ரி.

தாதரென்றநிலைமைமாறி ஆண்டுகளொடு பெண்களும்

தகரி காதா ஸாரிஸாரி, ஸாரி தாப, காபஸ்ரி,

சரிநிகர்ச மாண மாகவாழ்வமிந்த நாட்டில்

கபக பா, தஸ்ஸதா,

விடுதலை விடுதலை

தக்ரிக்ரி.....

விடுதலை 12

இந்த வகையிலே பாரதியின் இசை ஆளுமையை பார்க்கும் போது கவிதை எழுதுவது மட்டுமன்றி அதற்குரிய சந்தர்ப்பம், உணர்ச்சி வெளிப்பாடு என்பவற்றை அறிந்து அதற்கேற்ற இராகங்களையும் சந்தர்ப்பங்களையும் தேர்ந்தெடுத்து மெட்டமைத்தல் என்பது இலேசான செயலல்ல.

இது மட்டுமல்ல தான் கற்றவற்றை அப்படியே உள்வாங்கி அவற்றைப் பொருத்தமான இடத்திலே பயன்படுத்துதல் என்பதும் திறம்பட இவரால் செயற்படுத்தப்பட்டுள்ளமை இவரது பாடல்களிலிருந்து புலப்படுகிறது.

முடிவுரை

இந்த வகையிலே பாரதியாருடைய கவிதைகள் பார்க்கும் கோணங்கள் தோறும் வேறுபட்ட அளவுகளைக்கொண்டு பரிமளிக்கக்கூடிய ஆற்றல் கொண்டவை.

இதற்குக் கவியினுடைய ஆற்றலும் ஆழ்புலமையும், இசைமீது கொண்டிருந்த ஆறாக்காதலுமே காரணங்களாகின்றன.

மிகக்காத்திரமான இசை பயின்றுவந்த காலத்திலே வாழ்ந்த மகாகவி பாரதியார் தன்னுடைய கவிகளின் இலகுவான இயல்பான நிலைக்குத் தமிழிசை என்கின்ற ஆற்றின் போக்கினைத் திசை திருப்பினார் என்றால் மிகையில்லை. இது இசை என்கின்ற மாபெரும் கலையினை எவரும் உணர்ந்து, இரசித்து, மகிழ்ந்திருக்க வழிவகுத்தது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. செல்லத்துரை.பி.டி., (1995), தென்னக இசையியல், வைகறைப் பதிப்பகம், திண்டுக்கல், பக் : 56.
2. மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை: (1996): மாயூரப்பராணம், மதுரை, பக் : 36.
3. செல்லத்துரை.பி.டி., (1995), தென்னக இசையியல், வைகறைப் பதிப்பகம், திண்டுக்கல், பக் : 56.
4. அருணாசலம்.மு. (2009) தமிழ் இசை இலக்கிய வரலாறு: மதுரை : பக் : 67.
5. செல்லத்துரை.பி.டி., (1995), தென்னக இசையியல், வைகறைப் பதிப்பகம், திண்டுக்கல், பக் : 56.
6. மேலது : பக் : 76
7. மேலது : பக் : 82
8. மேலது : பக் : 96
9. மேலது : பக் 35
10. ராமாநுஜதாசன்: 1985: பாரதியார் பாடல்கள் (இசைக் குறியீடுகளுடன்) பயனீர் பதிப்பகம், சென்னை : பக் : 46
11. மேலது : பக் 65
12. மேலது : பக் : 82

துணைநின்ற நூல்கள்

1. மகாகவி பாரதியார் 1992, பாரதியார் கவிதைகள்: விஜயா பதிப்பகம்: சென்னை.
2. மகாகவி பாரதியார், 1992, மகாகவி பாரதியார் கவிதைகள்: பூநீ இந்து பப்ளிகேசன்ஸ், தியாகராய நகர், சென்னை.

3. சிவபாலன்.கே: 1999: தமிழிசை மரபு: இசைக்கோணில், இசைமரபு பயிற்சிக்கூடம், அடையாறு, சென்னை.
4. பாலச்சந்திரராஜ். ஸ்ரீ. ஏஸ்.1990: ராகபாவர்த்தம்: நர்மதா பதிப்பகம், சென்னை.
5. சோமசுந்தராம். சி.எஸ்.எஸ்.: 1998: இசை மேதைகள், உலகத்தமிழ் பண்பாட்டுக்கழகப் பதிப்பகம், சென்னை.
6. கோவேந்தன், த: 1985: பாரதி களஞ்சியம்: நர்மதா பதிப்பகம், சென்னை.
7. பாரதியார் கட்டுரைகள்: 1988: பூம்புகார் பதிப்பகம், சென்னை.
8. சுத்தானந்தபாரதியார்: 1998: கவிக்குயில் பாரதியார்: திருநெல்வேலி தென்னிந்தியச் சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகம், லிமிட்டெட், சென்னை.
9. ராமாநுஜதாசன்: 1985: பாரதியார் பாடல்கள் (இசைக் குறியீடுகளுடன்) பயனீர் பதிப்பகம், சென்னை.
10. செல்லத்துரை.பி.டி., (1995), தென்னக இசையியல், வைகறைப் பதிப்பகம், திண்டுக்கல்.
11. மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை: (1996): மாயூரப்புராணம், மதுரை.
12. அருணாசலம்.மு. (2009) தமிழ் இசை இலக்கிய வரலாறு: மதுரை.
13. சுந்தரம் வீ.ப.கா: (1992): தமிழிசைக் கலைக்களஞ்சியம், பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகம், திருச்சிராப்பள்ளி.

பண்டைய இலக்கியங்கள் நிலத்தை ஐந்து வகையாகப் பகுத்து, சூழல், நிலவளம் ஆகியவற்றைக் கொண்டு நிலப்பகுதி வெவ்வேறாகப் பகுக்கப்பட்டது போல் உணவு முறைகளும் நிலத்திற்கு நிலம் வேறுபட்டே காணப்பட்டது.

குறிஞ்சி நிலத்து உணவு முறை

மலையும் மலை சார்ந்த பகுதியில் வாழ்ந்த குறிஞ்சி நில மக்கள் திணை, ஐவனம், மூங்கில் நெல், தேன், கிழங்குகள், பால், கள், ஊனுணவு (உடும்பு, மாண், பன்றி ஆகியவற்றின் இறைச்சி) ஆகியவற்றை உணவாய்க் கொண்டனர்.

குறிஞ்சி நிலத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் மாண் இறைச்சி போன்ற உணவுகளை ஓலையால் செய்யப்பட்ட வட்டிலில் இட்டு உட்கொண்டுள்ளனர் என்பதை,

“காண் உறை வாழ்க்கை கத நாய் வேட்டுவன்
மாண் தசை சொரிந்த வட்டியும் ஆய்மகள்
தயிர் கொடு வந்த தசம்பும் நிறைய” (புறநானூறு, 33:1-3)

புறநானூற்றுப் பாடலின் வழி இதை அறியலாம்.

திணைச் சோறும் நெய்யில் வெந்த இறைச்சியையும் உண்டனர். இதனை,

“பருஉ குறை பொழிந்த நெய்க்கண் வேவையொடு
குருஉ கண் இறடி பொம்மல் பெறுகுவிர்” (மலைபடுகடாம், 168-169)

என்ற பாடல் அடிகள் மூலம் அறியலாம்.

மேலும்,

“இரும் காழ் உலக்கை இரும்பு முகம் தேய்த்த
அவைப்பு மாண் அரிசி அமலை வெண் சோறு
கவை தாள் அலவன் கலவையொடு பெறுகுவிர்” (193-195)

என்று சிறுபாணாற்றுப்படையும் குறிப்பிடுகின்றது. விருந்திலா உணவு மருந்து என்பதற்கு ஏற்ப மாண் அரிசி சோற்றையும் வெண் சோற்றையும் விருந்தினர்களுக்கு படைத்து மகிழ்ந்துள்ளனர்.

சோழ நாட்டு குறிஞ்சி நில மக்கள் தேனையும், கிழங்கையும் உண்டார்கள். பிற நிலத்தாருக்கும் விற்று மீனையும், நெய்யையும் நறவையும் வாங்கி வந்தார்கள். இதனை,

“நிலவு எக்கர் பல பெயர

தேன் நெய்யொடு கிழங்கு மாறியோர்

மீன் நெய்யொடு நறவு மறுகவும்” (பொருநாநூற்றுப்படை, 213-215)

என்ற பாடல் அடிகள் மூலம் அறியலாம்.

குறிஞ்சி நிலத்தார் பெண் நாய் கடித்த உடும்பின் இறைச்சியையும் கடமான் இறைச்சியையும், பன்றி இறைச்சியையும் உண்டனர்.

“வேய் பெயல் விளையுள் தேம் கள் தேறல்

குறைவு இன்று பருகி நறவு மகிழ்ந்து வைகறை

பழம் செருக்குற்ற நும் அனந்தல் தீர

அருவி தந்த பழம் சிதை வெண் காழ்

வரு விசை தவிர்த்த கடமான் கொழும் குறை - 175

முளவுமா தொலைச்சிய பைம் நிண பிளவை

பிணவு நாய் முடுக்கிய தடியொடு விரைஇ

வெண் புடை கொண்ட துய் தலை பழனின்

இன் புளி கலந்து மா மோர் ஆக

கழை வளர் நெல்லின் அரி உலை ஊழ்த்து - 180

வழை அமை சாரல் கமழ துழைஇ

நறு மலர் அணிந்த நாறு இரு முச்சி

குறமகள் ஆக்கிய வால் அவிழ் வல்சி” (மலைபடுகடாம், 171-183)

மலை நாட்டை காவல் புரிந்த வீரர் இறைச்சியையும் கிழங்கையும் உண்டனர்.

மலை மீது நடந்து சென்ற கூத்தர் திணைப்புனத்து காவலனால் கொல்லப்பட்ட காட்டுப்பன்றியின் மயிரைப்போக்கி மூங்கில் பற்றியெரியும் நெருப்பில் வதக்கி உண்டனர்.

“கழுதில் சேணோன் ஏவொடு போகி

இழுதின் அன்ன வால் நிணம் செருக்கி

நிறம் புண் கூர்ந்த நிலம் தின் மருப்பின் - 245

நெறி கெட கிடந்த இரும் பிணர் எருத்தின்

இருள் துணிந்து அன்ன ஏனம் காணின்

முளி கழை இழைந்த காடு படு தீயின்

நளி புகை கமழாது இறாயினிர் மிசைந்து

துகள் அற துணிந்த மணி மருள் தெள் நீர்” (மலைபடுகடாம், 243-250).

குறிஞ்சி நில மக்களின் சிறப்பு உணவாகத் திணையினைச் சொல்லலாம். ஏனெனில் திணையினைப் பயிரிட்டு அவற்றைக் குற்றி அரிசியாக்கிய செய்திகள் சங்க இலக்கியங்களில் பல இடங்களில் குறிப்பிடப்படுகிறது. திணையில் சிறுதினை, கருந்தினை, செந்தினை என்ற வகையுண்டு. நுவணை எனப்படும் தினை மாவினை மிக நுண்ணியமாய் அரைத்து அதனுடன் இனிப்புச் சேர்த்து உண்ட செய்தியும் அறிய முடிகிறது.

“மென் தினை நுவணை உண்டு” (ஐங்குறுநூறு, 285:2)

“மென் தினை நுவணை முறைமுறை பகுக்கும்” (பதிற்றுப்பத்து, 30:24)

“விசையம் கொழித்த பூழி அன்ன

உண்ணுநர்த் தடுத்த நுண் இடி நுவணை” (மலைபடுகடாம்:445)

அதேபோல் மலைநெல்லிருந்து எடுக்கப்பட்ட ஐவன அரிசியினை மலைவாழ் மக்கள் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இயற்கையில் கிடைக்கும் மூங்கில் அரிசியும் அவர்களின் முக்கிய உணவாய் இருந்திருக்கிறது.

தினைப் பயிரின் ஊடே அவரை மற்றும் கிழங்குபயிர்களை விதைத்திருந்தனர் என்பதனை,

“பெரும்புனக் குறவன் சிறுதினை மறுகால்

கொழுங்கொடி அவரை பூக்கும்” (குறுந்தொகை-82:4-5)

“.....குன்றத்துப்

பழங்குழி அகழ்ந்த கானவன் கிழங்கினொடு” (குறுந்தொகை -379:1-2)

என்பதன்மூலம் பயிர்களின் ஊடே சில பயிர்களை பயிரிட்டு உணவுக்குப் பயன்படுத்தியுள்ள நுண்ணறிவு இங்கு புலப்படுகிறது.

வெள்ளெலி இறைச்சியும், ஆட்டிறைச்சியும், நெய்விடப்பட்ட வெண்ணிறச் சோற்றினையும் குறிஞ்சி மக்கள் உணவாய் உண்டனர் என்பதை பின்வரும் பாடல் அடிகளால் அறியலாம்.

“மை ஊன் தெரிந்த நெய் வெண்புழுக்கல்,

எலி வான் சூட்டொடு, மலியப் பேணுதும்” (நற்றிணை, 83:5,6)

மேலும் முள்ளம் பன்றியின் இறைச்சியினை குறவர்க்குடியில் உள்ளோர் பகுத்து உண்டனர்.

“கானவன் எய்த முளவு_மான் கொழும் குறை

தேம் கமழ் கதுப்பின் கொடிச்சி கிழங்கொடு
காந்தள் அம் சிறுகுடி பகுக்கும்
ஓங்கு மலை நாடன் நின் நசையினானே ” (நற்றிணை: 85:7-11)

என்று அறிகிறோம்.

தினைப்புனைகளில் உலாவரும் பன்றிகளைக் கொன்று உண்டனர். அவை,
“பிணர் சுவல் பன்றி தோல் முலை பிணவொடு
கணை கால் ஏனல் கைம்மிக கவர்தலின்
கல் அதர் அரும் புழை அல்கி காணவன்
வில்லின் தந்த வெண் கோட்டு ஏற்றை
புனை இரும் கதுப்பின் மனையோள் கெண்டி
குடி முறை பகுக்கும் நெடு மலை நாட ” (நற்றிணை, 336:1-6)

என்றும் அறிகிறோம்.

பன்றிகள் வளர்க்கப்பட்டு உணவாக்கப்பட்ட செய்தியினையும் காணமுடிகிறது.
அவை,

“ஈர் சேறு ஆடிய இரும் பல் குட்டி
பல் மயிர் பிணவொடு பாயம் போகாது
நெல்மா வல்சி தீற்றி பல் நாள்
குழி நிறுத்து ஓம்பிய குறும் தாள் ஏற்றை
கொழு நிண தடியொடு கூர் நறா பெறுகுவீர்”
(பெரும்பாணாற்றுப்படை, 341-345)

என்றபாடல் வழி அறிகிறோம்.

இதோடு மான்கறியினையும் உண்டனர் என்பதை,
“மான் குறையொடு மது மறுகவும் ” (பொருநராற்றுப்படை, 217)

என்றபாடல் வழி அறிகிறோம்.

முல்லை நிலத்து உணவு முறை

காடும் காடு சார்ந்த முல்லை நிலத்து மக்கள் ஆனிரைகளை மேய்த்து, பால்
கறந்து அதன் மூலம் பெறப்பட்ட தயிர், நெய் போன்ற உணவுப் பொருட்களை
உணவாய் உட்கொண்டனர். அவர்களின் உணவுப்பொருட்கள் பெரும்பாலும் சிறு
தானியங்களாய் இருந்தன. அவற்றுடன் பால், வெண்ணெய், தயிர் போன்ற பால்

உணவு பொருட்களையும் உணவுகளாய் உட்கொண்டனர். கிழங்கு வகைகள், ஊனுணவு போன்ற பிற உணவுகளையும் உண்டனர்.

முல்லை நிலத்து மக்கள் புதியதாய் வருபவர்களுக்குப் பாலை கொடுத்து மகிழ்ந்தனர் என்றும், பாலில் வரகரிசியைச் சேர்த்துச் சமைத்த உணவையும் உண்டனர்.

“களிபடு குழிசிக் கலடுப்பு ஏற்றி

இணரததை கடுக்கை ஈண்டிய தாதின்

குடவர் புழுக்கிப் பொங்கவிழ்ப் புன்கம்

மதர்வை நலான் பாலொடு பகுக்கும்” (அகநானூறு, 393:14-17)

“வருகுவை ஆயின் தருகுவென் பாலென” (அகநானூறு, 54: 19)

வரகரிசியோடு ஈயலைப் போட்டு அதில் வெண்ணெய்யினை பெய்து புளிப்புச் சுவையினை கொண்ட கலவைச் சோற்றை உண்டனர். நெய் சோறும், கிழங்குப் பொரியலும் முல்லை நில மக்களின் முக்கிய உணவுகளுள் ஒன்று. முல்லை நில மக்கள் காய்ச்சிய பாலில் உரை ஊற்றி தயிராக்கி அதனை வெண்ணெய், நெய்எனப் பிரித்தெடுத்து பயன்படுத்தினர்.பாலில் தயிரைக் கலந்து சோற்றுடன் கலந்து உண்டனர்.இதனை தீம்புளிப்பாகர் என்று அழைத்தனர்.

“முளிதயிர் பிசைந்த காந்தள் மெல்விரல்

கழுவுறு கலிங்கம், கழாஅது உடஇ

குவளை உண்கண் குய்ப்புகை கழுமத்

தாந்துமுந்து அட்ட தீம்புளிப் பாகர்” (குறுந்தொகை, 167:1-4)

முல்லைநில மக்கள் ஆணிரை மேய்ச்சலுக்கு இந்த தீம்புளிப் பாகர் உணவினை துளையிடப்பட்ட மூங்கில் குழாய்களில் அடைத்து பசுக்களின் கழுத்தில் தொங்கவிட்டுச் செல்வார்களாம்.

“வருவழி வம்பலர்ப் பேணிக் கோவலர்

மழவிடைப் பூட்டிய குழாஅய்த் தீம்புளி

செவியடை தேரத் தேக்கிலைப் பகுக்கும்” (அகநானூறு, 311:9-11)

குறிஞ்சி நில மக்களைப் போல் திணையையும் உணவாகப் பயன்படுத்தி வந்துள்ளனர். அவ்வாறு அவர்கள் பயன்படுத்தும் திணைகள் நண்டின் குஞ்சுகளைப் போல் காட்சி தந்தன என்று பெரும்பாணாற்றுப்படை குறிப்பிடுகின்றது. இதனை,

“மடி வாய் கோவலர் குடி வயின் சேப்பின்
இரும் கிளை ஞெண்டின் சிறு பார்ப்பு அன்ன
பசும் தினை மூரல் பாலொடும் பெறுகுவீர்” (பெரும்பாணாற்றுப்படை, 166-168)
என்ற பாடல் அடிகள் மூலம் அறியலாம்.

மருத நிலத்து உணவு முறை

வயலும் வயல் சார்ந்த மருதநில மக்கள் பண்பாடும் நாகரிகமும் செல்வச்செழிப்பும் கொண்டவர்கள். ஆதலால் சோற்றுணவு, பாலுணவு, ஊனுணவு, கள்ளுணவு ஆகியவற்றை உண்டனர். நெல் வகைகள், மரக்கறி வகைகள், ஊறுகாய், பயறு வகைகள் போன்றவை உண்டு வந்துள்ளனர். இவர்கள் பனையிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட கள்ளை உண்டனர்.

ஒய்மானாட்டு மருத நிலத்தார் வெண்சோற்றையும் நண்டும் பீர்க்கங்காயும் கலந்த கூட்டையும் உண்டனர்.

“இரும் காழ் உலக்கை இரும்பு முகம் தேய்த்த
அவைப்பு மாண் அரிசி அமலை வெண் சோறு
கவை தாள் அலவன் கலவையொடு பெறுகுவீர்”

(சிறுபாணாற்றுப்படை, 193-195).

“வினைஞர் தந்த வெண்ணெல் வல்சி
மனைவாழ் அளகின் வாட்டொடும் பெறுகுவீர்”

(பெரும்பாணாற்றுப்படை, 255-256)

மருத நிலத்து உழவர்கள் நெல்லரசிப் சோற்றோடு தங்கள் மனையினில் வளர்க்கும் கோழிப்பெடைகளை சேர்த்து, சமைத்த உணவினை விருந்தினர்களுக்குத் தந்து உபசரிப்பர் என்று அறிகிறோம்.

“கொள்ளொடு பயறுபால் விரைஇ, வெள்ளிக்
கோல் வரைந்தனன வாலவிழ் மிதவை
வாங்குகை தடுத்த பின்றை...”

(அகநானூறு, 37:12-14)

இப்பாடலின் வழி மருத நில மக்கள் உணவில் கொள்ளும் பயிறும் பாலும் கலந்த கூழுணவை விரும்பி உண்டனர் என்று அறிகிறோம்.

உழுந்தினை பயன்படுத்தி பணியாரமும் களியும் செய்து உண்ட செய்தி,

“உழுந்தினும் துவ்வா, குறுவட்டா...” (கலித்தொகை, 94:27)

“உழுந்து தலைப்பெய்த கொழும் களி மிதவை” (அகநானூறு, 86:1)

பாடல்களின்வழி அறியலாம்.

சோற்றில் புளியங்கக் குழம்பிட்டுச் சுவைமிக்க உணவினை மருதநில மக்கள் உண்டனர் என்றும் அறிகிறோம்.

“ஆம்பல் அகல் இலை அமலை வெம் சோறு

தீம் புளி பிரம்பின் திரள் கனி பெய்து” (அகநானூறு, 196:5,6)

உழவர் விடியற்காலையில் பழுஞ்சோற்றை உண்டனர். இதனை,

“..... வைகிற்

பழுஞ்சோறயிலும்” (புறநானூறு, 399:10-11)

மாங்காய்ச் சாற்றில் புளிப்பையுடைய மாதுளங்காயைச் சேர்த்து அச்சாற்றினை வெயிலில் காயவைத்துப் பதப்படுத்தி விரும்பி உண்டனர். இது உடல் உழைப்பால் ஏற்பட்ட களைப்பையும் கள்ளுண்ட மயக்கத்தையும் தீர்க்கும் தன்மை கொண்டதாம். இதனை,

“.....மாஅத்துக்

கிளிபோல் காய கிளைத்துணர் வடித்துப்

புளிப்பதன் அமைந்த புதுக்குட மலிர்நிறை

வெயில்வெரிந் நிறுத்த பயிலிதழ்ப் பசங்குடைக்

கயமண்டு பகட்டின் பருகி...” (அகநானூறு, 37:7_11)

பாடல் வழி அறியலாம்.

மருத நில மக்கள் கரும்பும் அவலும் குறிஞ்சி நிலத்தார்க்கு கொடுத்து மான் கறியையும், கள்ளையும் பெற்றுக்கொண்டனர் என்று

“தீம் கரும்போடு அவல் வகுத்தோர்

மான் குறையொடு மது மறுகவும்” (பொருநராற்றுப்படை, 216-217)

பாடல் வழி அறிகிறோம்.

நெய்தல் நிலத்து உணவு முறை

கடலும் கடல் சார்ந்த நெய்தல் நிலத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் முக்கிய உணவாய் மீனை உண்டனர். நண்டுக் கறி, மீன் வகைகள் போன்றவை உண்டு வந்துள்ளனர்.

நெய்தல் நிலத்தார் நுளைச்சி அரித்த கள்ளையும் உலர்ந்த குழல் மீனின் சூட்டிறைச் சியையும் உட்கொண்டனர்.

“கரும் புகை செம் தீ மாட்டி பெரும் தோள்
மதி ஏக்கறாஉம் மாசு அறு திரு முகத்து
நுதி வேல் நோக்கின் நுளைமகள் அரித்த
பழம்படு தேறல் பரதவர் மடுப்ப
கிளை மலர் படப்பை கிடங்கில் கோமான்
தளை அவிழ் தெரியல் தகையோர் பாடி
அறல் குழல் பாணி தூங்கியவரொடு
வறல் குழல் சூட்டி வயின்வயின் பெறுகுவீர்”

(சிறுபாணாற்றுப்படை, 156-163)

என்றபாடல் வழி அறியலாம்.

காவிரிபூம்பட்டினத்து மீனவர் கடல் இறா, வயல ஆமை இரண்டையும் பக்குவம் செய்து உண்டனர் என்பதை,

“கடல் இறவின் சூடு தின்றும்

வயல் ஆமை புழுக்கு உண்டும்” (பட்டினப்பாலை, 63-64)

பாடல் வழி அறியலாம்.

கள்ளுக்கடைகளில் மீன் இறைச்சியையும், விலங்கு இறைச்சியும் பொரிக்கப்பட்டு விற்கப்பட்டன என்பதை,

“மீன் தடிந்து விடக்கு அறுத்து

ஊன் பொரிக்கும் ஒலி முன்றில்” (பட்டினப்பாலை, 176-178)

எனும் பாடல் வழி அறியலாம்.

உப்பையும் மீனையும் கொண்டு கிடைத்த நெல் அரிசியினை உணவாகக் கொண்டு தமக்கும் விருந்தினர்களுக்கும் தந்து மகிழ்ந்தனர். நெல்லரிசியால் ஆக்கப்பட்ட வெண்சோற்றோடு அயிலை மீனைவிட்டுப் புளிப்பு சுவையுடைய குழம்பினை ஊற்றிக் கொழுமீன் கருவாட்டுடன் உணவு உண்டனர் என்பதை,

“உப்புநொடை நெல்லின் மூரல் வெண்சோறு

அயிலை துழந்த அம்புளிச் சொரிந்து

கொழுமீன் தடியொடு குறுமகள் கொடுக்கும்” (அகநானூறு, 60:4-6)

எனும் பாடல் வழி அறியலாம்.

பாலைநிலத்து உணவு முறை

மணலும் மணல் சார்ந்த பகுதியில் வாழ்ந்த பாலை நிலத்து மக்களுக்கு முக்கிய உணவு வேட்டையில் கிடைக்கும் விலங்குகள். அதனோடு வழிப்பறியில் கிடைக்கும் உணவுகளையும் சேர்த்து உண்டுவந்தனர்.

ஓய்மானாட்டுப் பாலை நில மக்களான வேட்டுவர்கள். இனிய புளிங்கறி எனப்படும் சோற்றையும் ஆமாவின் தூற்றிறைச்சியையும் உண்டனர் என்பதை,

“எயிற்றியர் அட்ட இன் புளி வெம் சோறு

தேமா மேனி சில் வளை ஆயமொடு

ஆமான் தூட்டின் அமைவர பெறுகுவீர்” (சிறுபாணாற்றுப்படை, 175-177)

எனும் பாடல் வழி அறியலாம்.

தொண்டை நாட்டு பாலை நில மக்கள் புல்லரிசியை சேர்த்து நில உரலில் குத்திச் சமைத்த உணவை உப்புக்கண்டத்துடன் சேர்த்து உண்டனர் என்பதை,

“நீழல் முன்றில் நில உரல் பெய்து

குறும் காழ் உலக்கை ஓச்சி நெடும் கிணற்று

வல் ஊற்று உவரி தோண்டி தொல்லை

முரவு வாய் குழிசி முரி அடுப்பு ஏற்றி

வாராது அட்ட வாழீன் புழுக்கல்” (பெரும்பாணாற்றுப்படை, 95-100)

எனும் பாடல் வழி அறியலாம்.

மேட்டு நிலத்தில் விளைந்த ஈச்சங்கொட்டை போன்ற நெல்லரிசி சோற்றையும் உடும்பின் பொரியலையும் உண்டனர் என்பதை,

“களர் வளர் ஈந்தின் காழ் கண்டு அன்ன

சுவல் விளை நெல்லின் செ அவிழ் சொன்றி

ருமலி தந்த மனவு தூல் உடும்பின்

வறை கால்யாத்தது வயின்தொறும் பெறுகுவீர்”

(பெரும்பாணாற்றுப்படை, 130-133)

எனும் பாடல் வழி அறியலாம்.

“குறும் காழ் உலக்கை ஒச்சி நெடும் கிணற்று

வல் ஊற்று உவரி தோண்டி தொல்லை

முரவு வாய் குழிசி முரி அடுப்பு ஏற்றி

வாராது அட்ட வாடீன் புழுக்கல்” (பெரும்பாணாற்றுப்படை, 97-100)

என்னும் ஆற்றுப்படை வரிகள் பாலைநிலத்துப் பெண் ஒருவள் நீர் குறைந்து வற்றிப் போகும் நிலையிலுள்ள ஒரு கிணற்றிலுள்ள உவரீரை எடுத்து வந்து விளிம்பு உடைந்துபோன ஒரு பழைய பாணையில் ஊற்றி சிதைந்து போன அடுப்பில் வைத்து அரியாது சமைத்தாள் என்றும், அந்தச் சோற்றைக் காய்ந்த மாமிசத்துடன் உண்டனர் பாலைநில மக்கள் என்றும் கூறுகிறது.

பாலை மறவர்கள் வழிப்பறி செய்யும் உணவே முதன்மையானது. அவர்கள் வேட்டையாடுதலுமுண்டு. இவர்கள் எறும்புகள் சேர்த்துவைத்த புல்லரிசியினையும் எடுத்து வந்து உண்டனர் என்பதை,

“கோடை நீடலின் வாடு புலத்து உக்க

சிறு புல் உணவு நெறி பட மறுகி

நுண் பல் எறும்பி கொண்டு அளை செறித்த

வித்தா வல்சி வீங்கு சிலை மறவர்” (அகநானூறு, 377:2-5)

எனும் பாடல் வழி அறியலாம்.

வறண்ட நிலத்தில் வாழும் பலை நில மக்கள் பறவைகள் கொத்திப் போட்ட பஞ்சினையும் வெண்மையான ஒட்டைகளையும் சேர்த்து வைத்து உணவுக்கு எனப் பயன்படுத்தியதை,

“போக்கில் பிளந்திட்ட பொங்கல் வெண் காழ்

நல்கூர் பெண்டிர் அல்குற் கூட்டும்” (அகநானூறு, 129:9-10)

எனும் பாடல் அடியும்.

பசுவின் கொழுப்பினையும், மாமிசத்தையும் உண்டனர் என்பதை,

“நாகு ஆ வீழ்த்து திற்றி தின்ற” (அகநானூறு, 249:13) எனும் பாடல் அடியும் குறிப்பிடுகிறது.

எருதின் கொழுப்புக்கூடிய தசையினை நெருப்பில் இட்டுச் சுட்டு உண்டனர் என்பதை,

“இன்சிலை எழிலேறு கெண்டி புரைய
நிணம்பொதி விழுத்தடி நெருப்பி வைத்து எடுத்து
அணங்கரு மரபின் பேளய் போல்
விளநுன் தின்ற வேகை” (அகநானூறு, 265:12-15)

என்ற அடிகளால் உணரலாம்.

யானை, முள்ளம் பன்றியின் மாமிசத்தையும் உண்டனர் என்று பின்வரும் பாடலால் அறியலாம்.

“புலி தொலைத்து உண்ட பெருங்களிற்று ஒழிணன்
கலிகெழு மறவர் காழ்க்கோத்து ஒழிந்ததை” (அகநானூறு, 169:3-4)

முடிவுரை

பண்டைய தமிழரின் உணவு முறைகளையும் அதன் பயன்பாடுகளையும் சங்க இலக்கியங்களில் இருந்து, ஐந்து நிலத்தின் தன்மைகளைக் கொண்டு நாம் அறிந்து கொள்ளலாம்.

உசாத்துணை

1. கு.கண்ணன், சங்க இலக்கியம் சுட்டும் உணவுகள் (மருதம்) Language in India www.languageinindia.com ISSN 1930-2940 Vol. 19:1 January 2019, UGC No. 49042.
2. முனைவர் பிரியா கிருஷ்ணன், பண்டைத் தமிழரின் பாரம்பரிய உணவு முறைகள், உணவு பதப்படுத்துதல் மற்றும் சேமித்தல் - ஓர் ஆய்வு, அரண், 2021. (<https://aranejournal.com/article/5964>)
3. சி. யுவராஜ், முனைவர் அ. கோவிந்தராஜன். 2019. சங்ககால மக்களின் வாழ்வியல், International Journal of Tamil Language and Literary Studies, V2, 109-110.
4. http://suvanappiriyam.blogspot.com/2014/08/blog-post_7.html.

அல்லி பாத்திமாவின் 'பாண்டிச்சி' படிங்கூடிகள் புதினம் ஒரு மொழி மற்றும் பண்பாட்டு ஆவணம்

முனைவர் க.பசும்பொன்

மேனாள் இயக்குநர், உலகத் தமிழ்ச் சங்கம் மதுரை,
ஆட்சிக்குழு உறுப்பினர், தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம் தஞ்சாவூர்,
ஆய்வறிஞர் - பாரதவாணி, இந்திய மொழிகளின் நடுவண் நிறுவனம்,
மைசூர்.

மின்னஞ்சல் : pasumponmdu@gmail.com

1.0. கவிஞர் அல்லி பாத்திமாவின் 'பாண்டிச்சி' புதினம் நல்ல படைப்பாக வந்துள்ளது. பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பு பாண்டியனுக்கும் சோழனுக்கும் போர் நடந்த போது மதுரையிலிருந்து கேரளாவுக்குச் சென்றார்கள் இந்த ஆதிக்குடிகள். இப்புதினம் மொழி, பண்பாட்டு ஆவணமாகத் திகழ்கிறது. இப்புதினக் கதை மாந்தர்கள் அனைவரும் தமிழ் மற்றும் மலையாள மொழி பேசக்கூடியவர்கள் இக்கட்டுரை மொழி, பண்பாடு குறித்து விவரிக்கின்றது.

முனைவர் நசீம்தீன் இம்மக்கள் குறித்து ஏற்கனவே ஆராய்ச்சி நூலை எழுதியுள்ளார், இவர்கள் வாழும் இடத்திற்குப் பொன்வளக்காடு என்று பெயர் வைத்துள்ளார் இப்புதின ஆசிரியர் அல்லி பாத்திமா. இப்படிங்கூடிகள் வாழும் இடம் தேனி தாண்டிக் கேரள எல்லைப் பகுதியில் இருக்கின்றது.

கிளை மொழியியல் வட்டார வழக்கு குறித்துப் பேசுகிறது. இப்புதினம் ஒரு வகையான வட்டார வழக்கில் எழுதப்பட்டுள்ளது என்று கருத இடமுண்டு.

அல்லி பாத்திமா நல்ல கதை சொல்லி என்று நிரூபித்துள்ளார். நான் ஆய்வு நோக்கில் புதினத்தைப் படித்தால் புதினம் கதை நோக்கில் என்னை இழுத்துச் செல்வது பாராட்டதற்குரியது.

கவிஞர் அல்லி பாத்திமா கேரளாவில் பிறந்து பெற்றோர்கள் வாயிலாகத் தமிழ்ச்சுவையை உணர்ந்தவர். இவர் மதுரையில் படித்தவர். தற்போது கேரள அரசு குமுளி மேல்நிலைப்பள்ளியில் தமிழ் ஆசிரியராகப் பணியாற்றுகிறார். இது இவரின் முதல் புதினம். இவரின் இரண்டாவது புதினம் செல்லக்கருப்பாயி ஆகும். புதினங்களின் பெயர்களிலேயே பண்பாட்டு கவுச்சி வீசுகின்றது.

பாண்டிச்சி 'கேரள மக்களின்' எதிர்மறையான பெயராக இருக்கின்றது: பாண்டிம்மா, பாண்டிமாதேவி, தேவியம்மா, தேவிநாச்சியார் போன்றவை நேர் மறைப் பெயர்களாகும்.

11. மலையாளக்கலப்பு

கீழ்க்கண்ட வாக்கியங்களில் மலையாளக் கலப்பு அல்லது தாக்கம் உள்ளது.

“மூப்பனைக் காணானாயி தேசம் தாண்டி வந்தேகுனு...” (பக்கம் - 35)

“ராமி இவங்கள தேவிம்மாட்டவிளிச்சோண்டு போ...” (பக்கம் - 37)

“சாரே! நாங்க மருந்தெல்லாம் அடிக்கதில்லா... இங்க எதயும் பறிச்சத் தின்னலாம்.....” (பக்கம் - 39)

“ஏ, நிக்ரு அவிடே.....” கத்தினான் பாஞ்சான் (பக்கம் - 71)

“மூப்பன்வேகால வரச்சொன்னார் ...” (பக்கம் - 72)

“தேவிம்மாஏடேக்குப் போனே?” என்றாள் ராமி (பக்கம் - 73)

“அவிடேயுண்டு உளந்தாரிகளையும் விளிச்சொண்டு போயிருக்கு” (பக்கம் - 73)

“ஈ மரம்..... வனதேவத குடியிருக்கும் இடம்.....” (பக்கம் - 73)

“நாங்க இதுவரை பூவப்பாத்தில்லா சாரோ” (பக்கம் - 74)

“பின்ன ஆ மரம் கருகிப்போகும்” (பக்கம் - 74)

“தாத்தனேபார்க்கனாயிட்டு வந்திருக்குனு” (பக்கம் - 87)

“தாத்தைய்யன்... பணி ஸ்தலத்துப்போயி.....” (பக்கம் - 87)

“இவிடேஇரிக்கு” (பக்கம் - 89)

“என்னப்பா நான் பாக்குறது... எந்தா இது” (பக் - 135)

“நீ இல்லாத நான் எப்படி ஜீவிக்கும்...?” (பக் - 135)

“நினக்கு எந்துவரான்போனு.....” (பக் - 135)

“கரயல்லடா என்ற பொன்னுமோளே... என் செல்லமே... காலம் முடிஞ்சருச்சடா...” (பக் - 138)

“நீலி என் குடிலுக்குப் போவா, நாளை மறுநாள் சந்ததி தீபம் ஏற்றண்டே? மூப்பன் கல்லறை மெழுக்குக்கூட்டணும் கொம்பன விரட்டான் அம்மாவன் வந்தால்

சொல்லணும் நான் இப்பவராம்..” (பக்.165) இப்பத்தி மிகவும் புரிதலுக்கு எளிமையாக இல்லை.

இவள் என் மனைவி... காளியம்மா... மகள் ஆபீஸ்ல உண்டு (பக் - 36) உண்டு என்கிற சொல் இந்த இடத்தில் மலையாள மொழிக்குரியது.

வந்தேகுணுவிளிச்சோண்டு அடிக்கதில்லா அவிடே, விளிச்சோண்டு, ஈ, ஆ, இரிக்கி, எந்தா, எந்து என்பன போன்ற மலையாளச் சொற்களைப் புதின ஆசிரியர் பயன்படுத்தியிருக்கிறார்.

ஆதிக்குடிகளுக்குள் பேசும்போது மலையாளக் கலப்பு அதிகமாக இருக்கின்றது. தமிழ் தெரிந்தவர்களிடம் இவர்கள் பேசும் போது மலையாளக் கலப்பு குறைவாக இருக்கின்றது.

1.2. சொல்லாட்சி

கீழ்க்கண்ட சொல்லாட்சிகள் இப்புதினத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

மூப்பன் என்பது இக்குடிகளின் தலைவனைக் குறிக்கும் சொல். மு.சண்முகம் பிள்ளை தொகுத்த தமிழ் - தமிழ் அகரமுதலியில் மூப்பன் என்ற சொல்லுக்கு ஒருசார்சாதியாரின் தலைமைக்காரன், சில சாதியாரின் பட்டப்பெயர், முதியோர் என்று பொருள் தருகிறது.

தேவிநாச்சியார் : தலைவி என்று இப்புதினம் பொருள் கொள்கிறது.

காணிக்காரன் : இவர் மூப்பனுக்கு (தலைவனுக்கு) அடுத்த நிலையில் உள்ளவன் (பக்கம்.47) தற்போதைய தமிழில் காணிக்காரன் என்றால் நிலமுள்ளவன் என்பது பொருளாகும்.

காளியம்மா : மூப்பன் மனைவியின் பெயர் காளியம்மாள் என்று வருகின்றது. தமிழ்நாட்டில் காளியம்மா என்ற பெயர் தமிழ்நாடு முழுக்கச் சூட்டப்படுகிறது.

பொன்வளக்காடு : இவர்கள் வாழும் இடத்தைப் பொன்வளக்காடு என்று சித்தர்கள் பெயர் வைத்ததாகக் கூறுகின்றனர்.

வீச்சக்காரன் : வீச்சக்காரனுக்கு மந்திரவாதி என்பது பொருளாகும். தற்போது இப்பொருளில் தமிழ்நாடு வழக்கில் இடம்பெறவில்லை.

பாலாயணம் : கூட்டம் கூட்டமாக இடம் பெயர்ந்து வருதலைப் பாலாயணம் என்கிறார் அல்லி பாத்திமா. இச்சொல் சங்க இலக்கியத்திலும் தொல்காப்பியத்திலும்

இடம்பெறாத சொல்லாகும். (பக்.46) தமிழ்நாடு அரசு, தமிழ் வளர்ச்சித்துறை வெளியிட்டுள்ள அயற்சொல் அகராதியிலும் இடம்பெறவில்லை.

வெட்டுக்குடி : “காட்டு விலங்குகளும், பாம்புகளும், விஷப் பூச்சிகளும் நிறைஞ்ச காட்ட வெட்டித் தெளிச்ச அங்கக்குடியேறுவாங்க... வெட்டிக் குடியேறும் இந்த இடம் ‘வெட்டிக்குடி’ன்னு சொல்வாங்க...” (பக்.45) இங்கு வெட்டி வெட்டித் தெளிச்ச என்றால் சுத்தம் என்ற பொருளில் வருகின்றது.

அம்மச்சி : இங்கு இளம் பெண்ணைப் பார்த்து ‘அம்மச்சி’ என்று அழைக்கிறார். நாம் பொதுவாகத் தாயைப் பெற்ற தாயை அம்மச்சி, அம்மாச்சி என்று அழைப்பார்கள் (பக்.80).

கொரங்காட்டி : இதன் பொருள் கேப்பைக் கூழ் என்பதாகும்

குடவோலை : இப்பழங்குடிகளின் தலைவனைக் குடவோலை முறையில் தேர்ந்தெடுத்தனர்.

உளந்தாரிகள் : இதன் பொருள் இளைஞன் (இளந்தாரிகள்) என்பதாகும். இகரம் உகரமாக மாறியுள்ளது. இளந்தாரிகள் என்ற இச்சொல் மதுரை மாவட்டம் உசிலம்பட்டி வட்டத்தில் வழக்கத்தில் உள்ளது. (பக்.73)

கல்தூக்குத் தண்டனை : ‘குளிச்ச நிறுத்தி முதுகுல பெரிய கல்லத் தூக்கி வச்சுருவாங்க. ஒரு நாளுமுழுசும் அப்படியே சுமக்கனும்’ அந்தத் தண்டனைக்குப் பேர்தான் கல்தூக்கு ஆகும்.

தாத்தப்பன் : தாத்தப்பன் என்பது அப்பாவின் அப்பாவைக் குறிக்கும்

கூன்பிறைநுதலி : இது மருத்துவச்சியின் பெயர் ஆகும். கூன் பிறை என்றால் வளைஞ்ச நிலவு மூன்றாம் பிறை இருப்பது போன்றதாகும். அழகான வளைந்த நிலவு போன்ற நெற்றி உள்ளவள் என்பது பொருளாகும் (பக்.75) இங்குத் தூய தமிழ்ப் பெயராகும்.

கைமுக்கு : பொய் சொல்வறங்கள கொதிக்கிற எண்ணையில் கைவிடச் சொல்லுவாங்க. பொய் சொன்னா கை பொத்துப் போகும். உண்மை சொன்னா கை சுடாதுன்னு இங்க உள்ளவங்க நம்பிக்கை. இதற்குப் பெயர்தான் கைமுக்கு தண்டனை. மதுரை மாவட்டம், உசிலம்பட்டி வட்டாரத்தில் இந்தக் கைமுக்கு தண்டனை உள்ளது. எண்ணையில் சத்தியம் செய்யச் சொல்வார்கள் (பக்.91).

குழி முழுக்கு (பக்.142) : நான்காம் நாள் மூப்பனின் புதைகுழியைச் சிறு கல்லறையாகக் கட்டி பூசும் நாள் 'குழி முழுக்கு' என்பதாகும். இவர்களிடம் உடலை எரிக்கும் பழக்கம் இல்லை.

குடியானவன், சம்பந்தக்காரன், பூசாரி, பேத்தையன், காரியக்காரன், முதுகுடிகள் போன்ற சொற்கள் இப்புதினத்தில் வருகின்றன.

மேலே சொல்லப்பட்டுள்ள சொற்களை ஆய்வு செய்யும் போது பல செய்திகள் நமக்குக் கிடைக்கின்றன.

1.3. பண்பாட்டு ஆவணம்

கீழே உள்ள சொற்களில் பண்பாடு சார்ந்த பல செய்திகள் நமக்குக் கிடைக்கின்றன. பல செய்திகள் நம்முடைய பண்பாட்டோடு ஒத்துப் போகின்றன.

சிற்நிந்த கிழங்கு - இது ஒரு வகையான கிழங்கு. இந்தக் கிழங்கை அப்படியே அவிச்சுசாப்பிட்டா பைத்தியம் பிடித்து விடும்; ஆனால் துணியில் கட்டி ஏழு நாட்கள் ஓடும் தண்ணில ஊற வச்சு ஒழுக்கு நீரில் இதன் கசப்பு மாறியதும்; அவிப்பாங்க விருந்தானு வந்தால் கண்டிப்பாக இதைப் பரிமாறுவார்கள் (பக்.53)

சந்ததீபுசை - இது தீபம் ஏற்றும் சடங்கு, சாவேர் கல்லறைகளில் அவர்களின் பெண் வாரிசுகள் விளக்கேத்திவைக்கணும். மன ஒழுக்கத்துடன் களங்கமில்லாத இதயத்துடன் இந்த விளக்கை ஏற்றினால் முன்னோர்கள் சொர்க்கம் போவார்கள் என்ற நம்பிக்கை விளக்கைக் கையில் ஏந்த வேண்டும் என்ற எண்ணமே எல்லோரையும் ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்று வாழ வைக்கும். இது தமிழ்ப் பண்பாட்டை எடுத்துக்கூறுகிறது (பக்.56).

வாக்கு சொல்லப்படுதல்

ஒவ்வொரு ஆண்டும் சித்திரைமாதம் பொங்காலத் திருவிழா நடக்கும்; அன்று எங்க பதினெட்டுக் குடிகளும் ஒண்ணாச் சேருவோம். மூப்பன் வழிகாட்டுவானு. அவருக்கு முன்னால் முறைமாமன், மகன், மகளுக்கு அடுத்த பொங்காலவிழா அன்று திருமணம் செய்வதற்காக வாக்கு சொல்லப்படும். வாக்கு சொல்லப்பட்ட பையன், பெண்ணின் வீட்டிலேயோ அல்லது பெண் பையனின் வீட்டிலேயோ தங்கிடுவாங்க. பையனும் பொண்ணும் வீட்டிலே இருந்தாலும் யாரையும் தொடக் கூடாது. வாக்கு கொடுத்த பிறகு திருமணத்தை மறுக்கப் பெண்ணுக்கே அதிகாரம்.

பாய் : அந்த மேடையிலவச்சிருந்த பாய், ஒரு விதக் காட்டு ஈந்தையாலப் பின்னப்பட்டது. அது சாவுக்கான அடையாளம். இதை எடுத்து வைத்தால் சாவு வந்து விடும் (பக்.80).

உணவு : சூடான புட்டும், கொண்டைக் கடலைக் குழம்பும், நேந்திரம் பழமும் அவித்துத் தருவார்கள். இது சிறப்பான உணவாகும். மூப்பன் விருந்தோம்பலில் சிறந்து விளங்கி இருக்கிறார்.

இயற்கையை உயிராக நேசித்தல் : இயற்கையைத் தங்கள் உயிராக நேசிக்கும் இம்மலை வாழ் மக்கள் மதித்துப் போற்றப்பட வேண்டியவர்கள். புல்லைக் கூடப் பூமியைக் கேட்டே பறிப்போம் என்னும் களங்கமற்ற இம்மக்களின் காதலும் தூய்மை இயற்கை முறையும் நேர்த்தியானது என்கிறார் இப்புதின ஆசிரியர்.

மூப்பனின் தோற்றம் : மூப்பன் கழுத்தில் ஏதோ பாசிகளை அணிந்து இருந்தார்: தலையில் தாயத்து போன்ற ஒன்றைச் சுற்றிக் கட்டியிருந்தார்: ஒரு காலில் தண்டை போன்ற ஒன்றை அணிந்திருந்தார்: இதுவே தலைவனின் தோற்றமாக உள்ளது.

மூப்பனின் மனைவி காளியம்மாள் : வித்தியாசமான கொண்டை பாசிகளும் ஏதோ மாறுவேடப் போட்டியில் கலந்து கொள்ள வந்த ஊர்க்கார அம்மா போல் இருந்தார். ஒரே மூப்பன் (தலைவி) மனைவியின் தோற்றமாகும். இவ் ஆதிக்குடிகளின் தோற்றம் பொதுவாகச் சுருள் சுருளான தலைமுடி, விரிந்த விழிகள், மூக்கு கொஞ்சம் சப்பையாக, தடித்த உதடுகள் அவை மூக்கை விட முன்னால் நீட்டிக் கொண்டிருந்தது (பக்.33)

பெண்கள் நைட்டி போன்ற ஓர் ஆடையுடன் இடுப்பில் துண்டு கட்டியிருந்தனர் (பக்.34).

புதினத்தில் தமிழ்ப் பெயர்கள் : செல்வன், கதிர், மூப்பன், காளியம்மாள், புகழேந்தி போன்ற தமிழ்ப் பெயர்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. தமிழ்ப் பழங்குடிகள் பற்றி செய்தி சேகரித்த தினஒளி பத்திரிகை மூலம் செல்வதாகப் பதிவு செய்துள்ளார் புதின ஆசிரியர்.

ஆங்கிலச் சொற்கள் பயன்பாடு

புதினத்தில் கீழ்க்கண்ட ஆங்கிலச் சொற்கள் காணப்படுகின்றன.

கால் (Caal)

சீனியர்

பார்ட்டி, பைக், கார், குட் மார்னிங்

ஹாய், சார்'

போன்ற பல ஆங்கிலச் சொற்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

பேச்சு வழக்குச் சொற்கள் புதினம் முழுக்கக் காணப்படுகின்றன.

மொழிநடை

செல்வன் (இந்தக் கதையின் தலைவன்), தறிகெட்டு ஓடும், தன் சிந்தனைக் கயிறுகளை இறுக இழுத்துப் பிடித்தான், உடம்பில் கட்டப்பட்டிருந்த சோம்பல் கயிறுகளை அறுத்து எறிந்தான், செயற்கையான ஓர் உற்சாகத்துடன் எழுந்து மாயா அவனிடம் தந்திருந்த விவரங்களைப் பரிசோதித்தான், கொஞ்சம், கொஞ்சமாய், விழிகள், அதில் இறங்க அவனுக்குள் ஆர்வம் அலை அடிக்க ஆரம்பித்தது. இதில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள உருவகம் மிகச் சிறப்பாக உள்ளது. இப்புதினத்தின் மொழி நடையும் மிகச் சிறப்பாக அமைந்துள்ளது.

1.4. முடிவுரை

இப்புதினத்தில் தமிழ், மலையாளம் கலப்பு விவரங்கள், சொல்லாட்சி, ஆங்கிலச் சொற்கள் பயன்பாடு மற்றும் பண்பாட்டு செய்திகள் என்று இப்புதினத்தை மொழி, பண்பாட்டு ஆவணமாக்கி உள்ளார் கவிஞர் அல்லி பாத்திமா. இவரை எவ்வளவு பாராட்டினாலும் தகும்.

இப்புதினம் மொழியியல் அறிஞர்களுக்கும் நாட்டுப்புறவியல் மற்றும் மானிடவியல் அறிஞர்களுக்கும் ஆய்வுக் களமாக உள்ளது.

பார்வை நூல்கள்

1. அல்லி பாத்திமா, 2018, பாண்டிச்சி, தமிழ் அலை, சென்னை, 86.
2. ப.மங்கையர்க்கரசி, 2018, வட்டார வழக்கு; ச.சொல்லகராதி, தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர்.

சங்கப்பாடல்களில் உணர்வுப் பேராட்டமும் மேலாண்மையும்

முனைவர் யாழ்.ச.சந்திரா

இணைப்பேராசிரியர் - தமிழ்த்துறை,

ஸ்ரீமீனாட்சி அரசினர் மகளிர் கலைக்கல்லூரி (தன்னாட்சி),

மதுரை - 625 002.

கைமலர்களால் கண்மலர்களைப் பிசைந்து ஒரு குழந்தை கால்களை உதைத்துக்கொண்டு அழுகிறது. அக்குழந்தையின் அழகுரல் தாயாரையும் வீட்டிலுள்ள பிறரையும் அக்குழந்தை நோக்கி ஈர்க்கிறது. ஆம்! அக்குழந்தையின் 'பசி' உணர்வு அழகையாக வெளிப்படுத்துகிறது.

சற்றே வளர்ந்த பிறகு அக்குழந்தை தனது தேவையை அதே அழகை வழி உணர்த்துகிறபோது தாயும் தந்தையும் 'சினம்' எனும் உணர்வை அடைகின்றனர்.

அக்குழந்தை கல்வி கற்கச் செல்லும்போது ஏற்படும் புறச்சூழல்களால் - தனது விடுதலைக்கு மனம்போன போக்கில் செயற்படுவதற்கும் ஏற்படும் தடைகளால் கல்விமுறையின் மீதும், வீட்டுப்பாடம் மீதும் 'வெறுப்பு'ணர்வு கொள்கிறது.

சற்று வளர்ந்து காளைப்பருவம் அடையும்போது எதிர்பாலினரிடம் ஏற்படும் ஈர்ப்பினால் (பாலுணர்வால்) காதல் உணர்வு ஏற்படுகிறது.

அக்குழந்தை முழுமனிதனாக வளர்ச்சி அடைந்து இவ்வுலகில் வாழ முற்படும்போது விருப்பு, வெறுப்பு, அச்சம், சினம், இன்பம், துன்பம், மகிழ்ச்சி, வியப்பு, வருத்தம், நாணம், அன்பு, பெருமை முதலிய பல உணர்வுகளுக்கு ஆட்படுகிறது. இவ்வாறான உணர்வுகளை உணர்ந்த முறைமையில் வெளிப்படுத்த முடியாதபோது அதுவே பேராட்டமாகிறது.

சமுதாயம் சார்ந்து புறச்சூழலோடு ஏற்படுகின்ற மோதல்கள் - அல்லது ஆழ்மன உணர்வுகளுக்கும் விழைவுகளுக்குமான போராட்டங்கள் உணர்வுப் போராட்டம் எனப்படுகின்றது. "ஒரே நேரத்தில் நிறைவேற இயலாததும் ஒன்றுக்கொன்று தனித்தனியானதுமான செயல் நோக்கமும் ஊக்கமும் உள்ளத்தில் இருப்பதனால், விளைவதே உணர்வுப் போராட்டம்" (Mani Bhushan Prasad, Reacting to Threat, P.1) என உளவியலாளர் உரைப்பர்.

அதாவது உள்ளத்தின் நோக்கமும் ஊக்கமும் மனிதனைச் செயற்படுத்துகின்றன. ஒரே நேரத்தில் ஒன்றற்கு மேற்பட்ட விருப்பங்கள் உடனிகழ்வாய்த் தோன்றுமாயின் எதனை ஏற்பது எதனை விடுப்பது என்றும் ஐயம் தோன்றும். இதன் அடிப்படையில் முடிவெடுக்க இயலா நிலையும் செயற்பட தோன்றும். இந்தப் போராட்டமே உணர்வுப் போராட்டம் ஆகும்.

குழந்தைப் பருவத்தில் அழகையின் வழி பசியை உணர்த்துபவன், வளர்ந்த பிறகு தனது பசி உணர்வை அவ்வாறு வெளிப்படுத்த இயலாது. அதாவது, சமுதாயத்தின் புறக்கட்டுப்பாடுகள், விழுமியங்கள் வழி, தனது உணர்வுகளை அப்படியே வெளிப்படுத்த இயலாத தடைகளும், கட்டுப்பாடுகளும் உள்ளன.

விருப்பமான ஒன்றை அடைய முடியாதபோது ஏற்படுகிற ஏமாற்றத்தை வெளிப்படுத்த இயலாத நிலையில் அதனைச் சமனிலைப்படுத்த வேண்டிய தேவை ஏற்படுகிறது. இவ்வாறு தனிமனிதன் தனக்கள் அமையும் உணர்வு மோதல்களைக் கட்டுக்குள் கொண்டுவர முற்படுவது உணர்வு மேலாண்மை ஆகும். அதாவது, தனிமனிதன் ஒவ்வொருவனும் தனக்குள் ஏற்படும் உணர்வு மோதல்களைச் சமன்படுத்த முற்படுவதும், அதற்கான முயற்சிகளும் நடவடிக்கைகளும் உணர்வு மேலாண்மை எனப்படும்.

இந்த உணர்வு மேலாண்மை, தனிமனிதரோடு தொடர்பு உடையது. சமுதாயம் சார்ந்த புறச்சூழலோடு ஏற்படுகிற மோதல்களைத் தவிர்க்க அல்லது மோதித் தீர்மானிக்கிற கூறுகளை உள்ளடக்கியது. அதாவது மடைமாற்றம் செய்யப்பட்ட உணர்வு வெளிப்பாடே உணர்வு மேலாண்மை எனலாம்.

இந்த அடிப்படையில் சங்க இலக்கியத்தில் புலப்படும் உணர்வுப் போராட்டத்தையும் மேலாண்மையையும் நோக்கலாம்.

சங்க இலக்கியம்

அகம், புறம் என இரு கருதுகோள்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு சங்க இலக்கியங்கள் படைக்கப்பட்டன. உணரக் கூடியது அகம்; உரைக்கக் கூடியது புறம் என்பர். உணரக் கூடிய அகத்தில் உணர்வுப் போராட்டங்கள் ஊடாடி நிற்பதில் வியப்பில்லை. அதேபோல்து, உணர்வு மேலாண்மையும் அங்கே நிகழ்ந்து விடுகிறது எனலாம்.

அக இலக்கியத்தில்

தனிமனித விழைவுகளின் வழி நடவடிக்கைகள் அமையும். புறத்தே அமைகின்ற சமுதாயச் சூழல் விழைவுகளுக்கு மாற்றாகவோ, ஒத்தோ அமையலாம்.

ஒத்த சமூகச்சூழலில் உணர்வு சமநிலையாக்கப்படுகிறது. முரண்பாடான அல்லது மாற்றாக அமையும்சூழல், போராட்டச் செயல்பாடுகளின் ஊக்கியாகச் செயல்படுகிறது. அம்மாதிரியான சூழலில் தனிமனித உணர்வுகளும், உணர்வுப் போராட்டங்களும் இலக்கியங்களில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன.

ஒன்றி உயர்ந்த பாலது ஆணையால் தலைமக்கள் தம்முள் அன்பு கொள்கின்றனர். எல்லா உயிரும் நினைவும் இன்ப விழைவினை எதிர்நோக்கி இருக்கும் தருணத்தில், புறத்தேவைகளால் தலைவன் பிரிந்து செல்கிறான். கற்பில் பிரிவு எனில் ஊரார் அறிய உரைக்கலாம். களவின் பிரிவில் 'கடுக்குமென்' நெஞ்சோடு தலைவி துயருறுகிறாள். தாங்கொணாத வேட்கையைத் தோழியிடத்துப் பகிர்ந்து கொள்ளத் துடிக்கும் தலைவி, தனது உணர்வுப் போராட்டத்தைக் கட்டுக்குள் வைக்கமுடியாது தவிக்கின்றாள். இவ்வுணர்வுப் போராட்டச் சூழலை ஒளவையார் குறுந்தொகைப் பாடலில் பதிவு செய்கிறார்.

“முட்டுவேன் கொல் தாக்குவேன் கொல்

ஓரேன் யானுமோர் பெற்றி மேலிட்டு

ஆஅ ஒல்லெனக் கூவுவேன் கொல்

அலமரல் அவைசளி அலைப்ப என்

உயவுநோய் அறியாது துஞ்சும் ஊர்க்கே!” (குறுந். 28)

என்பது அகப்பாடல் 'உயாவே உயங்கல்' (தொல்.உ.ரி. 71) எனத் தொல்காப்பியம் சுட்டும். உயவுநோய் என்பது வருத்தம் தோற்றுவிக்கின்ற காமநோயாகும். இதனைப் 'புள்இயல் காமர் கடுந்திண்தேர்ப் பொருப்பன்' (கலி. 35:22) 'என் உயிரை உண்டு, உயவுநோய் கைம்மிக' (கலி. 58:7) 'உலமரல் உயவுநோய்க்கு...' (கலி. 11:33) என்ற கலித்தொகைத் தொடர்புகளும் வலியுறுத்துகின்றன.

காதலால் தலைவி தாங்க முடியாத காமநோயால் துயருறுகின்றாள். அக்காதல் உணர்வு புரியாத ஊர், உறங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. 'துஞ்சும் ஊர்'(குறுந். 6:4) எனக் குறிப்பிடும் குறுந்தொகைத் தலைவியின் மேலாண்மைச் செயற்பாட்டை - அதனை நிர்வகிக்கின்ற முறைமையையும் சுட்டுகிறது.

தனது உணர்வுப் போராட்டம் சார்ந்த சூழலை உணராத ஊராகிய புறச்சூழலோடு போரிடப் புறப்படுகிறாள் தலைவி. அதனை அறிவிப்புப் போன்று தோழியிடம் உரைக்கின்றாள்.

‘முட்டுவேன் கொல்?’ என்பது தனது உடலால் காட்டுகிற எதிர்ப்புச் செயல்! தாக்குவேன் கொல்?’ என்பது ஆயுதம் போன்ற பிறவற்றின் உதவியால், எதிர்ப்பது ஆகும். தாங்க இயலாத உணர்வுப் போராட்டத்தின் உச்சத்தை ‘ஓரேன்’ எனச் சுட்டும். தலைவி ‘ஓ’ வென்று உரக்கக் கூச்சலிட்டு என் துயரத்தை - விழைவை - வேட்கையை வெளிப்படுத்திக் கொள்வதா? என வினவுதல் மூலம், உயர்ந்து கொண்டே இருக்கும். போராட்ட உணர்வைச் சமன்படுத்த முயற்சிக்கிறாள். ‘அலர்எழ ஆருயிர் நிற்கும்’ (குறள். 1141) என்பார் வள்ளுவர். அதாவது களவில் தலைவனின் பிரிவால் வருந்தும் தலைவியின் இன்பவேட்கை அவளது உணர்வுப் போராட்டச் சூழல் ஆகிறது.

காதல் வயப்பட்ட தலைவிக்குத் தனது தலைவனுடன் பிரியாது வாழவேண்டும் என்ற விருப்பத்தை அடைய முடியாத ஏமாற்ற உணர்வு ஏற்படுகிறது. அந்த ஏமாற்றம் அவளைத் துன்புறுத்துகிறது. அந்த ஏமாற்றத்திற்கு அவள் மனம் விடை தேடுகிறது. அதற்கு விடையாக அவள் இப்புறவுகைத் தனது எதிர்ப்பிற்கு இலக்காக்குகிறாள். இதனை, ‘ஈடுசெய்தல்’ என உளவியலாளர்கள் விளக்குவர்.

ஒரு குறையை மறைக்க அல்லது சரிசெய்ய ஏதேனும் உடலியல், உள்ளவியல், உணர்வியல் சார்ந்த செயற்பாடுகளை அளவிறந்து வளர்த்துக் கொள்ளும் தன்னியக்கமான நனவிலி மனத்தின் போக்கே ஈடுசெய்தல் என்று உளவியலாளர் வரையறுப்பர். (Robert.B.White & M.Gilliland, Elements of Psychopathology, p.115)

அதாவது, ஒன்றைச் சாதிக்க இயலாத சூழலில் ஏமாற்றமும் முறிவும் கவலையும் உற்ற உள்ளம் பிறிதொன்றைச் சாதிக்க முயல்கின்றது. உள்ளத்தின் இந்த இயல்பை உளவியலாளர் ஈடுசெய்தல் (Compensation) என்பர். ஔவையாரின் குறுந்தொகைத் தலைவி தனது நிறைவேறாத காமவேட்கையை ‘ஓ’ என உரைக்கச் சத்தமிட்டு வெளிப்படுத்துகிறாள். அதாவது அச்சூழலை உரக்கக் கூவுதல் எனும் செயற்பாட்டின் வழி மேலாண்மை செய்ய முயல்கிறாள் தலைவி!

இருபேராண்மையும் அல்லல் நெஞ்சமும்

களவுப் பிரிவைத் தாங்கொணாத தலைவியர் ஒருபுறம்! கரணவழிப்பட்ட கற்புக் காலத்து இல்லறச் சூழலில் பொருள்தேடித் தலைவன் செல்ல, அந்தப் பிரிவைத்

தாங்கொணாத தனது உணர்வு நெருக்கடியைத் தலைவி கூறுவது மற்றொரு உணர்வுப் போராட்டப் பதிவாகும்.

“செல்வார் அல்லரென்று யான் இகழ்ந்தனனே

ஒல்வாள் அல்லள் என்று அவர் இகழ்ந்தனரே

ஆயிடை இருபேராண்மை செய்த பூசல்

நல்லராக் கதுவியாங்கு என்

அல்லல் நெஞ்சம் அலமலக் குறுமே” (குறுந்.43)

என்று அன்பின் பெருமையையும் பிரிவாற்றாத நிலையையும் எண்ணிப் பிரியமாட்டார் என நான் இருந்தேன். சொன்னால் தாங்கொணாத் துயரம் அடைவாள் எனக் கருதி அவர் இருந்தார். இவ்வாறு இருவரும் எண்ணிய அந்தச் சூழல் - இருபேராண்மை செய்த பூசல் - நல்ல பாம்பு கவ்வியது போல என் நெஞ்சத்தை அலைக்கழித்தது என்று கூறுகிறாள்.

‘இருபேராண்மை செய்தபூசல்’ என்பது தலைமக்கள் தம் உணர்வு நெருக்கடியைப்-போராட்டத்தைச் சுட்டுகிறது.

நல்லபாம்பு கொத்தாமல், கவ்வுகிறது. பாம்பே அச்சம் தரத்தக்கது. இங்கு அது கொத்தாமல் கவ்வுதலும் அச்சவழிப்பட்டதே! அவளது உணர்வுப் போராட்டம் இங்கு தலைவன் கூறாது சென்றமையால், வேறு வழியின்றி அலமலக்குற்ற நெஞ்சோடு தலைவி காத்திருக்க வேண்டிய சூழலில் நிறுத்துகிறது.

தயங்குதலும், தள்ளிப்போடுதலும் தவிர்த்தலின் தற்காலிக வடிவங்கள் ஆகும். உளவியல் கண்ணோட்டத்தில் ‘தவிர்த்தல்’ என்பது உள்ளப் போராட்டத்தின் சுவை மிக்க எண்ணங்கள், பொருள்கள், அனுபவங்கள் ஆகியவற்றிடமிருந்து அகன்று விலகுதல் ஆகும். (மு.இராசமாணிக்கம், உளவியல் துறைகள், இரண்டாம் தொகுதி. ப.342)

அதாவது, தலைவன், தலைவியைப் பிரியும் இனிமையற்ற உண்மை நிலையைத் தவிர்க்க உடலால் அல்லது உள்ளத்தால் தப்பிக்கிறான். இதனைத் ‘துறப்பமைவு’ என்பர் உளவியலாளர். தாங்கள் தொடர்பு கொண்டிருந்த எல்லாவிதமான பொறுப்புகளிலிருந்தும் விலகி நின்று கொள்வது துறப்பமைவு (Resignation) ஆகும். (போவாஸ்.ஜி.டி., பொது உளவியல், இரண்டாம் தொகுதி, பக். 226 & 227)

தலைவியின் மீதான இன்ப வாழ்வில் பற்றறுத்தும், விலகியும், தப்பித்தும், அவளோடு சொல்லாடலைத் தவிர்த்தும் ஆகிய செயல்களைச் செய்கிறான். தலைவியும் அதே நிலையில் இருக்கிறாள். ஆக தலைமக்கள் இருவரும் தங்கள் உணர்வுப் போராட்டத்தை உளவியலாளர் கூறும் துறப்பமைவு எனும் செயற்பாட்டின் வழி மேலாண்மை செய்கின்றனர் எனலாம்.

நீருறை மகன்றிலும் நீட்டித்த சிறையும்

களவுக்காதலில் அலர்எழ வீட்டில் தலைவி இற்செறிக்கப்படுகிறாள். தலைவனைக் காணும் வாய்ப்பும் மறுக்கப்பட்ட தலைவி, தனது உணர்வுப் போராட்டத்தைத் தோழியிடம் உரைக்கின்றாள்.

“பூவிடைப் படினும் யாண்டு கழிந்தன்ன

நீருறை மகன்றிற் புணர்ச்சி போலப்

பிரிவரி தாகிய தண்டாக் காமமொடு

உடனுயிர் போகுக தில்ல கடனறிந்து

இருவேமாகிய வுலகத்து

ஒருவே மாகிய புன்மை நாம் உயிற்கே” (குறுந்.57)

என்ற சிறைக்குடியாந்தையாரின் பாடலில் தலைவியின் தாங்கொணாத உணர்வு நெருக்கடி பதிவுசெய்யப்படுகிறது. ‘தண்டாக்காமமொடு உடனுயிர் போகுகதில்ல’ என்ற தொடர் அதனைச் சுட்டுகின்றது. காப்பு மிகுதியால், தலைவனைச் சந்திக்க இயலாத புறச்சூழல் உள்போராட்டத்திற்கு வழி செய்து, அவளைத் துன்புறுத்துகிறது.

அதனை தலைவி, தன்னைத் தானே சமாதானம் செய்து கொள்ளுவதன் வழி தனது சுயத்தைச் சரிசெய்கிறாள். அதாவது, ஏற்புடைமையற்ற நனவிலி மனதின் துடிப்புகளால் விளைந்த ஒரு செயல் (அ) எண்ணத்தை நனவிலி மனதாலே ஊக்குவிக்கப்பட்ட செயல்களால் திருத்துகிறாள் எனலாம். (து.சிவராஜ், சங்க இலக்கியத்தில் உளவியல், ப. 240) இதுவே சரிசெய்தல் (undoing) எனும் மேலாண்மைச் செயல்பாடு ஆகும்.

தலைவனோடு பிரிவிலாத வாழ்க்கையை எண்ணும் தலைவியின் உள்ளம் தனது காப்பு மிகுதியை எண்ணி வருந்துகிறது. தன் நிலையை எண்ணித் தன்னைத் தானே அமைதியாக்கிக் கொள்கிறது. அதாவது, தலைவி தனது உணர்வுப் போராட்டத்தை அமைதிப்படுத்தல் எனும் சரிசெய்தல் மூலம் மேலாண்மை செய்கின்றாள் எனலாம்.

தலைவனது உளப்போராட்டம்

பெண்ணுக்குத்தான் உணர்வுப் போராட்டமும் மேலாண்மையும் உரியதா? ஆணுக்கு அவை இல்லையா? என்ற வினா நமக்கு எழுகிறது.

தலைவியின் மீது கொண்ட காதலை வெளிப்படுத்த இயலாத சூழலில் தலைவன் தனது உளப்போராட்டத்தைப் பாங்கனிடம் பகிர்ந்து கொள்கின்றான். மற்றொரு பாடலில்

“இடிக்கும் கேளிர் நும்குறை ஆக
நிறுத்தல் ஆற்றினோ நன்று மன்தில்ல
ஞாயிறு காயும் வெவ்வறை மருங்கில்
கைஇல் ஊமன் கண்ணிக் காக்கும்
வெண்ணெய் உணங்கல் போலப்
பரந்தன்று இந்நோய் நோன்று கொளறனு!” (குறுந். 58)

என்ற வெள்ளிவீதியாரின் இப்பாடல் தலைவனது காதல் உணர்வுப் போராட்ட மனநிலையைச் சுட்டும் பனுவல் ஆகும். தனது மனநெருக்கடியின் தன்மையையும் காதல் உணர்வையும் தலைவன் ‘ஞாயிறு காயும் வெவ்வறை மருங்கில் கைஇல் ஊமன் கண்ணின் காக்கும் வெண்ணெய் உணங்கல்’ எனச் சுட்டுவது எண்ணத்தக்கது.

சூரியன் காயும் பாறை ஒன்றில் வெண்ணெய் வைக்கப்பட்டுள்ளது. அதனைக் கையில்லாத ஊமையான (மாற்றுத் திறனாளி) ஒருவன் கண்ணால் காக்கின்றான். உருகும் வெண்ணெயை எடுத்து வேறிடத்தில் வைக்க இயலாது. ஏனெனில் கை இல்லை; வேறு யாரிடத்திலாவது கூறலாம் என்றால், வாய்பேச முடியாது; தலைவனது காதல் உணர்வும் அத்தகையதே! தாங்கவும் முடியவில்லை; பிறரிடம் கூறவும் முடியவில்லை; வேறிடம் நகர்த்தவும் முடியாத உணர்வு! தாங்கவும் இயலவில்லை! ‘நோன்று கொளற்கு அரிதே!’ என்ற தொடர் இதனைச் சுட்டும் இவ்வாறு தலைவன் தனது காதல் உணர்வை - உணர்வுப் போராட்டத்தைத் தோழனிடம் பதிவு செய்கிறான்.

இந்தத் தலைவனது உணர்வுப் போராட்டம் அவனால் பாங்கனிடம் பகிர்வதன் வழி மேலாண்மை செய்யப்படுகிறது. அந்த மேலாண்மைச் செயற்பாடு செயற்படுத்துதல் (Acting out) எனப்படும். அதாவது, ‘மனதில் அழுந்திக் கிடக்கும் சிக்கல்களை மறுபடியும் வெளிக்கொணர்ந்து அவற்றை மறுபடியும் நினைவின் மூலமாக அனுபவிக்கும்படி செய்துவிட்டால், அச்சிக்கல்களினால் ஏற்படும்

கோளாறுகள் நீக்கிவிடுகின்றன' என்பது உளவியல். (James C.Coleman, Psychology and Effective Behaviour, p. 228) அதாவது, தலைவன் தனது இயல்பான, நியாயமான (காதல்) துன்பத்தைப் பாங்கனிடம் சொல்வதன் வழி தனது உணர்வுப் போராட்டத்தை மேலாண்மை செய்து கொள்கின்றான் எனலாம்.

தலைவனது உணர்வு மேலாண்மை

மற்றொரு தலைவனோ காதலியைக் கரம் பிடித்துக் கற்பு வாழ்க்கை வாழ்பவன். பொருள்வயிற் பிரிந்த தலைவன் மீண்டு வருகிறான். மீண்டும் வரும் தலைவனிடத்துத் தோழியும் தலைவியும் தங்களை எண்ணி இருந்தானா தலைவன் எனக் கேட்கின்றனர். அதற்கு விடையிறுக்கம் தலைவன், தனது உணர்வுப் போராட்டத்தையும், அதனைச் சமனப்படுத்திய பான்மையையும் எடுத்துரைக்கின்றான். அதனைப் பிறிதொரு குறுந்தொகைப் பாடல் காட்டுகிறது.

“உள்ளினென் அல்லனோ யானே உள்ளி
நினைத்தனென் அல்லனோ பெரிதே நினைந்து
மருண்டனென் அல்லனோ உலகத்துப் பண்பே
நீடிய மராஅத்த கோடு தோய் மலிர்நிறை
இறைத்துணச் சென்றுஅற் றாஅங்கு
அணைப்பெரும் காமம் ஈண்டு கடைக்கொளவே” (குறுந். 99)

அதாவது, பிரிவின்போது பெருகிய வேட்கை/விழைவு மலர்நிறைந்த கிளைகள் நனையுமாறு பெருக்கெடுக்கும் வெள்ளம் சென்று தேய்ந்து இறுவது போல, உங்களை நெருங்கி வரவரக் குறைந்தது என்கின்றான். இப்பாடல் தலைவன் தனது உணர்வுப் போராட்டத்தை மேலாண்மை செய்யும் முறையைச் சுட்டுகிறது.

பிரிவுத் துன்பத்திலிருந்து தன்னைக் காத்துக் கொள்ளத் தலைவன் தலைவியைச் சந்திக்கும் போது ஏற்படும் இன்பத்தை எண்ணித் தனது சுயத்தைச் சரிசெய்து கொள்கிறான். அதனைத் தலைவியும் தோழியும் ஒருங்கிருக்கும் போது உரைக்கின்றான். அதாவது, 'பெரிதே நினைந்த' விழைவு 'கணைப்பெருங் காமம்' அருகில் வரவரக் கடைக்கொளவே எனக் குறைகிறது.

தடைசெய்ய முடியாத விழைவும் வேட்கையுமான அவனது போராட்டம், தலைவியை அடைந்தவுடன் தீர்கிறது என்ற எண்ணமே, மேலாண்மை செய்யும் ஆற்றலை அவனுக்குத் தருகிறது எனலாம்.

புறத்தில் உணர்வுப் போராட்டம்

அகத்தில் மட்டுமல்ல புறத்திலும் இம்மாதிரிச் சூழல் உள்ளமையைச் சங்க இலக்கியப் பதிவின்வழி அறிய இயலுகிறது.

மோசிகீரனாரும் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையும்

வழிநடைப் பயணம் மேற்கொண்ட புலவர் மோசிகீரனார், இளைப்பாற எண்ணுகிறார். அறியாது, சேரலனது முரசு கட்டிலில் துயில்கிறார். குருதிவேட்கை உருகெழு முரசம் உள்ள மென்பூஞ் சேக்கையில் அறியாது புலவர் துயில்கிறார். கோபம் பொண்ட சேரலனது நிலையை 'இருபாற்படும் நின் வாள் வாய்' எனச் சுட்டும் புலவர், தனது உணர்வு நெருக்கடியைப் புலவரின் தமிழால் மடைமாற்றம் செய்கிற பான்மையை 'அதூஉம் சாலும், நல்தமிழ்முழுது அறிதல்!' (புறம். 50:10) என்பர்.

இந்தப் பாடலில் சேரமன்னன் செயலுக்குப் புலவர் மோசிகீரனார் அறிவார்ந்த விளக்கம் ஒன்று கூற முற்படுகின்றார்.

முரசு கட்டிலில் புலவர் துயின்றமை, விரும்பத்தகாத சூழலாகும். அச்சூழலில் கோபம் கொள்ள வேண்டிய மன்னன் புலவருக்குக் கவரி வீசுகின்றான். அதற்குப் புலவர் 'தமிழ் முழுது அறிதல்' எனக் காரணம் கற்பிக்கிறார். இதனை, 'செயல்கள் முடிந்த பின்னரே நாம் அச்செயல்களில் ஈடுபட்டதற்குரிய விளக்கம் உண்டு பண்ணப்படுகிறது' என்ற 'அறிவார்ந்த விளக்கம்' (Rationalization, Mani Bhusan Prasad, Reaction to threat, p.6) எனும் மேலாண்மைச் செயற்பாடு எனலாம்.

மேலும் அவனது புகழ் வேட்கையே அத்தகைய பொறுமைக்கு அவனை இட்டுச் சென்றது. 'இவன் இசை உடையோர்க்கு அல்லது அவனது உயர்நிலை உலகத்து உறையுள இன்மை' (புறம் 50: 14-15) எனவும் எடுத்துரைப்பார்.

மாவளத்தானின் சினமும் நாணமும்

தாமல்பல்கண்ணனார் என்னும் புலவர் சோழன் நலங்கிள்ளியின் இளவலாகிய மாவளத்தான் பற்றிய புறநானூற்றுப் பாடல் நோக்கப்படுகிறது. (புறம். 43)

புலவரோடு சோழஇளவல் மாவளத்தான் வட்டு ஆடுகின்றான். ஆட்டத்தின் நடுவில் வட்டினை வெகுண்டு எறிகின்றான். சினம் கொண்ட புலவர் 'ஐயம் உடையேன்' எனக் கடும் வார்த்தையால் கடிகிறார். பிழைக்க வேண்டிய சோழ இளவல், தான் தவறு செய்தமைபோல நாணுகின்றான். முதலில், உணர்வுப் போராட்டத்தால், வட்டு எறிந்த இளவல், புலவர் பிழைவார்த்தைக்கு வெகுளாது, பொறுக்கின்றான்.

நின்யான் பிழைத்தது நோவாய் எனினும்
நீ பிழைத்தாய் போல நனி நாணிணையே
தம்மைப் பிழைத்தோர்ப் பொறுக்கும் செம்மல்
இக்குடிப் பிறந்தோர்க்கு எண்மை காணும் எனக்
காண்தகு மொய்ப்ப!" (புறம். 43:16-20)

என இளவலது பொறுமையைப் பாராட்டுகிறார்.

பிற மனிதரின் புறவயத்தாக்குதலால் மனவிறைப்பு ஏற்படும் சூழலில், மனிதன் வெறுப்புணர்ச்சிக்கு ஆளாகின்றான். அப்போது வெளிப்படும் அவனது உணர்வுகள் ஆற்றல் வாய்ந்ததாகும். அந்த உணர்வினை உடனடியாக வெளிப்படுத்தாது சமூகம் ஏற்றுக்கொள்ளும்படியான நடத்தைகளாக மனிதன் மாற்றிக் கொள்கிறான். அவ்வாறு மடைமாற்றம் செய்யப்பட்ட மனித நடத்தைகள் உயர்மடைமாற்றம் (Sublimating) என உளவியலாளரால் சுட்டப்படுகின்றன. (முனிர் அஹமது பருக்கி, தற்காப்பு இயங்கு முறைகள், கலைக்களஞ்சியம், தொகுதி - 1, ப.306) அதீதப்பகை உணர்ச்சி கொண்ட மனிதர் தமது சினத்தை மடைமாற்றம் செய்யப் பெரிய வேலைகளை இழுத்துப்போட்டுச் செய்வர். அதாவது, விறகு பிளத்தல், வீட்டைத் தூய்மை செய்தல் முதலிய கடின வேலைகளைச் செய்வர்.

இந்தப் புறப்பாடலில் தனது அதிகாரத்தை வெளிப்படுத்தும் நிலையில் உள்ள அரச குடும்பத்தைச் சார்ந்த மாவளத்தான், கோபம் கொள்கிறான். புலவரின் தகாத சொல்லால் அக்கோபம் அதிகரிக்க வேண்டும். ஆனால், தன்னைக் கொல்லும் சினத்தைச் சமனப்படுத்தி நாணுகிறான். அதாவது தனது உணர்வுப் போராட்டத்தை நாணம் எனும் உயர்மடைமாற்றம் கொண்டு மேலாண்மை செய்கின்றான்.

அதிகனின் உணர்வு மேலாண்மை

அதிகமான் இப்பொழுது பிறந்த தன் மகனைக் காண வரும்போது போர்க்களச் சூழலில் விழிச் சிவப்போடு வருகின்றான். அவனது வீரவுணர்வு பச்சிளம் குழந்தையைக் காணமுற்படும் சூழலிலும் தவிர்க்க முடியாததாகின்றது. இதனை 'செறுவர் நோக்கிய கண், தன் சிறுவனை நோக்கியும் சிவப்பு ஆனாவே' (புறம். 100:10-11) எனச் சுட்டும் புலவர் அதிகனின் வீரவுணர்வினையும் அவனது மேலாண்மைத் திறத்தையும் காட்டுகிறார். இதனை ஒன்றுதல் (identification) எனும் மேலாண்மைச்

செயற்பாடு எனலாம். அதாவது பிற மனிதரிடமோ குழுவினரிடமோ உள அமைப்பில் ஒற்றுமைச் சமனிலை செய்து கொள்ளுதலே ஒன்றுதல் செயற்பாடு ஆகும். (C.Jung, The Basic writings of C.Jung, p.254) இந்த ஒன்றுதல் இயங்குமுறையில் வீரவழிபாடுஎன்பதும் ஒன்று ஆகும் உயர்வு பெறவேண்டும் என்னும் தமது விருப்பத்தை மறைமுகமாக இவர்கள் நிறைவேற்றிக் கொள்கிறார்கள் என வீரவழிபாட்டிற்கு விளக்கம் கூறுவர். (ஜேம்ஸ்.பு.பேஜ், பிறழ்நிலை உளவியல், ப.61) அந்த வகையில் அதிகனின் உணர்வுப் போராட்டத்தை அவனே மேலாண்மை செய்வதனை இப்புறப்பாடல் பதிவு செய்கிறது.

முடிவுரை

மனித மனத்தைப் பொருளாதாரம் மட்டும் நிறைவடையச் செய்வதில்லை. அவனது விருப்பங்களும் விழைவுகளும் நிறைவடையும் போது மட்டுமே மகிழ்ச்சி அடைவான். அவை நிறைவேறாதபோது துயரங்களாலும், ஏமாற்றங்களாலும் துன்பம் அடைகின்றான். அவனுக்கும் சமூகத்திற்குமான மோதல்களால் உணர்வுப் போராட்டம் ஏற்படுகின்றது. அப்போராட்டத்தினை அவ்வாறே வெளிப்படுத்தாது திரையிட்டு மறைக்கும் மேலாண்மைச் செயற்பாடு அவனுக்குத் தேவையாகிறது. அத்தேவைகள் சங்க இலக்கியத்தில் தமிழர்களின் தனி நாகரிக வெளிப்பாடாக - நயமிக்க சொற்களாக - பண்பாட்டுப் பெட்டகமாக அமைந்து இலக்கியப் பதிவுகளாக மிளர்கின்றன. இவற்றை நாம் புரிந்து கொண்டால், நமக்கு ஏற்படும் உணர்வுப் போராட்டத்தை மேலாண்மை செய்து, உன்னத வாழ்வினைப் பெறலாம்.

துணைநூற்பட்டியல்

1. சிவராஜ்.து., சங்க இலக்கியத்தில் உளவியல், சிவம் பதிப்பகம், வேலூர், 1994.
2. சுப்பிரமணியன் ச.வே., (ப.ஆ.), சங்க இலக்கியம் மூலம், மணிவாசகர் பதிப்பகம், 2006.
3. பெரியசாமித்தாரன்.ம.பெ., (ப.ஆ.), கலைக்களஞ்சியம், தொகுதி-10, தமிழ் வளர்ச்சிக்கழகம், சென்னை, 1968.
4. பேஜ் ஜேம்ஸ்.பு., பெசண்ட் கிரீப்பர்ராஜ் (மொ.ஆ.), பிறழ்நிலை உளவியல், தமிழ் வெளியீட்டுக் கழகம், 1965.
5. போவாஸ். ஜி., (மொ.ஆ., அ.வரதராஜீலு & தி.இரா.அரங்கராசன்), பொது உளவியல் - முதல் தொகுதி (1972), பொது உளவியல் - இரண்டாம் தொகுதி (1972), தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனம்.

6. Coleman James.C., Psychology and Effective Behaviour, D.B.Tara Pore Vela Sons, Bombay, 1961.
7. Jung.C.J., Basic Writings of C.J.Jung, Newyark, 1959.
8. Prasad, Mani Bhushan, Reactions to Thread, New Delhi, 1979.
9. White Robert.B., Gilliland Robert.M., Elements of Psychology, Newyark, 1975.

தமிழ் மலையாள நாவல்களில் அடுத்தது மக்கள் வாழ்வியல்

முதுமுனைவர் சு.இராமர்

உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை,

மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகக் கல்லூரி,

மதுரை - 02.

திராவிட மொழிக் குடும்பத்தில் தமிழ், மலையாளம், துளு, தெலுங்கு, கன்னடம் ஆகிய மொழிகள் குறிப்பிடப்படுகின்றன. மொழியின் தன்மையையும் அவற்றுக்குள்ள உறவையும் கொண்டு இவ்வாறு இந்நான்கு மொழிகளுக்குள் ஒற்றுமை காணப்படுவதை ஒட்டித் திராவிட மொழிக் குடும்பம் என்று குறிப்பிடுகின்றனர். இவற்றுள்ளும் தமிழ், மலையாள மொழிகளின் உச்சரிப்பிலும், பேசு முறையிலும் ஒற்றுமைகள் பல காணப்படுகின்றன. மொழிவாரி மாநிலம் பிரிக்கப்பட்டபோது தமிழ் பேசும் மக்கள் கேரளத்திலும் மலையாளம் பேசும் மக்கள் தமிழகத்திலும் இணைக்கப்பட்ட வரலாறெல்லாம் இவ்விரண்டு மாநில மக்களின் பேச்சு ஓரளவிற்கு ஒத்துப் போவதை வெளிக்காட்டுகிறது. மொழியில் மட்டுமல்லாது இலக்கிய ஆக்கங்களிலும் நவீன இலக்கியங்கள் தமிழில் தோன்றிய அளவிற்கு மலையாளத்திலும் தோற்றம் பெற்றிருக்கின்றன. மலையாள இலக்கியத்தின் பாரம்பரியம் தமிழ் இலக்கியத்தின் பாரம்பரியத்தை விடவும் குறைவானது என்ற போதிலும் இரண்டு மொழியிலும் இலக்கியம் செழுமையாக வளர்ச்சி அடைந்திருப்பதை அவதானிக்கலாம். கவிதை, சிறுகதை, நாவல் போன்ற வடிவங்களில் இரண்டு மொழியிலும் வளர்ச்சியடைந்த தன்மையைக் காணலாம்.

பண்பாட்டு அடிப்படையிலும், இரு மொழி பேசும் மக்களுக்குள் பல ஒற்றுமைகள் காணப்படுகின்றன. மலையாளத்திலிருந்தும், தமிழிலிருந்தும் வெளியிடப்படும் திரைப்படங்கள் விரும்பிப் பார்க்கப்படுகின்றன. இரு மொழியினரின் வாழ்வியலும் ஏறக்குறைய ஒன்று போல் காணப்படுகின்றது. மலையாளத்திலிருந்து தமிழகத்திற்கு வந்து தமிழ் மொழியைக் கற்று இங்குத் தொழில் செய்பவர்கள் ஏராளமாகக் காணப்படுகின்றனர். அது போல மலையாள நாட்டிற்குச் சென்று பணி செய்து வாழும் தமிழர்களும் மிகக் கணிசமாகக் காணப்படுகின்றனர். வாழ்முறையில்

பாட்டாளி வர்க்கத்தவர்க்கும் முதலாளி, ஆண்டான், அடிமை என்னும் வர்க்க அடிப்படையிலும் இரு மொழி மக்களுக்குள்ளும் ஒற்றுமைகள் காணப்படுகின்றன. தகழியின் நாவல்கள் அடித்தட்டு மக்களின் வாழ்வைப் பிரதிபலித்தது போலத் தமிழில் புதுமைப்பித்தன், கு.பா.ரா, எஸ்.சண்முக சுந்தரம், கி.ராஜநாராயணன் போன்றோரது எழுத்துகள் அடித்தட்டு மக்களின் வாழ்வைப் பேசுவனவாக அமைந்தன. எழுத்தச்சனிலிருந்து துவக்கம் பெற்ற மலையாள இலக்கியம் ஆங்கிலேயர் ஆட்சியில் ஆங்கில இலக்கியத் தொடர்பினைப் பெற்று நவீன நாவல்கள் எழுதுவதற்கு ஏதுவான சூழல் அமைந்தது. சந்துமேனன், ஸி.வி.ராமகிருஷ்ணன் பிள்ளை, கே.எம். பணிக்கர் ஆகியோர் நாவல்களின் பல்வேறு வகைமைகளைப் பின்பற்றி எழுதினர். தகழி மலையாள இலக்கியத்தின் தேர்ந்தொரு கதை சொல்லியாகப் போற்றப்படுகிறார். தோட்டியின் மகன், தெண்டிவர்க்கம், கயிறு, ரண்டங்கழி ஆகியன அடித்தட்டு மக்களின் வாழ்வைப் பேசிய நாவல்களாகும். கேசவதேவ், பஷீர், பொற்றேகாட், எம்.டி.வாசுதேவன் நாயர், சக்கரியா, முகம்மது பஷீர் ஆகியோரது இலக்கியங்கள் மலையாள மொழியின் அடையாளங்களாகக் கூறப்படுகின்றன. பொற்றேக்காட் எழுதிய விஷக்கன்யக தமிழில் விஷக்கன்னி திருவாங்கூரிலிருந்து புலம்பெயர்ந்துசெல்லும் கிறித்தவர்கள் மலபாரில் உள்ள தரிசு நிலங்களில் குடியேறி அங்கு வாழ அவர்கள் படும் துயரங்களை அனுபவப் பதிவாக எழுதியிருக்கிறார். இது சமூக நாவலாக அடையாளம் காணப்படுகிறது. சமூகத்தின் கடைநிலையில் உள்ள மனிதர்களின் வாழ்வை வெளிப்படுத்துவதில் பொற்றேகாட்டின் நாவல்கள் குறிப்பிட்ட பங்களிப்பைச் செய்திருக்கின்றன.

தமிழில் கலை கலைக்காகவே என்ற பிரிவினரின் நாவல்கள் ஒரு தரமாயும், கலை மக்களுக்காகவே என்னும் பிரிவினரின் கதைகள் சமூக வாழ்வின் யதார்த்தத்தைப் படம்பிடிப்பனவாகவும் இருந்தன. முற்போக்கு இலக்கியத்தினை ரஷ்யாவின் மாஸ்கோ பதிப்பகம் வெளியிட்ட நாவல்கள், சிறுகதைகள் வழி பயின்ற எழுத்தாளர்கள் உழைப்பாளி மக்களின் வாழ்வையும் அவர்களது போராட்டங்களையும் நாவல்களாக்குவதில் முனைப்புடன் ஈடுபட்டனர். தொ.மு.சி.இரகுநாதனின் பஞ்சம் பசியும் நாவல்முற்போக்கு முகாமின் முதல் நாவலாகக் கொள்ளப்படுகிறது. பிரச்சாரத் தொனி இருப்பதாகக் கூறினாலும் அது மக்களின் போராட்டத்தையும் முதலாளிகளின் சுரண்டலையும் படம் பிடித்துக் காட்டியது. அந்த வரிசையில் பொன்னீலன், கு.சின்னப்பப்பாரதி, டி.செல்வராஜ் ஆகியோர் குறிப்பிடப்படுகின்றனர். டி.செல்வராஜ் அவரது நாவல்களில் உழைப்பாளிகளின் போராட்டங்களையும் உழைப்பாளிகளை முதலாளிகளின் சுரண்டலையும் வெளிப்படுத்துவதை நோக்கமாகக் கொண்டார். தேநீர்

என்னும் நாவல் புலம்பெயர்ந்து தேயிலைத் தோட்டத்திற்குப் பணிக்கும் செல்பவர்களைப் பற்றியதாகும். கங்காணி என்று அழைக்கப்படும் முதலாளியின் கையாளால் அவர்கள் படும் துயரம் விவரிக்கப்படுகிறது. இதில் பெண்கள் பாலியல் ரீதியில் துன்பத்தை அடையும் அவலமும் சித்தரிக்கப்படுகிறது. உழைப்பாளி மக்களில் பெரும்பான்மையும் உழைப்புச் சுரண்டலோடு பாலியல் சுரண்டலும் நடைபெறும் அதனையே பொற்றேகாட்டின் நாவலும், செல்வராஜின் நாவலும் சுட்டிக் காட்டுகின்றன.

இரண்டு நாவல்களிலும் பஞ்சத்தினால் புலம் பெயர்ந்து செல்லும் மக்கள், செல்வராஜின் கதையிலும் மலையாளக் கணக்குப்பிள்ளையும், கண்டக்டரும், வருகின்றனர். திருநெல்வேலி மாவட்டத்தின் கோவில்பட்டியிலிருந்து நீலமலை எஸ்டேட்டுக்குக் கொண்டு செல்லப்படுகின்றார்கள். பஞ்சத்தின் பிடியில் தப்பிக்க வியலாத நிலையில்தான் இது நடைபெறுவதாகக் காட்டப்படுவது உண்மையாக இருக்கலாம். அது போலத் திருவிதாங்கூரிலிருந்து கன்னியாகுமரிப் பகுதியாக அன்றைக்கு இருந்திருக்கும். நாகர்கோவில் பகுதியிலிருந்தும் கிறித்தவர்களாக மாறியவர்கள் பஞ்சம் பிழைப்பதற்காக மலபாருக்கு அழைத்துச் செல்லப்படுகின்றார்கள்.

வறுமையின் பிடியில் சிக்கியவர்களே பெரும்பாலும் புலம்பெயர்கிறார்கள். அடிப்படையில் அவர்கள் தம் வாழ்வை நடத்த நிலைக்கு ஆளானவர்கள். நிலம் போன்ற உடைமையற்றவர்களாக அவர்கள் இருக்கின்றார்கள். மனைவி குழந்தைகள்தான் அவர்களது உடைமை அதைத்தவிரப் பிறவற்றையெல்லாம் விற்றுப் பிழைக்கக் கூடியவர்களாக உள்ளார்கள் என விஷக்கண்ணி நாவலில் மத்தாயியின் கதாபாத்திரத்தின் வழி சொல்கிறார் (விஷக்.4) ஆசிரியர் "தன்னுடைய பொருட்களையெல்லாம் விற்று வங்கியில் மத்தாயிக்கு எண்ணூற்று எழுபது பிரிட்டிஷ் ரூபாய்கள் கையில் கிடைத்திருந்தன. ஐந்து பெட்டிகள் நியைச் சாமான்களையும் நான்கு பிள்ளைகளையும் மட்டும் விற்பாமல் மீதியாக நிறுத்தியிருந்தான்"(விஷக்.4) பணத்திற்காகக் குழந்தைகளை விற்கும் வழக்கம் கூட அன்றைக்கு இருந்ததை இது புலப்படுத்துகிறது. மலபாருக்குக் கனவுகளுடன் செல்லும் மத்தாயி, அவனது பிள்ளைகள் மார்த்தா, மாத்தன் போலவே பூச்சியும் நீலமலை எஸ்டேட்டுக்கு நிறைய சம்பாதிக்கும் கனவுகளுடன் செல்கின்றான் "பூச்சியைப் பொறுத்த மட்டில் கங்காணியின் ஆசை வார்த்தைகளில் ஏமாந்து விட்டான் என்று சொல்வதற்கில்லை. பஞ்சம் தாண்டும் வரையிலும் எஸ்டேட்டில்

கூலியாக வேலை பார்த்து விட்டுக் கிடைக்கும் மிச்சத்துடன் ஊருக்குத் திரும்பி விட வேண்டும் என்ற எண்ணத்தோடுதான் கங்காணி ஆறுமுகத்திடம் அற்ப அட்வான்ஸ் வாங்கி ஊரில் உள்ள சில்லறைக் கடன்களைத் தீர்த்து விட்டுத் தனது மனைவி மக்களுடன் எஸ்டேட்டை நோக்கிப் பயணப்பட்டான்.” (தேநீர்.13) என்று இரண்டு நாவல்களிலும் வறுமைச் சூழல் அவர்களைத் தேயிலைத் தோட்டத்திற்குப் பணிக்குச் செல்ல வேண்டிய நிலையை உணர்த்துகின்றன.

உழைப்புச் சுரண்டல்

தேயிலை எஸ்டேட்டில் பணி புரிதல் என்பது வாழ்வை அங்கேயே முடித்துக் கொள்ளுதல் என்பதாகத்தான் பொருள்படும். அவ்வாறுதான் அங்குச் சென்றவர்கள் தம் கடனைத் தீர்த்துக் கொள்ள வழியில்லாமல் அங்கேயே இருந்து மாண்டும் போகிறார்கள். கங்காணிகளின் தாக்குதல்களும் இதில் அடங்கும். விஷக்கண்ணி நாவலில் இது போன்ற கங்காணிகள் காணப்படுவதில்லை. மலபாருக்கு வரும் குடும்பங்கள் அனைத்தும் அங்கு நிலங்களைத் தம் தகுதிக்குத் தகுந்தவாறு வாங்கி அதில் உழைத்த அறுவடை செய்வதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர். தேநீர் நாவலில் எஸ்டேட் ஒருவனுக்குச் சொந்தமாக இருக்க மலபாருக்குச் சென்றவர்கள் அங்கு நிலங்களை வாங்கி அதில் விவசாயம் செய்தும் தேயிலைப் பயிரிட்டும் பராமரித்து வருகின்றனர். போர்க்காலம் ஆதலால் விலையேறியபடியே இருந்தது. அரிசிகிடைப்பது கூடக் கடினமாக இருந்தது. ஒவ்வொருவரும் அரைப்பட்டினினும் கால்பட்டினியுமாக இருந்தனர்.

பாலியல் சுரண்டல்

தேநீர் நாவலில் கணக்குப் பிள்ளை, கண்டக்டர், கங்காணி ஆகியோரால் பெண்கள் பாலியல் சுரண்டலுக்கு உள்ளாவதுண்டு. கங்காணி ஆறுமுகத்தின் மூத்த மனைவி இவ்வாறு பாலியல் தாக்குதலுக்கு உள்ளாகி இறந்தவள்தான். அப்போது அவன் கூலிக்காரனாக இருந்தான். அதன் பிறகு அவன் கங்காணியாகி மூன்று கல்யாணம் முடித்து விட்டான். கண்டக்டர் தான் விரும்பிய பெண்ணை தன் வீட்டிற்கு வரவழைத்துக் கொள்ளும் தாட்டிய முள்ளவராக இருந்தார். கண்டக்டர் வேதசிரோன்மணி எத்தனையோ வப்பாட்டிகளை மாற்றிக்கொண்டிருந்தார். அம்முக்குட்டியும் அவளது கணவன் செல்லப்பனும் வந்த போது அம்முக்குட்டியை தன் வீட்டிற்கு அடிக்கடி வரவழைத்துக் கொள்வார். அவளை வீட்டில் தங்கச் செய்து தன் தேவைகளை நிறைவேற்றிக் கொள்வார். செல்லப்பனும் இதைக் கண்டு கொள்ள மாட்டான்.

இரண்டு நாவல்களிலும் புலம்பெயர்ந்து செல்லும் மக்களின் வாழ்வே பெரிதும் பேசப்படுகிறது வாழ்வதற்கான போராட்டங்களை எதிர்கொள்வதாக அமைகிறது. கதாபாத்திரங்களின் வார்ப்பிலும் பெரிய மாற்றங்கள் இல்லை. வறிய நிலையில் இருந்து வரும் இந்துக்கள் தேநீர் நாவலிலும் கிறித்தவர்கள் விஷக்கண்ணி நாவலிலும் படைக்கப்பட்டுள்ளனர். இறப்புகள், துக்கங்கள், வசைகள் என அனைத்திலும் ஒற்றுமை காணப்படும் இரு நாவல்களிலும் தமிழ், மலையாள மக்களின் ஒருமித்த பண்பாட்டு பழக்க வழக்கங்களும் காணப்படுகின்றன. உணவு, உடை, வழிபாடு ஆகியவற்றிலும் சடங்குகளைக் கடைபிடிப்பதிலும் பெண் பாத்திர வார்ப்பிலும் ஒரே மாதிரியான தன்மைகளைக் காணமுடிகிறது.

பிரிட்டிஷ் ஆட்சிக் காலத்தில் நிகழ்ந்த கதையாக விஷக்கண்ணி காணப்படுகிறது. ஏறக்குறைய அதே காலகட்டத்தில் நடைபெறும் கதையாகத் தேநீர் காணப்படுகிறது. கங்காணி என்ற பாத்திரம் உழைப்பவர்களை உறுஞ்சித் தான் கொழுக்கும் வகையில் படைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இறப்புகள் தொடர்ந்து நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் பழைய கங்காணியாக இருந்தால் ரத்தம் வர அடித்துத் துவைத்து விடுவான் என்று அச்சம் கொள்ளும் அளவிற்குக் கொடுமைகள் நிகழ்ந்ததைத் தேநீர் நாவல் சுட்டுகிறது.

பஞ்சம், பட்டினி ஆகியவற்றினால் பாதிக்கப்படும் மக்கள் பெரும்பாலும் புலம்பெயர்ந்து செல்லும் இடங்களில் பல்வேறு கொடுமைகளைச் சந்திக்கின்றனர். வறுமையைக் காட்டி அவர்களுக்குச் சிறிது பணம் கொடுத்தாலே பெரிதாகக் கருதிக் கொள்ளும் வகையில் அவர்களது உழைப்பு முற்றிலும் உறிஞ்சிக் கொள்ளப்படுகிறது. மனைவி, பிள்ளைகள் என வாழ்ந்தாலும் அவர்கள் யாரும் அவர்களுக்குச் சொந்தம் இல்லை என்னும் நிலைதான் இருக்கும். இவ்விரண்டு நாவல்களும் இதைத்தான் வெளிப்படுத்துகின்றன.

திருக்குறளில் சைவ சித்தாந்த இறைக்கொள்கை

திரு.நா.பிரபுராம்

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்,

அரசுகலைக்கல்லூரி (தன்னாட்சி), கோயம்புத்தூர்-18.

ஆய்வுச்சுருக்கம்

உலக வரலாற்றில் ஒட்டுமொத்த மனித இனத்திற்கே அறம் உரைத்த முதல் நூல் திருக்குறள் என்றால் அதுமிகையாகாது. மொழிகடந்து, இனம் கடந்து, இயற்கையான உலகில் நாடு என்ற செயற்கையான எல்லைகடந்து, இனம் கடந்து, சமயம் கடந்து இறையியல், மெய்யியல், மானுடவியல், அரசியல், பொருளியல், உளவியல், மனித அகநிலை சார்ந்த களவியல், கற்பியல் உள்ளிட்ட மனிதச் சமூகத்தின் எல்லா நிலைகளுக்கும் அறமுரைத்த பெருநூல் திருக்குறள். இந்நூலை இயற்றியவர் திருவள்ளுவர். நூற்று முப்பத்து மூன்று அதிகாரங்களின்கீழ் அதிகாரத்திற்குப் பத்துக் குறட்பாக்கள் என ஆயிரத்து முந்நூற்று முப்பது குறட்பாக்களைக் கொண்டது திருக்குறள். நூற்று முப்பத்து மூன்று அதிகாரங்களில் முதலாவது அதிகாரத்தில் கடவுள் வாழ்த்தில் இறைவனின் தன்மைகளைப் பத்துக் குறட்பாக்களில் அமைத்துக் கூறுகிறார் திருவள்ளுவர். ஆதிபகவன், வாலறிவன், வேண்டுகல் வேண்டாமை இலான், இருள்சேர் இருவினையும் சேரா இறைவன், பொறிவாயில் ஐந்தவித்தான், அறவாழிபார்ப்பனர், எண்குணத்தான் என்பதான சொற்களில் இறைவனைக் குறிப்பிடும் திருவள்ளுவர் இறைவனுக்கு உருவத்தைக் கட்டமைக்கவில்லை. சிவபெருமானை முழுமுதல் இறைவனாகக்கொள்ளும் சைவ சித்தாந்தநெறி பக்திவழியில் இறைவனுக்கு உருவத்தைக் கற்பித்தாலும் மெய்யியல் நிலையில் இறைவனை அருவமாகவே முன்னிறுத்துகிறது. சைவ சித்தாந்தநெறியை ஒரு மெய்யியலாக முதலில் வடிவமைத்தவர் திருமூலநாயனார். இந்தநெறியை மெய்யியல் வாதங்களோடு முழுமையாகக் கட்டமைத்தவர் மெய்கண்டதேவர். மெய்கண்டார் தாமெழுதிய சிவஞானப்போதம் எனும் நூலில் இறைவனுக்கு உறுதிமொழி கூறி, இறையின் இலக்கணத்தை வரையறுத்து, இறைவனை அடைவதற்கான சாதனங்களைக் கூறி, இறைவனை அடையும் உயிரின்

நிலையையும் முழுமையாகத் தருக்கத்தோடு நிறுவியுள்ளார். திருவள்ளுவரைச் சிவனடியார் ஆக்காமலும், திருக்குறளுக்குப் புனிதம் கற்பிக்காமலும் தானொழுந்த காலத்தில் மக்கள் சமூகத்தில் நிலவிவந்த மேன்மையான இறைக்கோட்பாடுகளை நடுவுநிலைமையோடு அறம் சார்ந்து பதிவு செய்துள்ள திருக்குறள் காட்டும் இறைவனைச் சைவ சித்தாந்தம் முன்வைக்கும் இறைவனுக்கான உறுதிமொழி மற்றும் இலக்கணத்துடன் ஒப்பிட்டு ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

குறிப்புச்சொற்கள்

திருக்குறள், சைவசித்தாந்தம், மெய்யியல், இறைவன்.

முன்னுரை

தமிழ்நிலம் சார்ந்த மெய்யியல் சமய நம்பிக்கைகள் பொதுவாக இரண்டு பெரும்பிரிவுகளில் அடங்குவன. ஒன்று வைதீகச் சமயங்கள், இரண்டாவது அவைதீக சமயங்கள்.. இதில் வைதீகச் சமயங்கள் வடமொழி வேதங்களையும், வேதங்களின் வழியிலான வேள்விகளையும், வேதத்தின் அந்தமான உபநிடதங்களையும் ஏற்றுக்கொண்டு அவற்றின் கொள்கைகளைப் பின்பற்றுவன. அவை தீகசமயங்கள் என்பன வேதங்களையும் வேள்விகளையும், உபநிடதங்களையும் ஏற்றுக் கொள்ளாதவைகள். சைவம், மாலியம் போன்றவை வைதீகச் சமயங்கள். சமணம், பௌத்தம் போன்றவை அவைதீக சமயங்கள். உயிர்க்கொலை, புலால் உண்ணுதல், மக்களிடையே ஏற்றத் தாழ்வுகளை வலியுறுத்திய பிறப்படிப்படையிலான வருண வேறுபாடுகள் போன்றவற்றை வைதீகம் முன்னிறுத்தியது. அதற்கு எதிர்நிலையில் சமணமும், பௌத்தமும் கொல்லாமை, புலால் உண்ணாமை, வருண வேறுபாடின்றி எல்லா உயிர்களும் சமமே என்னும் கருத்துகளை வலியுறுத்தின. திருக்குறள் தோன்றிய காலத்தில் வைதீகம் சமயவடிவில் இல்லாமல் அதன் கொள்கைகள் மக்களிடம் நிலவிய நிலையில் சமணம், பௌத்தம் முதலான அவைதீகசமயங்களும் மக்களிடம் செல்வாக்கு பெற்றுத்தந்த எண்பதைத் திருக்குறள் வலியுறுத்தும் அறக்கொள்கைகள் மூலம் நாம் அறிந்துகொள்ளலாம். அக்காலத்தில் வைதீகர்கள் நீண்ட தாடியை வைத்துக்கொண்டும், சமண, பௌத்தர்கள் முழுவதுமாக மழித்துக்கொண்டும் மக்கள் நடுவில் உலவினார்கள் என்பதைக் கீழ்க்கண்ட திருக்குறள் மூலம் அறியலாம்.

“மழித்தலும் நீட்டலும் வேண்டா உலகம்

பழித்த தொழித்து விடின்” (திருக்குறள் உரைக்கொத்து, ப.221)

திருவள்ளுவரைச் சைவராகவோ, வைணவராகவோ, சமணராகவோ, பௌத்தராகவோ நாம் சித்தரிக்கக் கூடாது. ஏனெனில் மனிதச் சமூகத்திற்கு ஏற்ற எல்லா அறக்கருத்துகளும் திருவள்ளுவருக்கு உடன்பாடே என்பதை மேற்கண்ட திருக்குறள் வழியாக நாம் உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

வைதீகச்சமயங்கள் இறைக்கொள்கையை முன்னிறுத்துவதில் ஒத்தக் கருத்துடையனவாக இருந்ததில்லை. இறைவனின் தன்மைகளை விளக்குவதில் வைதீகச்சமயங்கள் தங்களுக்குள் பல முரண்பட்ட கருத்துகளைக் கொண்டிருந்தன. ஒவ்வொரு வைதீகச்சமயமும் ஒவ்வொரு இறைக்கொள்கையை முன்வைத்தது. அந்தவகையில் சைவசித்தாந்தம் இறை(பதி), உயிர்(பசு), தளை(பாசம்) என்னும் முப்பொருள் கோட்பாட்டைத் தருக்க அடிப்படையில் விளக்கியது. சிவபெருமானை முழுமுதற் கடவுளாகக்கொண்டு பன்னிரு திருமுறைகளின் பிழிந்தெடுத்த சாரமாகச் சைவசித்தாந்தக் கோட்பாடுகளைக் கட்டமைத்தவர் மெய்கண்டார் ஆவார். மெய்கண்டார் எழுதிய நூல் சிவஞானபோதம் ஆகும். சைவசித்தாந்த மெய்யியல் கொள்கைகளை விளக்கும் சிவஞானபோதம் உள்ளிட்ட பதினான்கு நூல்கள் மெய்கண்ட சாத்திரங்கள் எனப் போற்றப்படுகின்றன. இதில் சிவஞானபோதம் முதல் நூலாகவும் மற்றவை சிவஞானபோதத்தின் வழிநூல்களாகவும் அமைந்திருக்கின்றன.

திருக்குறள் மனிதச் சமூகத்திற்கான ஒரு முழுமையான வாழ்வியல் நூல். சைவசித்தாந்தம் தமிழினத்தின் தனித்துவமான மெய்யியல் நெறி. திருக்குறளின் கடவுள்வாழ்த்து உள்ளிட்ட அதிகாரங்களில் திருவள்ளுவர் கூறும் இறைவனின் தன்மைகளைச் சைவசித்தாந்தம் முன்வைக்கும் இறைவனின் தன்மைகளோடு ஒப்பிட்டு ஆராயும் வகையில் இக்கட்டுரை அமைகிறது.

அகரமும்இறைவனும்

“அகர முதல எழுத்தெல்லாம் ஆதி

பகவன் முதற்றே உலகு” (திருக்குறள் உரைக்கொத்து, ப.3)

எழுத்துகளில் முதலானதான ‘அ’ (அகரம்) தனித்தும் இயங்கவல்லது. மெய்யின் வடிவம் மாறாமல் மெய்யெழுத்துகளுடன் இயைந்தும் இயங்கவல்லது. அதுபோல இறைவனும் (ஆதிபகவன்) உலகினோடு உடனாயும், பொருள் தருகையில் தனித்து வேறாயும் இயங்குவான்.

“இறைவன் உயிர்களோடு ஒன்றாயும், உடனாயும், வேறாயும் நின்று அவற்றுக்கு உதவி அருளுகிறான் என்பது சைவசித்தாந்தக் கொள்கை.

கலப்பினால் ஒன்றாயும், பொருள் தன்மையால் வேறாயும், உயிருக்கு உயிராகும் தன்மையால் உடனாயும் நிற்கும் நிலையே சைவசித்தாந்தம் காட்டும் அத்துவிதமாகும். இம்மூன்றற்கும் உவமைகளாக உடலும் உயிரும் போல ஒன்றாயும், கண்ணும் ஞாயிறும் போல வேறாயும், அறிவும் ஒளியும் போல உடனாயும் இறைவன் உளன் என்று சித்தாந்தத் தெளிவு வலியுறுத்துகிறது” (சி.சு.மணி, பக்.20,21).

சைவசித்தாந்தத்தை விளக்கும் விதமாக எழுந்த சித்தாந்தச் சாத்திர நூலான திருவருட்பயனில் அதன் ஆசிரியர் உமாபதிசிவம் இறைவனின் பதிமுதுநிலை என்னும் தன்மையைக் கீழ்க்கண்டவாறு விளக்குகிறார்.

“அகர உயிர்போல் அறிவாகி எங்கும்

நிகரி லிறைநிற்கும் நிறைந்து” (திருவருட்பயன், பா.1)

“அகரமாகிய உயிர் எல்லா எழுத்துகளினும் பொருந்தி வேறற நின்றாற்போலத் தன்னிகரில்லாத் தலைமைவாய்ந்த இறையும் உலக உயிர் முழுதும் ஒழிவற நிறைந்து ஞான உருவாய் நிற்கும் என்பதாம்.” (கு.சுந்தரமூர்த்தி, ப.17)

திருவருட் பயன்நூலும் குறள் வெண்பா எனும் ‘பா’ வகையில் நூறு குறள் வெண்பாக்களைக் கொண்டது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

வாலறிவன்

“கற்றதினா லாயப் பயனென்கொல் வாலறிவன்

நற்றாள் தொழார் அறிவின்” (திருக்குறள் உரைக்கொத்து, ப.4)

சைவசித்தாந்தம் கூறும் சிவபெருமானின் எண்குணங்களில் ஒன்று இயற்கை அறிவினன், தூய அறிவனன் எனப்படும் பேரறிவுடைமை. இப்பேரறிவுடைமையே வாலறிவு எனப்படும்.

“வால் அறிவன் - தூய அறிவன், இறைவன். அறிவு இறைக்கும் உண்டு உயிர்க்கும் உண்டு. இரண்டு அறிவிற்குமுள்ள வேற்றுமை என்ன? முன்னையது அறியாமையற்ற அறிவு, பின்னையது அறியாமை விரவிய அறிவு. அவ்வறிவு இவ்வறிவின் அறியாமையைப் போக்கித் தன்னைப்போல் ஆக்கத் துணைபுரிவது” (திரு.வி.கலியாணசுந்தரனார், ப.110).

“இயற்கை அறிவினனாதல் என்பது பிறரோடு பொருந்திப் பழகுதலானும், ஆன்றோர் நூல்கற்றலானும் ஆசிரியன் அறிவுறுத்தலானும் அறிவுடையவராய்ப் போகின்ற ஆன்மாக்கள் போலாது அறிவே உருவாய்த் தன்னியல்பிற் பிரகாசித்தலாம்” (மறைமலையடிகள், ப.14)

வேண்டுகல் வேண்டாமை இலானடி சேர்ந்தார்க்கு

“வேண்டுகல் வேண்டாமை இலானடி சேர்ந்தார்க்கு

யாண்டும் இடும்பை இல” (திருக்குறள் உரைக்கொத்து, ப.6)

விருப்பு வெறுப்பு இல்லாதான் பாதம் சேர்ந்தார்க்குத் துன்பம் இல்லை என்பது மேற்கண்ட குறளுக்கான பரிதியாரின் உரை.

“வேண்டாமை வேண்டுகல் இல்லான் தன்னை...” (திருநாவுக்கரசர், ப.203)

“வேண்டுகல் உள்ள இடத்தில் வேண்டாமையுமிருக்கும். இஃதுள்ள இடத்தில் அஃதுமிருக்கும். ஒன்றுள்ள இடத்தில் மற்றொன்றுமிருத்தலால் இரண்டும் இங்கே குறிக்கப்பெற்றன” (திரு.வி.கலியாணசுந்தரனார், ப.126). சைவசித்தாந்தத்தில் இறைவனின் எண்குணங்களில் ஒன்று இயல்பாகவே பாசங்களிலிருந்து நீங்குதலாகும். அந்த இறைவனின் திருவடிகளை அடையும் உயிர்கள் இயல்பாகவே இன்ப, துன்பங்களிலிருந்து விடுபடுகின்றன. அக்கருத்தே இக்குறளில் திருவள்ளுவரால் வலியுறுத்தப்படுகிறது.

இருள்சேர் இருவினையும் சேரா இறைவன்

“இருள்சேர் இருவினையுஞ் சேரா இறைவன்

பொருள்சேர் புகழ்புரிந்தார் மாட்டு” (திருக்குறள் உரைக்கொத்து, ப.3)

“அஞ்ஞானம் பற்றி எழாநின்ற இருவினைகளும், மெய்த்தன்மை வாய்ந்த சிவபிரானது திருப்புகழைப் பாராட்டுவாரிடத்துச் சேரா” (திருக்குறள் உரைக்கொத்து, ப.3) என்பது மேற்கண்ட குறளுக்கான நச்சர் உரை.

சைவசித்தாந்தத்தின் முப்பொருள் உண்மைகளான பதி, பசு, பாசம் என்பனவற்றில் பாசம் சடப்பொருள். அது மூன்று வகைப்படும். அவை, ஆணவம், கன்மம் மற்றும் மாயை என்பனவாகும். ஆணவமே இருள் எனப்படுவது. கன்மம் என்பது உயிர்கள் உடலில் பொருந்தி இயங்கும்போது நடக்கும் செயல்கள். இச்செயல்களே வினைகள் எனப்படுகின்றன. நல்வினை, தீவினை என வினைகள் இருவகைப்படும். ஆணவமாகிய இருளும், நல்வினை, தீவினை எனும்

இருவினைகளும் இறைவனைச் சேரமாட்டா என்பது சைவசித்தாந்தத்தின் மெய்யியல் கொள்கை. இக்கொள்கையையே திருவள்ளுவர் இத்திருக்குறளில் எடுத்தியம்பினாரென்க.

தனக்குவமை இல்லாதான்

“தனக்குவமை இல்லாதான் தாள்சேர்ந்தார் கல்லால்

மனக்கவலை மாற்றல் அரிது” (திருக்குறள் உரைக்கொத்து, ப.3)

“எவ்வுயிர்க்கும் உயிர்ப்பொருளாகின்றவனாகிய முதற் பொருளாந்தன்மைக்கு இணையில்லாதான்றனது அடியினை உண்மையாகச் சேர்ந்தவர்க்கல்லது மற்றியாவர்க்குந் தமது நெஞ்சத்துக் கவலை நீக்குதற்கரிது” (திருக்குறள் உரைக்கொத்து, ப.9) என்பது மேற்கண்ட குறளுக்கான காலிங்கர் உரை.

“தனக்கு உவமை இல்லாதான் என்பது இறைவனிலும் ஒப்பானதும், உயர்வானதும், ஒப்பானவரும், உயர்வானவரும் முறையே ஒன்றும் ஒருவரும் இல்லை என்பதை உணர்த்துவது” (திரு.வி.கலியாணசுந்தரனார், ப.139)

சைவசித்தாந்த மெய்யியலின்படி பதியாகிய இறைவன் அறிவே வடிவான வனசத்துப் பொருள். பாசமாகிய தளைசடப்பொருள். பசு எனப்படும் உயிர் சிற்றறிவுள்ளது. அதாவது அறிவிக்க அறியும் தன்மையது. எனவே உயிராகிய ஆன்மா சதசத்து என்று அழைக்கப்படுகிறது. முற்றறிவினனாகிய இறைவனுக்கு ஒப்பானதும், இறையின் இணையற்ற தன்மையளவு உயர்வானதும் இவ்வண்டவெளியில் ஒன்றுமில்லை. ஆதலால் ஒப்புயர்வில்லா இறைவனின் திருவடிகளை அடையும் உயிர்களே இன்ப, துன்பங்களிலிருந்து முழுவதும் விடுபடும் என்னும் கருத்து இந்தக் குறளின்வழி பெறப்படுகிறது. திருவாசகத்தில் இறைவனின் ஒப்பற்றதன்மையைப் பல இடங்களில் கூறிச் செல்கிறார் மாணிக்கவாசகர்.

“தன்னேரில்லோன்தானேகாண்க”

“ஒருவன்என்னும்ஒருவன்காண்க”

“தன்னேரில்லோன்தானேயானதன்மை” (திருவாசகம், ப.14,17)

எண்குணத்தான்

“கோளில் பொறியிற் குணமில்வே எண்குணத்தான்

தானை வணங்காத் தலை” (திருக்குறள் உரைக்கொத்து, ப.10)

“எண்வகைப்பட்ட குணங்களையுடைய இறைவனின் திருவடிகளை வணங்காத தலைகள் தத்தம் புலன்களைக் கொள்ளாத பொறிகளைப்போலப் பயன்படாதனவாம்.

தாளை வணங்காத தலையென்று தலையையே வியந்தோதினார் எனினும் வழுத்தாநாவும், புகழ்கேளாச் செவியும் அங்ஙனமே பயனில்லாதன என்று கொள்க” (பாவாணர், பக்.41)

சைவாகமத்துக் கூறப்பட்டனவாகப் பரிமேலழகர் கூறும் இறைவனின் எண்குணங்களாவன.

1. தன்வயத்தனாதல்
2. தூயவுடம்பின்னாதல்
3. இயற்கையுணர்வினனாதல்
4. முற்றுமுணர்தல்
5. இயல்பாகவே பாசங்களின் நீங்குதல்
6. பேரருளுடைமை
7. முடிவிலாற்றலுடைமை
8. வரம்பில் இன்பமுடைமை (திருக்குறள் உரைக்கொத்து, ப.11)

பரிதியார் கூறும் இறைவனின் எட்டுக் குணங்களாவன.

1. அனந்தஞானம்
2. அனந்தவீரியம்
3. அனந்தக்குணம்
4. அனந்தத்தெரிசனம்
5. நாமமின்மை
6. கோத்திரமின்மை
7. அவாவின்மை
8. அழியாவியல்பு (திருக்குறள் உரைக்கொத்து, ப.11)

பாவாணர் முன்வைக்கும் வடசொற்சாரா இறைவனின் எண்குணங்கள்.

1. தன்வயத்தம்
2. தூய்மை
3. இயற்கையறிவு
4. முற்றறிவு
5. கட்டின்மை
6. பேரருள்
7. எல்லாம்வன்மை
8. வரம்பிலின்பம் (பாவாணர், ப.41)

மேற்கண்ட மூவர் கூற்றுகளில் பரிமேலழகரும், பாவாணரும் கூறும் இறைவனின் எண்குணங்கள் ஒன்றே. பரிமேலழகர் கூறும் எண்குணப் பெயர்களிலுள்ள வடசொற்களைத் தமிழ்ப்படுத்தியே பாவாணர் கூறுகிறார். சைவசித்தாந்த மெய்யியல் இறைவனின் இந்த எட்டுக் குணங்களையே கொண்டுள்ளது.

அன்பும் சிவமும்

மனிதன் ஒரு சமூகவிலங்கு என்பார்கள் அறிஞர்கள். உலகில் இனம், மொழி, சமயம், நாடு, என மனிதன் தனியனாக இல்லாமல் குழுக்களாக வாழக்கற்றுக் கொண்டவன். மனிதன் சமூகத்தில் இணக்கமாக வாழ்வதற்குத் தேவையான அடிப்படைக் குணங்களில் ஒன்று அன்பு. மாந்தர் வாழ்வுக்கு இன்றியமையாக குணமான அன்பை அன்புடைமை எனும் அதிகாரத்தின்கீழ்ப் பத்துப்பாடல்களில் விளக்குகிறது திருக்குறள். மெய் என்னும் உடம்பை இயக்கவல்லது உயிர். உயிரானது அன்பின் வழியானது, அன்பில்லாத உயிர் தங்கியிருக்கும் உடம்பைத் தோலால் மூடப்பட்ட எலும்புக்கூடு என்கிறார் திருவள்ளுவர்.

“அன்பின் வழியது உயிர்நிலை அ:திலார்க்கு

என்புதோல் போர்த்த உடம்பு” (திருக்குறள் உரைக்கொத்து, ப.68)

உயிரோடு உடனாகவும், வேறாகவும், கலப்பாகவும் நிறைந்திருப்பவன் முழுமுதல் இறைவனான சிவபெருமான். இறைவன் அன்பே வடிவானவன். அன்பும் சிவமும்

வேறுவேறல்ல இரண்டும் ஒன்றே என்பது சைவசித்தாந்தக் கொள்கைகளை முதன் முதலில் நிறுவிய திருமூல நாயனாரின் கருத்து.

“அன்பு சிவம் இரண்டென்பர் அறிவிலார்

அன்பே சிவமாவதாரும் அறிகிலார்

அன்பே சிவமாவதாரும் அறிந்தபின்

அன்பே சிவமாய் அமர்ந்திருந்தாரே” (திருமூலர், பா.270)

முடிவுரை

திருவள்ளுவர் காலம் என்பது இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கும் முற்பட்டது என்பது பெரும்பாலான அறிஞர் பெருமக்களின் முடிவான கருத்து. சைவசித்தாந்தம் கூறும் இறைக் கொள்கைகள் திருவள்ளுவருக்குப் பிறகான காலங்களிலேயே நிலைநாட்டப்பட்டிருக்கிறது என்பதை நோக்கும்போது, திருவள்ளுவருக்கும் முற்பட்ட காலத்திலிருந்தே முழுமுதல் இறைவன் பற்றிய சிந்தனைகளானது மக்களின் நம்பிக்கைகள் சார்ந்தும், கருத்தியல் சார்ந்தும் தமிழ்நாட்டில் நிலவிவந்ததை நம்மால் அறியமுடிகிறது. மக்களிடம் நிலவிய கருத்துகளையே திருவள்ளுவர் தம்நூலில் பதிவு செய்தார் என்பதையும் நாம் ஊகிக்கலாம். சைவசித்தாந்தம் வேதங்களைப் பொதுவாகவும், சைவ ஆகமங்களைச் சிறப்பாகவும் ஏற்றுக்கொண்ட நெறி. வேதங்கள் வேள்வி சார்ந்தவைகளாக இருந்தாலும் சைவம் உயிர்ப்பலி தவிர்த்த வேள்விகளையே ஏற்றுக்கொண்டது. ஆனால் திருவள்ளுவர் வேதங்களையோ, வேள்விகளையோ ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. சைவச்சமயத்தின் சில பிரிவுகள் உயிர்க்கொலை சார்ந்த வேள்விச் சடங்குகளை ஏற்றிருந்தாலும் தமிழர்களின் சிந்தனை சார்ந்த சைவசித்தாந்த நெறி உயிர்க்கொலை சார்ந்த வேதவேள்விகளை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. நான்மறை என்பன வடமொழி சார்ந்த நால்வேதங்களல்ல என்னும் கா.சு.பிள்ளை அவர்களின் கருத்தும் இங்குச் சிந்திக்கத்தக்கது. சைவசித்தாந்த நெறியின் இறைக்கொள்கை அல்லது இறைநம்பிக்கை என்பது பிற உயிர்களைத் துன்பப்படுத்துவதல்ல மாறாகப் பிற உயிர்களின்மேல் அன்பு செலுத்துவது என்பதேயாகும். அதுவே திருவள்ளுவரின் உள்ளக்கிடக்கை என்பதையும் இக்கட்டுரை வாயிலாக நாம் அறிந்துகொள்ளலாம்.

குறிப்புதவிநூல்கள்

1. கலியாணசுந்தரனார் திரு.வி, திருக்குறள் விரிவுரை, பாயிரம், பாகம் 1, பூம்புகார் பதிப்பகம், 63, பிரகாசம்சாலை, சென்னை- 600108, 2003.
2. சுந்தரமூர்த்தி .கு, திருவருட்பயன், காசித்திருமடம், திருப்பனந்தாள்- 612504. 1997.
3. திருவள்ளுவர், திருக்குறள் உரைவளம், ஏழாம்பதிப்பு, காசித்திருமடம், திருப்பனந்தாள்- 612504, 2007.
4. திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள், தேவாரம், காசித்திருமடம், திருப்பனந்தாள்- 612504, 1995.
5. திருமூலர், திருமந்திரம், காசித்திருமடம், திருப்பனந்தாள்-612504, 2012.
6. தேவநேயன்ஞா. திருக்குறள்மரபுரை, நேசமணிபதிப்பகம், காட்டுப்பாடிவிரிவு, திசம்பர்- 1969.
7. மணிசி.சு, சைவசித்தாந்தத் தேனமுது, அருள்நந்திசிவம் அருட்பணிமன்றம், செல்விநகர், சிந்துபூந்துறை, திருநெல்வேலி-627001, மே - 1996.
8. மறைமலையடிகள், சிவஞானபோத ஆராய்ச்சி, பூம்புகார் பதிப்பகம், 127, பிரகாசம் சாலை, சென்னை- 600108, ஏப்ரல், 2005.
9. மாணிக்கவாசகர், திருவாசகம், 8/233, 8வதுதெரு, அஷ்டலட்சுமிநகர், ஆலப்பாக்கம், சென்னை- 600116, 2014.

பாரதியார் பாரத குயிலும் திரைப்படப் பாடல்களின் குயிலும்

ச.கண்மணிகணேசன் (ஓய்வு)

முதல்வர் & தமிழ்த்துறைத் தலைவர்,

புரீ காள்ஸ்வரி கல்லூரி,

சிவகாசி.

முன்னுரை

பாரதியாரது குயில்பாட்டின் தலைமைப் பாத்திரமாகிய குயிலையும் இன்றைய திரைப்படப்பாடல்களில் இடம்பெறும் குயிலையும் ஒப்பிடுவது இக்கட்டுரையின் நோக்கம் ஆகும். 'குயில்' என்ற பாடுபொருளின் நோக்கும் போக்கும் என்ன என்று அறிந்து: பாரதி படைத்த குயிலின் பெறுமதியோடு பிறகவிஞர்களது படைப்பின் குயிலை நிறுத்திப் பார்ப்பது இலக்கியச்சுவை நல்கும் ஆய்வாக அமைகிறது. கவிஞர்களின் தனித்தன்மை, கற்பனைவளம், கவித்திறம் ஆகியவற்றை எடுத்துக்காட்ட இவ்வாய்வு தேவையாகிறது. சுத்தானந்த பாரதியார், தஞ்சை இராமையாதாஸ், கண்ணதாசன், பஞ்சஅருணாசலம், வாலி, வைரமுத்து, கங்கைஅமரன், கஸ்தூரிராஜா, பொன்னடியான் ஆகியோர் பாடல்கள் ஆய்வுப்பொருள் ஆகின்றன.

பாரதியாரின் குயில்

பாரதியாரின் படைப்புகளையும் வாழ்க்கை வரலாற்றையும் ஒருங்கு நோக்கிக் குயில்பாட்டின் குறிப்புப்பொருள் என்ன என்று முடிவு செய்யுங்கால்: குயில் = பாரத மக்களின் ஆன்மா; குரங்கு = மக்கள் மனதைத் தம்பக்கம் அலைபாய வைக்கும் தற்காலிக வசதிவாய்ப்பு; மாடு = மந்தமான பழைமைவாதிகளின் சார்பாளர்; வாள் = பாரதியார் பயன்படுத்தும் பத்திரிகை எனும் ஆயுதம்; பறவைக்கூட்டம் = செயல்திறனற்ற மக்கள் கூட்டம்; மாஞ்சோலை = நம்நாடு என மனதில் படிகின்றன. குயில் ஒரு படிமப் பொருளாக அமைந்து; காதலைக் கொட்டிக்; கவிஞரின் காதலியாக முழுமைபெறுகிறது.

குயில்பாட்டிற்கு வேதாந்தப் பொருள் காணலாம் எனக் கவிஞரே உரைத்து

இருப்பது அம்மறை பொருளை அறியத் தூண்டுகிறது. (குயில்பாட்டு = (கு.பா.) - நான்காம்நாள்- அ.260-262).

‘நீசக்குயில்’ (கு.பா. குயிலும் குரங்கும் அ.55); ‘குட்டிப்பிசாசக்குயில்’ (மேற். அ.80); ‘செத்தைக்குயில்’ (கு.பா. குயிலும் மாடும் அ.101); ‘எத்துக்குயில்’ (கு.பா. நான்காம்நாள் அ.6); ‘வஞ்சக்குயிலி’ (மேற். அ.40); ஆகிய தொடர்கள் எல்லாம் காதலை வஞ்சித்த குயிலின்மேல் காதலனாகிய கவிஞர் வீசும் கடுஞ்சொற்கள். இவை நாட்டுநலனில் அக்கறைகொண்ட தன் அன்பையும் நோக்கையும் புரிந்துகொள்ளாத பொதுமக்கள்மேல் பாரதியார் வீசும் வசைமொழி எனல் பொருந்தும். பாரதியின் நொண்டிச்சிந்தும்,

“நெஞ்சு பொறுக்குதில்லையே இந்த

நிலைகெட்ட மனிதரை நினைத்துவிட்டால்”

(பாரதியார் கவிதைகள் (=பா.க.) ப.33) என்றே பொருமுகிறது.

மக்களின் அடிமைத்தனம், மடமை; இவற்றை நன்கு அறிந்த பாரதியார் மனம் நொந்துபாடியது கிளிக்கண்ணி ஆகும். குயில் காளையிடமும் குரங்கிடமும் காதல்மொழி பேசுவது கேட்டு மனம் கொதிக்கும்போது:

"நெஞ்சில் உரமுமின்றி நேர்மைத்திறமுமின்றி

வஞ்சனை செய்வாரடி- கிளியே" (மேற். ப.62)

எனும் பாரதியின் புலம்பல் நினைவிற்கு வருகிறது.

புதுச்சேரியில் வாழுங்கால் முத்தையாலுப்பேட்டை கிருஷ்ணச்சாமிச் செட்டியாரின் மாந்தோப்பிற்குச் சென்று இயற்கையை அனுபவிக்கும் வழக்கம் உள்ளவர் பாரதியார் (சீனிவிஸ்வநாதன்- மகாகவிபாரதி- சில புதிய உண்மைகள்- ப.87). தன் வாழ்விடத்தைப் பாரதியார் மாற்றிக்கொண்ட காரணம்; ஆங்கில அரசை எதிர்த்து அவர்செய்த பத்திரிகைப் பணி ஆகும்.

“நமக்குத் தொழில் கவிதை; நாட்டிற்குழைத்தல்;

இமைப் பொழுதும் சோராதிருத்தல்”

என்று தன்னைப்பற்றித் தெளிவுறுத்தி இருக்கிறார் (பா.க. விநாயகர் நான்மணி

மாலை-ப.88). அதனால் அவரது கையிலிருந்து வீசியதாகப்பாடும் வாள் அவரது

படைப்புகளைத் தாங்கிய பத்திரிகை என்றே படிகிறது.

கவிஞரின் வாள் வீச்சிற்குக் குரங்கும் மாடும் அஞ்சிஓட; சோலைப் பறவைக்கூட்டம் முழுதும் இரைச்சல் இடுகின்ற நிலை:

"செப்பித்திரிவாரடி- கிளியே செய்வதறியாரடி" (பா.க.ப.63)

என்ற அடியை நினைவூட்டுகிறது. இதனால் பறவைக்கூட்டம் பாரதமக்கள் என நம்மனதில் பதிய: மாஞ்சோலை பாரதநாடு ஆகிறது.

குயில் பாரதத்தேசத்தின் ஆன்மா என்று பிற ஆய்வாளர் கூறுவதும் நோக்கத்தக்கது (முனைவர் A.F.முசுமது அஷ்ரஃப் Bharathi and Kuyilpattu, p.5)

குயில் ஜீவாத்மா: கவிஞர் பரமாத்மா: குரங்கு அலைபாயும் மனம்: மாடு புலன்கள்: வாள் அறிவு: பறவைக்கூட்டம் உலகத்துப் பிற உயிர்கள் என்றும் விளக்கம் கூறுவர் (Bharathi's kuyilpaattu - A Delectable and Sublime Reverie - periscope - narada). இக்கருத்தை ஏற்றுக்கொண்டால்: பாடல் நெடுகக் குயில்பற்றி அமையும் வசைச் சொற்கள் பரம்பொருளுக்கு உரியன ஆகிவிடும். இது பாரதியின் பண்பிற்கும் பாடற்போக்கிற்கும் பொருந்தாது.

சைவச் சித்தாந்தத்தை ஒட்டி: பதி, பசு, பாசம்: ஆணவம், கன்மம், மாயை என உரைப்பது (மு 4-tamilvu.org/courses/degree.c01): பாரதியின் கவிச்சுவையை சமயச்செப்பில் அடைத்து முருகியல் அழகை வீழ்த்திவிடும்.

குயில்பாட்டு அரசியல், சமூகப் பிரச்சனை எதையும் பேசாது: முழுமைக் கற்பனையில் உதித்த கவித்துவம் மிகுந்த படைப்பு' என்ற இந்திரா பார்த்தசாரதியின் கருத்து (The Hindu - Sep.8.13), பாரதியார் பாடலில் இழையோடும் அவரது ஆத்மத்தாகத்தைத் தவிர்ப்பதாகும்.

திரைப்படப்பாடல்களில் குயில்

சுத்தானந்த பாரதியாரிலிருந்து பொன்னடியான் வரை அனைத்துக் கவிஞரும் குயிலைப் பயன்படுத்தி உவமை, உருவகம் போன்ற அணிகள்: காமம் கண்ணிய மரபு: விளித்தொடர் ஆகியவற்றை அமைத்துள்ளனர்.

1953இல் வெளியான மனிதன் திரைப்படத்தில் இடம்பெறும் சுத்தானந்த பாரதியின் பாடலில் குயில் நன்னிமித்தத்திற்கு உரியபொருள் ஆகிறது.

“குயிலே: உனக்கனந்த கோடி நமஸ்காரம்

குமரன்வரக் கூவுவாய் - நீ”

எனும் பாடல் தலைவனை நினைத்துத் தலைவி பாடும் காமம் கண்ணிய மரபு சார்ந்த பாடலாகும். 'காக்கை கரைய விருந்து வரும்' என்ற நம்பிக்கை உடைய தமிழ்ச் சமுதாயத்தில்: அதற்கு இணையாக: குயில் கூவ குமரன் வருவான் என்ற எதிர்பார்ப்போடு பண்டைய இலக்கிய மரபை அடியொட்டிக் காதலி பாடுகிறாள்.

1954இல் வெளிவந்த வைரமாலை திரைப்படத்தில் இடம்பெற்ற கண்ணதாசன் பாடலில்: உடன்போகிய தலைவனும் தலைவியும் தம்காதலின் வெற்றியைக் கொண்டாடும்முகமாகக் குயிலை உவமிக்கக் காண்கிறோம்.

“கூவாமல் கூவும் கோகிலம் -

உன்கொண்டாடும் காதல் கோமளம்”

என்ற பாட்டில்: இருதரப்புப் பெற்றோரும் அறியாமல் ஆடிப்பாடும் மகிழ்வுக்கு எடுத்துக்காட்டு உவமையாக: இடையறாத குயிலின் இன்னிசை அமைகிறது.

1955இல் வெளியான 'குணசந்தரி' என்ற படத்தில் இடம்பெறும் தஞ்சை என்.இராமையாதாஸின் பாடல் குயில்தூது சொல்வது பற்றிய பாடலாகும்.

“தூதுசெல்லும் கோகிலம் ஒருசேதி சொல்லக் கூவுதே”

எனத் தோழியர் இருவர் தலைவி முன்னர்ப் பாடுவது மரபு சார்ந்ததே.

1976இல் பஞ்ச அருணாசலம் எழுதிய,

“குயிலே கவிக்குயிலே யாரை எண்ணிப் பாடுகிறாய்? ”;

“குயிலக்கா கொஞ்சம் நீபாத்துச் சொல்லு”

எனும் பாடலடிகள் முறையே கவிக்குயில், அன்னக்கிளி திரைப்படங்களில் மரபுசார்ந்து இடம்பெற்றுள்ளன.

கவிஞர் வாலி குயிலிசையை புத்துணர்ச்சிக்குக் காரணமாகப் பாடுவதுடன்: பல பாடல்களில் குயிலை உருவகமாக்கியுள்ளார்.

"எங்கிருந்தோ இளங்குயிலின் இன்னிசை கேட்டுக் கண்விழித்தேன்"

“காட்டுக்குயிலு மனசுக்குள்ள பாட்டுக்கொன்னும் பஞ்சமில்ல பாட்டடா”;

“குயிலாக நாணிருந்தென்ன; குரலாக நீ வரவேண்டும்”;

“காட்டுக்குயில் பாட்டுச்சொல்ல வீட்டுக்கிளி கேட்டுக்கொள்ள”;

“ஓடைக்குயில் ஒருபாட்டு படிக்கலியா”;

“குயிலே குயிலே பூங்குயிலே”;

“மனம்திறந்து கூவும் சிறுகுயில்நான்”;

"துள்ளி எழுந்தது பாட்டு: சின்னக் குயில்இசை கேட்டு”;

எனத் தொடங்கும் பாடல்கள் முறையே பிரம்மா, செல்வமகள், சின்னமாப்பளே, தாலாட்டு பாடவா, ஆண்பாவம், நிழல்கள், தளபதி, கீதாஞ்சலி ஆகிய திரைப்படங்களில் இடம்பெற்றவை. தலைவியும் தலைவனும் தம்மைத்தாமே குயிலென்று சுட்டுவதாகவும்; தலைவனைக் குயிலென்று தலைவி சேர்ந்துபாட; ஒருவர் மற்றவரைக் குயில் என்பதாகவும் இப்பாடல்கள் அமைந்துள்ளன.

கங்கை அமரன், வைரமுத்து, கஸ்தூரிராஜா மூவரின் பாடற்போக்கும் உருவகப்பாங்குடன் இருக்கும்.

"ஏலேலங்குயிலே ஏலமலவெயிலே”;

"அடி கானக்கருங்குயிலே கச்சேரி வைக்கப்போறேன்”;

"கானக்கருங்குயிலே கச்சேரிக்கு வாவா”;

"கானக்கருங்குயிலே காதல் ஒரு பாவமடி”;

"சின்னமணிக் குயிலே கொஞ்சவரும் மயிலே”

எனத் தொடங்கும் பாடல்கள் முறையே பாண்டி நாட்டுத்தங்கம், பூந்தோட்டக் காவல்காரன், பாண்டித்துரை, பொன்மனச்செம்மல், அம்மன் கோயில் கிழக்காலே ஆகிய படங்களில் கங்கை அமரன் எழுதியவை. இவற்றில் விளித் தொடர்களே பயில்வது கண்கூடு.

“அடி நீதானா அந்தக் குயில்?”

என்று முதல்மரியாதை திரைப்படத்தில் வைரமுத்து எழுதியது; தலைவன் தலைவியைக் குயிலாக உருவகித்துக் கேட்பது ஆகும்.

"மாமரக் குயிலே மாமரக் குயிலே- மாமனத்தான்

தேடிவந்த மாமரக் குயிலே”;

"கூவுற குயிலு சேவலப்பாத்து படிக்குது பாட்டு”;

எனத் தொடங்கும் கஸ்தூரிராஜாவின் பாடல்கள் முறையே என் ஆசைராசாவே, சோலையம்மாள் ஆகிய படங்களில் உள. காதலன் காதலியைக் குயில் என்பதும்; காதலி தன்னையும் தலைவனையும் ஒருசேரக் குயிலாக உருவகிப்பதும் காண்க.

பொன்னடியான் பாடலில் தலைவி குயிலிசையால் தன்மனம் தலைவனை நாடுகிறது என்பதை;

"குயில்பாட்டு ஓ வந்ததென்ன இளமானே

அதுகேட்டு ஓ செல்வதெங்கே மனம்தானே"

என நேரடியாகக் கருத்தினைக் கோத்து உரைக்கிறாள்.

முடிவுரை

சுத்தானந்த பாரதியாரிலிருந்து பொன்னடியான் வரை அனைத்துக் கவிஞரும் குயிலைப் பயன்படுத்தி உவமை, உருவகம் போன்ற அணிகள்; காமம் கண்ணிய மரபு; விளித்தொடர் ஆகியவற்றை அமைக்க; பாரதியார் மட்டுமே தாய்த்திருநாட்டு மக்களின் ஆன்மாவே குயில் எனும் படிம உத்தியைப் பயன்படுத்தி ஒரு நெடும்பாட்டைப் படைத்துள்ளார்.

துணைநூற்பட்டியல்

1. இந்திரா பார்த்தசாரதி- The Hindu - Sep.8.2013.
2. பாரதியார் கவிதைகள் - முதற்பதிப்பு - 1962, பழனியப்பா பிரதர்ஸ், சென்னை.டி 4- tamilvu.org/courses/degree.c01.
3. சீனிவிஸ்வநாதன்- மகாகவி பாரதி- சில புதிய உண்மைகள்- முதல்பதிப்பு- 1984.
4. Sethu Subramaniyan- Bharathi's Kuyil pATTU---பாரதியின் குயில்பாட்டு,04.04.2014.
5. Mohamed Ashraff, Dr. A.F., "BHARATHI AND KUYIL PAATTU" http://ir.lib.seu.ac.lk/bitstream/handle/123456789/2108/4%20Dr_%20Ashraff%207s%20Article%2019_10_2016.pdf?sequence=1&isAllowed=y.

மணிமேகலை உணர்ச்சிப் பெய்த அறச்சிந்தனைகள்

முனைவர் அராங்கன். மணிமாறன்

முதுகலை தமிழாசிரியர்,

நகராட்சி மேனிலைப்பள்ளி,

திருவண்ணாமலை - 606601.

தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியில் பௌத்தர்கள் மற்றும் சமணர்களின் பங்கு குறிப்பிடத்தக்கதாக உள்ளது. ஐம்பெருங்காப்பியங்களில் மணிமேகலையும் குண்டலகேசியும் பௌத்தக் காப்பியங்களாக விளங்குகின்றன.

மலைவளம் காணச்சென்ற சேரன் செங்குட்டுவனுக்கும் இளங்கோவடிகளுக்கும் சிலப்பதிகாரக் கதையைச் சொல்லி, 'முடிசெழு வேந்தர் மூவர்க்கும் உரியது அடிகள் நீரே யருளுக' எனப் பணித்தவரும் தண்டமிழ் ஆசான் சீத்தலைச் சாத்தனாரே ஆவார். சீத்தலைச் சாத்தனார் பௌத்தத் துறவி. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர்.

கோவலன் கண்ணகியின் வரலாறான சிலப்பதிகாரத்தின் தொடர்ச்சியாகக் கோவலனுக்கும் மாதவிக்கும் பிறந்த மணிமேகலையின் வரலாற்றை மணிமேகலை எனும் முதல் சமய மற்றும் புரட்சிக் காப்பியமாக, 'விழாவறை காதை முதல் பவத்திறம் அறுகவெனப் பாவை நோற்றக் காதை ஈறாக முப்பது' காதைகளைப் படைத்தார்.

மணிமேகலை கதைச்சுருக்கம்

கோவலனுக்கும் மாதவிக்கும் மகளாகப் பிறந்தவள் மணிமேகலை. கடல் தெய்வமான மணிமேகலை என்பதையே தன் மகளுக்குப் பெயரிட்டு மகிழ்ந்தான்.

கோவலன் கொலையுண்டதை அறிந்து மாதவி மிகுந்த துயரத்தை அடைகிறாள். மணிமேகலை இளம் வயதிலேயே பௌத்தத் துறவியாகிறாள். 'உவவனம்' சென்ற மணிமேகலையையும் அவள் தோழி சுதமதியையும் பின்தொடர்கிறான் உதயகுமரன். மணிமேகலையின் முற்பிறவி காதலனான அவன் மணிமேகலையை மணக்க விரும்புகிறான். அவனின் தொல்லைலிருந்து அவளை மீட்ட மணிமேகலா தெய்வம் மணிபல்லவத் தீவில் அவளை விடுகிறது. அங்கு மணிமேகலையது முற்பிறப்பு உணர்த்தப்படுகிறது. கோமுகிப் பொய்கையில்

நிறைநிலா நாளில் ஆபுத்திரனின் அமுதச் சுரபி அடைகிறாள். ஆதிரை எனும் பத்தினியிடம் முதற் பிச்சையேற்கிறாள். அள்ளக் அள்ள குறையாத அமுதச் சுரப்பியைக்கொண்டு காயசண்டிகையின் யானைப்பசியைப் போக்குகிறாள். தொடர்ந்து உலக மக்களின் பசிப்பிணியைப் போக்குகிறாள். உதயகுமரனிடம் தப்புவிக்கக் காயசண்டிகை உருவம் பெற்றுச் செல்ல அதையும் அறிந்து தொடர்ந்து செல்கிறாள். ஆனால் காயசண்டிகையின் கணவன் காஞ்சனன் தன் மனைவியைப் பின்தொடரும் பிற ஆடவனாகக் கருதி உதயகுமாரனைக் கொல்கிறான். அவனின் தாயான அரசி மணிமேகலையைச் சிறையிலடைக்கிறாள். உண்மையை உணர்த்திச் சிறைகளையெல்லாம் மாற்றி அறக்கோட்டமாக்குகிறாள். சிறைவிட்டு வெளியேறி அறவண அடிகள் உள்ளிட்ட குருமார்களிடம் உபதேசம் பெறுகிறாள். புத்தரின் திருவடிகளைப் பணிந்து தொண்டு செய்து உய்கிறாள் எனக் காப்பியம் நிறைவுபெறுகிறது.

துறவு

மணிமேகலை ஒரு புரட்சிக் காப்பியமாக எழுதப்பட்டுள்ளது. முதல் சமயக் காப்பியமாகவும் பெண்ணைத் தலைமை மாந்தராகக் கொண்ட காப்பியமாகவும் துறவு காப்பியமாகவும் படைக்கப்பட்டுள்ளது. மணிமேகலை தன் தந்தைக்கு நேர்ந்த துன்பம் அறிந்து இளம் வயதிலேயே துறவு கொள்கிறாள். திருமகளையொத்த அழகும் இளமையும் கொண்ட இளம்பெண் மணிமேகலை துறவு மேற்கொண்டதை அறிந்த மன்மதன் தன் வில்லை மண்ணில் வீசி விட்டு வெறுமனே நின்றானாம்.

“படையிட்டு நடுங்கும் காமன் பாவையை

ஆடவர் கண்டால் அகறலும் உண்டோ?” (மலர்வனம் புக்க காதை)

பரத்தமை மரபில் வந்த சித்ராபதி பெயர்த்தி மாதவியின் மகள் அச்சூழலில் இருந்து விடுபட்டுத் தூய துறவியாகிறாள்.

“காவலன் பேர்ஊர் கணையெரி ஊட்டிய

மாபெரும் பத்தினி மகள் மணிமேகலை

அருந்தவப் படுத்தல் அல்லது யாவதும்

திருந்தாச் செய்கை தீத்தொழிற் படாஅள்” (ஊரலர் உரைத்த காதை) என உலகியல் வாழ்விலிருந்து விடுபட்டுத் துறவு வாழ்வில் நாட்டம் கொண்டதை விளக்குகிறார்.

மணிமேகலையைத் தேடி வரும் உதயகுமாரனிடம் அவள் உம்மை
விரும்பவில்லை துறவையே விரும்புகிறாள் எனப் பதிலுரைக்கிறாள்.

“முருகச் செல்வி முகந்துதன் கண்ணால்

பருகாள் ஆயின்இப் பைந்தொடி நங்கை

ஊழ்தரு தவத்தள் சாபச் சரத்தி

காமற் கடந்த வாய்மையள் என்றே

தூமலாக்க் கூந்தல் சுதமதி உரைப்ப” என்று சுதமதி மணிமேகலையைத் தூய தவ
வடிவத்தில் அறிமுகப்படுத்துகிறாள்.

பசிப்பிணி போக்குதல்

‘பசி வந்திடப் பத்தும் பறந்துபோம்’ என்கிறாள் ஒளவைப்பாட்டி.
மணிமேகலையோ,

“குடிப்பிறப் பழிக்கும் விழுப்பங் கொல்லும்

பிடித்த கல்வி பெரும்புணை விடுஉம்

நாண் அணி களையும் மாண் எழில் சிதைக்கும்

பூண்முலை மாதரோடு புறங்கடை நிறுத்தும்

பசிப்பிணி என்னும் பாவி!” என்று கூறுகிறது.

மணிமேகலையை விரும்பும் உதயகுமாரனிடமிருந்து காக்க மணிமேகலா தெய்வம்
அவளை மணிபல்லவத் தீவில் கொண்டு விடுகிறது. அங்குக் கோமுகிப் பொய்கையில்
முன்பு ஆபுத்திரனிடமிருந்த அமுதசுரபி கிடைக்கிறது. அதில் முதன்முதலாக
ஆதிரையிடம் பிச்சையேற்று அள்ள அள்ளக் குறையாத உணவினைக்கொண்டு
உலக மக்களின் பசிப்பிணியை நீக்குகிறாள்.

மனிதனுடைய அன்றாட தேவைகளான உணவு, உடை, இருப்பிடம்
ஆகியவற்றை வழங்குதலே அறம் என்பதை,

“அறமெனப் படுவது யாதெனக் கேட்பின்

மறவாது இதுகேள் மண் உயிர்க்கெல்லாம்

உண்டியும் உடையும் உறையும் அல்லது

கண்டது இல்” (ஆபுத்திரனோடு மணிபல்லவம் அடைந்த காதை) என்கிறாள்.

என்றும்,

“மண்டிணி ஞாலத்து வாழ்வோர்க்கெல்லாம்

உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடு தோரே!” (பாத்திரம் பெற்ற காதை)

என்கிறாள்.

“ஆற்றுநர்க்கு அளிப்போர் அறவிலை பகர்வோர்

ஆற்றா மாக்கள் அரும்பசி களைவோர்

மேற்றே உலகின் மெய்ந்நெறி வாழ்க்கை” எனவும் இலக்கணம் கூறுகிறார். இவ்வாறு வறியவர்களின் பசி நீக்க உணவளித்தலே தலையாய அறமாக மணிமேகலை வலியுறுத்துகிறது.

யாக்கை நிலையாமை

இளமையும் யாக்கையும் நிலையானவை அல்ல; செல்வமும் நிலையற்றவை; அறமே நிலைத்தது, என்றும் துணையாக இருப்பது என்பதை,

“இளமையும் நில்லா யாக்கையும் நில்லா

வளவிய வான் பொருள் செல்வமும் நில்லா

புத்தேள் உலகம் புதல்வரும் தாரார் மிக்க அறமே

விழுதுணையாவது” (சிறைசெய் காதை) என்று நிலையாமையை உணர்ந்து அறச்செயல்களைச் செய்துய்ய வேண்டும் என வலியுறுத்துகிறது மணிமேகலை.

உதயகுமாரன் சாவினால் வருந்தும் அவன் தாயிடம் மணிமேகலை ஆறுதல் கூறுவதாக வரும் பகுதியில் உயிர் என்பது வேறு ஒரு பிறவியில் வேறோர் பிறவி எடுக்கும். அதனால் எல்லா உயிர்களையும் நேசிக்க வேண்டும் என்கிறாள்.

“உடற்கழுதனையோ உயிர்க்கழுதனையோ

உடற்கழுதனையேல் உன்மகன் தன்னை எடுத்துப்

புறங்காட் டிட்டனர் யாரோ? உயிர்கழுதனையேல்

உயிர்புகும் புக்கில் செய்பாட்டு வினையால்

தெரிந்துணர்வு அரியது அவ்வுயிர் கன்பினை யாயின்

ஆய்தொடி எவ்வுயிர் காயினும் இரங்கல் வேண்டும்” (சிறைவிடு காதை) என்கிறாள். நிலையற்ற வாழ்வில் எல்லா உயிர்களிடத்தும் அன்பு செலுத்த வேண்டும் என்கிறாள்.

பிறவித்துண்பம்

முற்பிறவி பாவத்தினாலே அடுத்தடுத்த பிறவிகள் அமைகிறது. பிறவி துன்பத்திற்கு இடமளிப்பது. பாவங்கள் நீங்கி வாழ்வதொன்றே பிறவித் துன்பத்தை அறுக்கும் வழியாகும் என்பதை,

“பிறந்தோர் உறுவது துண்பம் பெருகிய துண்பம்

பிறவார் உறுவது பெரும் பேரின்பம்” (ஊர்அலர் உரைத்த காதை) என்று கூறுகிறார்.

பாவங்கள் நீங்குதல்

கள்ளுண்ணாமை, கொல்லாமை முதலான அறங்களை வலியுறுத்தி நம் செயலுக்கேற்பவே வானுலகமும் நரகமும் கிடைக்கும் என்கிறது மணிமேகலை.

“மயக்கும் கள்ளும் மன்னுயிர் கோறலும்

கயக்கறு மாக்கள் கடிந்தனர்

கேளாய் பிறந்தவர் சாதலும் இறந்தவர் பிறத்தலும்

உறங்கலும் விழித்தலும் போன்ற துண்மையின்

நல்லறஞ் செய்தோர் நல்லுல கடைதலும் அல்லறஞ்

செய்தோர் அருநர கடைதலும் உண்டென

உணர்தலின் உரவோர் களைந்தனர்” (ஆதிரை பிச்சையிட்ட காதை) என்று கள்ளுண்ணுதலும் தம் குடிமக்களைத் துன்புறுத்தலும் செய்யக்கூடாது. நன்மை செய்பவரே சொர்க்கம் அடைவார். தீமைகளையும் பாவங்களையும் செய்பவர் நரகம் அடைவர் பிறவிகள் பல எடுத்தும் துன்புறுவர். எனவே நற்செயல்கள் செய்து வீடுபேறு பெறுக என வலியுறுத்துகிறது.

பத்தினி போற்றல்

தமிழரின் பண்பாட்டில் தலைசிறந்ததாகக் கருதப்படுவது கற்பு நெறியாகும்.இதனை,

“நிறையில் காத்துப் பிறர்பிறர்க் காணாது

கொண்டோன் அல்லது தெய்வமும் பேணா

பெண்டிர் தம்குடி என்றும்

மண்டிணி ஞாலத்து மழைவளம் தரும்

பெண்டி ராயின் பிறர்நெஞ்சு புகா அர்” என்றும்,

“தெய்வம் தொழாஅள் கொழுநற் றொழுதெழுவாள்

பெய்யெனப் பெய்யும் மழை” என்ற வள்ளுவத்தின் வழியில் பத்தினித் தெய்வங்களைப் போற்றுகிறது மணிமேகலை.

சிறைக் கோட்டம் அறக்கோட்டம் ஆக்கியது

காயசண்டிகையின் உருவில் அமுதச் சுரபி கொண்டு சிறையில் இருக்கும் மனிதர்களுக்கு உணவினைக் கொடுத்துப் பசி போக்குகிறாள் மணிமேகலை. இதனை அறிந்த மாவண்கிள்ளி எனும் மன்னன் மணிமேகலையைச் சந்தித்து உரையாடுகிறான்.

பசி என்னும் கொடுமையே மனிதர்களைத் திருடுதல் முதலிய தீமைகளைச் செய்யத் தூண்டுகிறது. எனவே மக்களின் பசி எனும் வறுமை போக்கிச் சிறைச்சாலைகளையெல்லாம் இடித்து அறச்சாலைகள் உருவாக்கத் துணை செய்கிறாள். மணிமேகலையின் அறிவுரை கேட்ட மாவண்கிள்ளி சிறையிலிருந்தோரை விடுவித்துப் பெருந்தவத்தோர் பலரால் அறமும் ஞானமும் ஆகிய ஒழுக்கங்களை எய்துமாறு சிறைக்கோட்டத்தை கறைப்பட்டோர் இல்லாத அறக்கோட்டமாக்கினான்.

“சிறையோர் கோட்டம் சீத்து அருள்நெஞ்சத்து

அறவோர்க்கு ஆக்குமது வாழியர் என்று கூற

அருஞ் சிறை விட்டு ஆங்கு ஆய்இழை உரைத்த

பெருந் தவர் தம்மால் பெரும் பொருள் எய்த

கறையோர் இல்லாச் சிறையோர் கோட்டம்

அறவோர்க்கு ஆக்கினன் அரசு ஆள் வேந்து” என்று சிறைக் கோட்டத்தை அறக்கோட்டமாக்கி அறம் செய்கிறான்.

சில முடிபுகள்

பொதுவான உலகியல் ஆசைகள் நிறைந்த வாழ்விலிருந்து விடுபட்டு எளிமை, சேவை, துறவு, பசியொழிப்பு, மதுவொழிப்பு, பரத்தமையொழிப்பு போன்ற அறச்சிந்தனைகளை வலியுறுத்துகிறது மணிமேகலை காப்பியம். பாவங்கள் நீங்கிய தூய பொதுநலன் சார்ந்த வாழ்வையே பெரிதும் வலியுறுத்துகிறது. அதுவே அடுத்த பிறவியெனும் துன்பத்திலிருந்து விடுபடுவதற்கான என்பதை வலியுறுத்துகிறது. இல்லற வாழ்விலும் எளிமை, தூய்மை, விருந்தோம்பல், கற்புடைமை,

சொல்திறம்பாமை ஆகிய அறங்களை வலியுறுத்துகிறது. தூய தவவாழ்வும் பசியொழிப்பும் உயிர்களிடத்தில் அன்பும் கருணையும் கொள்ளுதலுமே மணிமேகலையின் சாரங்களாகக் கொள்ளலாம். புத்தநெறி சிந்தனைகளை விளக்கும் தர்க்கங்கள் மணிமேகலையின் தனி அடையாளமாகவும் விளங்குவதை அறியலாம்.

பண்டைத் திணைக்குடிகளின் ஆவி வழிபாடு

முனைவர் ந.வெண்ணிலா

இணைப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை,

கிருஷ்ணசாமி மகளிர் அறிவியல், கலை மற்றும்

மேலாண்மையியல் கல்லூரி, கடலூர்.

முன்னுரை

பண்டைய காலத்தில் இயற்கையின் மாறுபாட்டைப் புரிந்து கொள்ள இயலாமல் திக்கற்ற சூழலில் பயவுணர்வு ஏற்பட்டது. அப்பயவுணர்வே பின் வழிபாடுகளாக அமைந்தன. அவ்வழிபாட்டின் முதன்மையான வழிபாடாக அமைவது ஆவி வழிபாடாகும். தொன்மைச் சமயம் (Primitive Religion) தோன்றிய முறையை விளக்க முற்பட்ட முதல் மானிடவியல் கோட்பாடே 'ஆவியுலகக் கோட்பாடு' (Animism) எனப்படுகிறது. 'ANIMA' என்ற சொல் இலத்தீன் மொழி சொல்லாகும். Anima என்பது 'ஆவி' என்று பொருள்படும்.

'சமயத்தின் தொடக்கம் ஆவிகளின்பால் ஏற்பட்ட நம்பிக்கையிலிருந்து தோன்றியது' என்கிறார் டைலர். (1871:1)

தொன்மைக்கால மக்களின் சமய நம்பிக்கை ஏன் ஆவிகளோடு தொடர்புடையதாக இருந்தது என்பதற்கு டைலர், நீண்ட விளக்கத்தினை முன் வைக்கிறார்.

தொன்மைக்கால மக்கள் அவர்களைச் சுற்றிலும் கண்ணுக்குப் புலனாகாத எண்ணற்ற ஆவிகள் அவர்களின் செயல்களைச் செயல்படுத்துகின்றன என உறுதியாக நம்பினார். அவ்வகையான நம்பிக்கை அவர்களிடம் வேரூன்றக் காரணம்: அவர்கள் தம் புறச்சூழலில் நிகழ்ந்த இயற்கையின் விளைவுகளுக்கான காரணங்களை அறியும் பொருட்டு அவர்கள் ஏற்படுத்திக் கொண்ட காரணம், காரிய விளக்கங்களையாகும். இயற்கையோடு மிகவும் ஒன்றி வாழ்ந்த அவர்கள் இயற்கையின் ஆற்றல்களைச் சரிவரப் புரிந்து கொள்ள இயலவில்லை. அவ்வாறே உளவியல் மனவியல் செயல்களையும் அவர்களால் புரிந்து கொள்ள இயலவில்லை. (பக்தவத்சலபாரதி. 1990. 50)

அடைமழை காரணமாகப் பெரிய மரங்கள் சாய்ந்தன. மண் கறைகளை அரித்தன. காட்டாறாக வெள்ளம் ஓடின. மழைக் காலத்தில் காதைப்பிளக்கும் இடியும், கண்ணைப் பறிக்கும் மின்னலும், எப்போதாவது வாணில் இருந்து விழும் விண்கற்களும் மக்களுக்கு அச்சத்தை ஏற்படுத்தின.

புயல், தூறாவளி போன்றன மிக உயர்ந்த மரங்களை அடியோடு சாய்த்தன. காட்டுச் சருகுகளையும், மண் புழுதியினையும் சுழற்றி அடித்துப் பெரும் ஓசையை எழுப்பின. இத்தகைய இயற்கைச் சீற்றங்களைக் கண்ட மக்கள் விடையறியாமல் அஞ்சினர். அந்த இயற்கை பண்டைய மக்களின் உயிருக்கும், உடைமைகளுக்கும் இழப்பை ஏற்படுத்தின. கொடிய நோய்களும் மக்கள் உயிர்களைப் பறித்தன. இவையும் பண்டைய மக்களுக்கு விடையறியாத புதிராகவே இருந்தன.

பண்டை மக்கள் கனவு, நனவு, உறக்கம், இறப்பு பற்றி சிந்திக்கத் தொடங்கினர். தூக்கத்திலும் கனவிலும் இறந்த முன்னோர்களைக் கண்டனர். இறந்த முன்னோர்களின்: செயல்கள் ஒருவகை பிரமையை ஏற்படுத்தியதோடு பல அனுபவங்களை உண்டாக்கின. பகற்பொழுதில் பண்டைய மக்கள் உறக்கத்தின் போது எதிரொலியைக் கண்டு அஞ்சினர். அதற்கான காரணத்தை அவர்களால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. பண்டைய மக்களின் இத்தகைய அச்சம் நீண்டு கொண்டே சென்றது. நீர் நிலைகள், குளங்கள், ஆறுகள் போன்ற இடங்களில் அவர்கள் குளித்தபோது அவர்களின் நிழல் தெரிவதைக் கண்டு மருண்டனர். அத்தகைய செயல்பாடுகளுக்குப்பின் ஓர் ஆவி உள்ளது. ஆவிகள் தான் அச்செயல்களை எல்லாம் இயக்குகிறது என்று எண்ணினர். இவையே ஆவியுலகக் கோட்பாட்டிற்கு வழிவகுத்தன. இவையே சமய வளர்ச்சிக்கு இன்றியமையாததாக அமைந்தன.

“ஆவியுலகக் கோட்பாட்டிலிருந்தே (Doc-trine of Spirits) சமயம் தோன்றியது என்று கூறும் டைலர், அக்கோட்பாட்டில் இறப்பு, கனவு ஆகியவற்றோடு தொடர்புடைய ஆன்மாக்கோட்பாடும் (Doctrine of Souls) அடங்கும்” என்கிறார். (பக்தவத்சல பாரதி.1990.505-506)

திணைக்குடிகளின் ஆவி பற்றிய நம்பிக்கைகள்

திணைக்குடிகள் இயற்கையின் ஆற்றலைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கும் நோய்களைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கும் எடுத்த முயற்சிகளில் ஆவி பற்றிய நம்பிக்கைச் சடங்குகள் தோன்றின.

“இனக்குழு மனிதன் தூங்கும் போது கனவில் இறந்துபோன தன்னுடைய உறவினர்களைக் கண்டதன் விளைவாக மனிதன் இறந்த பின்னரும் அவனுடைய ஆவி சுற்றித் திரியும் என்ற நம்பிக்கை பிறந்தது” என்கிறார் ஜாக்கி. (2011.40) என்கிறார்.

அச்சம் தரக்கூடிய ஆவிகள் மலை, மரம், நீர் நிலைகள் ஆகியவற்றில் தங்கியிருக்கும் என இனக்குழு மக்கள் நம்பினர். பண்டைய இலக்கியங்களில் இத்தகைய நம்பிக்கைகள் காணப்படுவதை அறியமுடிகிறது.

“கவ்வைநல் அணங்குடைமுந்நீர்” (அகம்.20)

நல் அணங்கு என்பதை நற்பேய் என்று அகநானூறு கூறுகின்றது.

பேய் பற்றிய நம்பிக்கைகள்

திணைக்குடிகளிடம் காணப்படும் ஆவி பற்றிய அச்ச உணர்வினைப் போன்று பேய் பற்றிய அச்சமும் இருந்தது. ஆகையால் பேய்களை வழிபாட்டிற்குரியதாகக் கருதினர். அச்சம் தரும் பேய் பற்றிய நம்பிக்கை திணைக்குடிகளிடம் அதிக அளவில் காணப்பட்டது. ஆனால் பேய் வணங்கக் கூடியதில்லை. பேய் சுடுகாட்டில் நடமாடும். சுடுகாடு அச்சம் தரக்கூடியது.

சுடுகாடு பற்றி குறுந்தொகையில் பின் வருமாறு கூறப்பட்டுள்ளது. சுடலை வழியருகே இருப்பினும் அதனைக் கண்ணெடுத்தும் பாராது கடப்பது இயல்பாகும். சுடலையைக் கண்டாலும் அதனை நெருங்கமாட்டார். திணைக்குடிகளிடையே சுடலை அருகே செல்ல வேண்டிய காலங்களிலன்றிப் பிற காலங்களில் பேய் பற்றி சிந்தை மக்கள் உள்ளத்தில் எழுவதில்லை. சான்று,

“ஏதிலாளர் சுடலை போலக்

காணாக் கழியமன்னே” (குறுந். 231)

எனும் பாடல் அடிகளால் அறியமுடிகிறது.

தொல்குடி மக்கள் ஆரம்பகாலத்தில் விலங்காண்டி, (Savagery) காட்டாண்டி (Barbarism) வாழ்வு முறைகளைத் தொடங்கிய காலகட்டங்களில் மலையுச்சிகளிலும், கானகங்களிலும், அங்கிருந்த நீர்நிலைகளை ஒட்டியும் வாழ்ந்து வந்த காலத்தில் அங்கிருந்த இயற்கையின் மிகஅதிக ஆற்றல்களைக் கண்டு அஞ்சி அவற்றை வழிபட்டனர். இதனைச் சங்க இலக்கியங்களில் மிகுதியாகக் காணமுடிகிறது. காட்டில் உறையும் தெய்வங்கள், மலையில் உறையும் தெய்வங்கள், நீற்றைத் தெய்வங்கள் என இவை பலவாறாக இருந்துள்ளன. சூர், அணங்கு, சூலி, பாகம் (பேய்), கூளி(ஆண்பேய்), வாலுவன் என்று பல்வேறு நிலையில் அழைக்கப்பட்டன.

“காடு, மலை, கடல், சுரம் முதலான பழைய காலப்பண்பாடு பகுதிகளில் வாழ்ந்த குடிகளிடம் தாங்கள் வாழ்ந்த இயற்கைப் பகுதியான மரங்கள், மலைச்சாரல்கள், மலை உச்சிகள், காடுகள், மலைச்சுனைகள், நீரூற்றுகள், நீர்நிலைகள், கடல்துறைகள், காட்டுப்பூக்கள், பிளங்கள், ஆள்அரவமற்ற இடங்கள், இரவுகாலம் ஆகியவற்றில் கடவுள், தெய்வம், சூர், அணங்கு, சூலி, முருகு ஆகியவை தங்கின. நடமாடின என்ற

நம்பிக்கை வெகு ஆழமாகவோ விட்டிருந்ததைப் பாடல்கள் வழியாகக் காணலாம். மேற்கூறியவை மனித உருவம் உடையனவா என்பது தெளிவுறவில்லை. ஆண், பெண் என்ற பாலியல் பகுப்பு இவற்றில் சிலவற்றுக்குக் காணப்படுகின்றன. இவை தங்கி உறைந்த இயற்கை இடங்கள் தங்களது இயல்பினை இழந்து அழிந்தபோது இவை அவ்விடங்களைவிட்டு அகன்று வேறு இடங்களில் உறையும் என்பது தெரிகிறது. சிலவேளைகளில் இவற்றில் ஒருசிலவற்றிற்கு வேலன் முருகு பற்றியாடும்புலைத்திவெறியாள் முதலான பிரத்தியேக 'புரோகிதர்கள்' இருந்ததும் தெரிகிறது. அணங்கு, முருகு, பேய் முதலானவை பற்றிய (Possessed) இளம் பெண்களை விட்டு அவை நீங்குமாறு வெறி அயர்ந்து பலி கொடுத்துச் சடங்கு செய்து ஆற்றுப்படுத்தினர்".(ராஜ்கௌதமன்.2006.176)

மேலும் அணங்கு, தூர், பேய், பேய்மகள், அரமகளிர், பூதம், கழுகு ஆகியவை நள்ளிரவில் திரிபவையாகக் கருதப்பட்டது. பேய்கள் பெரிதும் பேய்ப் பெண்டிர், பேய்மகளிர் என்று பெண் பாலாகவே நோக்கப்பட்டன. பேய் பேய்மகளிர் பெரிதும் புண்பட்டவர்களின் காயத்தில் வரும் குருதியைக் குடித்து உயிரைப் பறிப்பவர்களாக அஞ்சப்பட்டனர்.

"கூற்று, காலன், பேய்மகளிர் ஆகியன முற்றிலும் வசப்படுத்தித் தணிக்க முடியாத சக்திகள் என்பது ஒரு புறம் இருக்கச் தூர், அணங்கு, அரமகளிர் போன்றவை மாந்தரைக் குறிப்பாகப் பெண்களை 'அணங்கு'வதாக அதாவது பிடித்துக் கொள்வதாக (Possess) ஒருபுறம் நம்பிக்கை இருந்தது".(ராஜ்கௌதமன். 2006. 178)

முருகன் பெண்ணைப் பிடித்தது போல, பேய் பெண்ணைப் பிடித்ததாகக் கருதி அதை விரட்டுவதற்குச் சடங்குகள் நிகழ்த்தப்பட்டன. தெய்வங்கள் பலவற்றை வாழ்த்திப் பல்வேறு வாத்தியங்களை முழங்கப் பேய்பிடித்த பெண்ணை விட்டுப் பேய் ஓடுமாறு செய்தனர். சான்று,

"வேற்றுப் பெருந்தெய்வம் பல உடன் வாழ்த்தி

பேளய்க்கொளீஇயன் இவள் எனப்படுதல்" (குறள்.263)

என்பது குறுந்தொகைப் பாடலாகும். முருகு பிடித்தது என்ற பெண்ணைவிட்டு முருகனை வேலன் ஆற்றுப்படுத்திய வெறியாட்டுச் சடங்கு அடிப்படையில் பேயோட்டும் சடங்கு நடைபெற்றதை இங்கு உணர்த்தப்படுகிறது.

"பெண்ணைப் பிடித்த பேயை ஓட்டும் முறையும் முருகு அணங்கிய பெண்ணிற்கு வேலன் வெறியாட்டு நிகழ்த்தி அவளைப் பழைய நிலைக்குக் கொண்டு விடுவதும் அணங்குடை ஆற்றலை 'ஓட்டுதல்', 'விரட்டுதல்' என்பதாகவே அமைகின்றன. இவையெல்லாம் 'அச்சம் தரும் தெய்வங்கள்' என்பதாகவே

இருந்துள்ளன. அவற்றை விரட்டுவதன் மூலமாக அல்லது அவற்றிலிருந்து தற்காத்துக் கொள்வதன் மூலமாக நிம்மதி பெற முடியும் என்னும் கருத்தாக்கம் மேலோங்கியிருந்த நிலையை இது காட்டுகிறது".(பண்டைத் தமிழர் சமய மரபுகள். XIV)

அச்சம் தரக்கூடிய சூர், மலைச்சுனை, அடுக்கம், மலை ஆகிய இயற்கை இடங்களில் மாந்தர் அதிகம் நடமாடாத இடங்களில் உறைந்தன. இந்தச் சூர்மகளும், சூர்மகளும், கடவுள் உறையும் கற்சுனையில் மலர்ந்த யாரும் பறிக்காத குவளை மலர் பறித்துக் குருதி நிறம் பெற்ற காந்தள் பூவோடு கலந்து கட்டி அணிந்து பெரிய மலைச்சாரலில் பொலிவடையுமாறு அருவியில் நீராடினாள்.

'சூருடைநனந் தலைச் சுனை நீர்' (நற்.268)

'சூருடை அடுக்கத்து' (நற்.359)

'சூர் உறை வெற்பு' (அகம்.98)

'பெரு வரை அடுக்கம் பொற்பச்சூர்மகள்' (நற்.34)

என்பன பாடல்கள் சான்றுகளாக அமைகின்றன.

அணங்கொடு நின்றது மலை (நற்:165). அணங்குடைமுந்நீர் (அகம்:20) என அணங்கு மலைகளிலும், மரங்களிலும், நீர்நிலைகளிலும் இருந்திருக்கின்றன. தொடக்கத்தில் உருவம் பெறாத அணங்குகள் படிப்படியாகப் பெண்களைச் சார்ந்து உருப்பெற்றது. நீண்ட படிமலர்ச்சிக்குப் பின் காடுகிழாள், பழையோள், கானமர் செல்வி, கொற்றவை ஐயை என உருப்பெற்றது.

மலையில் உறையும் சூர் சுடர்ப்பூனை வேய்ந்து தாம் விரும்பும் உருவத்தை எடுத்து மாந்தரை அணங்கதற்கு வரும். சான்று,

"சூருடைச் சிலம்பில் சுடர்ப்பூ வேய்ந்து

தாம்வேண்டு உருவின் அணங்குமார்" (அகம்.158)

இத்தகைய அணங்குகள் மாந்தரைப் பற்றின. இதில் சூர்மகளிர், பேய், முருகு, அணங்கு ஆகியன குறிக்கப்பட்டன. காடு, மலை, சுனைகளில் உறையும் இத்தகைய அணங்கு சக்திகளைப் பண்டைத் தமிழர்கள் வழிபட்டனர்.

பரதவர் இரவில் கடலுள் மீன் பிடிக்கச் சென்ற பின்னர் அவர்களைப் பத்திரமாகக் கரை சேர்க்குமாறு அவர்களுடைய பெண்கள் அணங்கு உறையும் கடல் துறையைத் தொழுதார்கள். சான்று,

"அணங்கு உடை பனித்துறை கைதொழுது ஏத்தி

யாயும்ஆயமொடு அயரும்" (அகம். 240)

என்பது அகநானூற்று சான்றாகும்.

“தூர், தூர் மகளிர், தூர் அரமகளிர், வரை அரமகளிர், வான் அரமகளிர் எனப் பல பெயர்களில் குறிக்கப்பட்டவை எல்லாம் அணங்கும் சக்திகளாகும். இவற்றின் பேரால் தூள் (சத்தியம் ஆணை) உரைத்த வழக்கமும் அன்றிருந்தது. தூள் பொய்த்தால் தூள் உரைத்தவரை அந்தத் தெய்வம் தண்டிக்கும் என்ற அச்சம் இருந்தது. தவறுவோரைத் தண்டிக்கும் கடவுள் பற்றிய கருத்தும் அன்று நிலவியது. இதுவே பின்னர்ப் பூதம் என்று அழைக்கப்பட்டது”. (ராஜ்கௌதமன், 2006.179)

முடிவுரை

பண்டைத் தமிழர்களின் அச்சவுணர்வின் வெளிப்பாடு வழிபாடாக அமைந்தது. அதனால் மரபு வழியாகப் பல்வேறு படிமலர்ச்சியில் பல்வேறு வகையான சடங்குமுறைகள் தோன்றின. இத்தகைய இயற்கையாக அமைந்த அச்சத்தின் வெளிப்பாடும், வழிபாடாக இன்றளவும் தொடர்கின்றன என்பதை அறியமுடிகின்றது.

முதன்மை மூலங்கள்

1. சாமிநாதையர்.உ.வே.(உ.ஆ). 1955. குறுந்தொகை. சென்னை: திருநெல்வேலி, தென்னிந்தியச் சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்.
2.1949. ஐங்குறுநூறு. சென்னை: திருநெல்வேலி, தென்னிந்தியப் பதிப்பகம்.
3. சுப்பிரமணியன்.ச.வே. 2010. சங்க இலக்கியம். (மூலமும் தெளிவுரையும்) தொகுதி-2, சென்னை, மணிவாசகர் சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், பதிப்பகம்.
4. செயபால். இரா. (உ.ஆ). 2004. அகநானூறு. சென்னை: நீயூ செஞ்சுரி.
5. சோமசுந்தரனார். (உ.ஆ). 1965. கலித்தொகை. சென்னை: திருநெல்வேலி, தென்னிந்தியச் சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்.
6. துறைசாமிப் பிள்ளை. ஓளவை. (உ.ஆ). 2004. ஐங்குறுநூறு. (மூலமும் தெளிவுரையும்) சென்னை: திருநெல்வேலி, தென்னிந்தியச் சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்.
7. நச்சினார்க்கினியர். (உ.ஆ). 2007. கலித்தொகை. சென்னை: திருநெல்வேலி, தென்னிந்தியச் சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்.
8. நாகராசன்.வி. (உ.ஆ). 2007. குறுந்தொகை. சென்னை: நீயூ செஞ்சுரி பதிப்பகம்.
9. பின்னத்தூர்நாராயணசாமி ஐயர். (உ.ஆ). 1952. நற்றிணை. சென்னை: திருநெல்வேலி, தென்னிந்தியச் சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்.

10. விசுநாதன். அ.கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியன், அ.தட்ணாமூர்த்தி. (உ.ஆ).2004. கலித்தொகை. சென்னை: நியூ செஞ்சுரி பதிப்பகம்.
11. வேங்கடசாமி நாட்டார். (உ.ஆ). 1946. அகநானூறு. சென்னை: திருநெல்வேலி, தென்னிந்தியச் சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்.
12. பக்தவத்சல பாரதி. சீ., 1990. பண்பாட்டு மாணிடவியல். சிதம்பரம்: மெய்யப்பன் ஆய்வகம்.
13. ராஜ்கௌதம். 2006. பாட்டும் தொகையும் தொல்காப்பியமும், தமிழ்ச் சமூக உருவாக்கமும். சென்னை: தமிழினி பதிப்பகம்.
14. பக்தவத்சல பாரதி.சீ, சிலம்புநா. செல்வராசு, இரா.சம்பத். (2011). பண்பாட்டியல் நோக்கில் பண்டைத்தமிழர் சமயமரபுகள். புதுச்சேரி: புதுச்சேரி மொழியியல் பண்பாட்டு ஆராய்ச்சி நிறுவனம்.

திருக்குறளில் நீர்

ரா.ஜெயபுரி

முழுநேர முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்,
தமிழ் உயராய்வுத் துறை,
விவேகானந்தா கலை மற்றும் அறிவியல்
மகளிர் கல்லூரி (தன்னாட்சி),
நாமக்கல்.

ஆய்வுச்சுருக்கம்

உலக மக்களின் வாழ்வுக்கு வேண்டிய அரிய கருத்துக்களைக் கொண்டிருக்கும் காரணத்தினாலேயே திருக்குறள் உலகப் பொதுமறையாகப் போற்றப்படுகிறது. இற்றைக்கு இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரேயே எழுதிவைத்த அரிய கருத்துக்கள் இந்த நூற்றாண்டு மனிதர்களுக்கும் வழிகாட்டியாக அமைவதே திருக்குறளின் அழியாச் சிறப்பாகும். இந்த வகையில் உலகப் பொதுமறையாகிய திருக்குறளில் நீர்ப்பண்பாடு பற்றிக் கூறப்பட்ட கருத்துக்களை ஆராய்வதாக இக்கட்டுரை அமைந்துள்ளது.

முன்னுரை

தமிழின் அரிய இலக்கியங்களாகிய சங்க இலக்கியங்கள் நீர் மேலாண்மை பற்றியும் நீர்ப்பண்பாடு பற்றியும் மிக விரிவாக இயம்புகின்றன. பரிபாடலில் வையை ஆற்று நீர்ப்பண்பாடும் இவ்வாறுதான் கூறப்படுகிறது. திருக்குறளும் நீர்ப்பண்பாட்டை வான்சிறப்பு என்ற அதிகாரத்தில் முழுமையாகவும் ஏனைய அதிகாரங்களில் பகுதியாகவும் எடுத்துரைக்கின்றது.

வான்சிறப்பில் நீர்ப்பண்பாடு

திருக்குறளின் பாயிரவியல் என்ற அதிகாரப் பகுப்பில் கடவுள் வாழ்த்து, வான்சிறப்பு, நீத்தார் பெருமை, அறன் வலியுறுத்தல் ஆகியன வைக்கப்பட்டுள்ளன. வான் சிறப்பில் மழையின் இன்றியமையாமை பற்றி வள்ளுவர் எழுதிய குறட்பாக்கள் இன்றைய வாழ்வுக்குப் பொருந்தும் வகையில் அமைந்துள்ளன. அவ்வதிகாரம் முழுவதும் மழைநீரின் இன்றியமையாமையினையும் வாழ்வின் பண்பாட்டு

அம்சங்களின் ஒன்றாகிய ஒழுக்கத்தையும் தொடர்புபடுத்திப் பேசுவதும் முதன்மையாக அமைந்துள்ளது.

வான்சிறப்புக்கு பரிமேலழகர் அதிகார வைப்புமுறை பற்றிக் கூறும்போது, கடவுளது ஆணையினாலே உலகமும் அதற்கு உறுதியாகிய அறம் பொருள் இன்பங்களும் நடத்தற்கு ஏதுவாகிய மழையினது சிறப்புக் கூறுதல் என்று அதிகார விளக்கம் தருகின்றார். மழை பெய்தல் என்பது இயற்கை சார்ந்த ஒரு செயற்பாடாகும். திருக்குறளின் முதல் அதிகாரத்தில் கடவுள் வாழ்த்தாக முழுமுதற்பொருளான இறைவனைக் கூறியபிறகு இந்த உலகத்தின் ஒருமித்த செயலொன்றாக அமையும் மழை பற்றிக் கூறுகின்றார். இவ்வுலகம் நிலம், நீர், தீ, காற்று, விண் என்ற ஐந்து இயற்கைப் பிரிவுகளை உடையது. இந்த அதிகாரம் நீரின் சிறப்பை மட்டும் கூறவில்லை. நீர் - தண்ணீர் இன்றியமையாத ஒன்று என்றால் காற்றும் அவ்வாறானதே.

மழையின் வள்ளண்மை

மழைநீரே ஊற்று நீருக்கும் ஆற்று நீருக்கும் ஆதாரமாக விளங்குகின்றது. மழையில்லையேல் மனிதர்களுக்கு உண்ணவும் நீர் கிடைக்காது. ஒரு காலத்தில் மிக அதிகமாகப் பெய்யும்மழை நிலத்தின் அடிவரை சென்று மழை இல்லாக் காலங்களில் மனிதர்களுக்கு பயன்படுகிறது. இவையெல்லாம் இந்த அதிகாரத்தில் மிக விரிவாக மனித வாழ்வோடு ஒப்பிட்டுக் கூறப்படுகின்றன.

உணவும் நீரும் வழங்கும் மழையின் வள்ளண்மை பற்றிக் கூறும்போது,

“வானின்று உலகம் வழங்கி வருதலால்

தான் அமிழ்தம் என்றுணரப் பாற்று” (குறட்பா-11)

மழை இடையறாது நிற்ப உலகம் நிலைபெற்று வருதலான் அம்மழைதான் உலகிற்கு அமிழ்தம் என்று உணரும் பாண்மையை உடைத்து என்று உரைப்பார் பரிமேலழகர்.

மழையின்மையால் உலகில் ஏற்படும் மாறுபாடுகள்

மழை பெய்யாதாயின் தேவர்களுக்கும் இவ்வுலகில் மக்களால் செய்யப்படும் விழாவும் பூசையும் நடவாது என்பது எடுத்துக்காட்டப்படுகிறது. திருவிழாக்களும் நாள் பூசைகளும் மக்களின் வழிபாட்டுப் பண்பாட்டை எடுத்துக் காட்டுவன. ஆரம்ப காலங்களில் மனிதர்கள் இயற்கையை வழிபட்டார்கள். அவ்வாறு வழிபடும்போது தம் குல தெய்வங்களுக்கு உணவுப் பொருள்களைப் படைத்து பலியிட்டு வழிபாடு

செய்தார்கள். இன்றுவரையும் வழிபாட்டு முறைகள் சடங்குகளில் மாற்றம் ஏற்பட்டாலும் வழிபாடு மாறவில்லை. வானம் வறண்டு மழை பொய்த்துப் போனால் அவர்களுக்கு உணவுப் பொருள்களும் இல்லை வாழ்வில் மகிழ்ச்சியும் இல்லை. அதனால் தெய்வங்களும் நினைக்கப்படாதவையாகிவிடக் கூடும். இதனையே இக்குறட்பா வெளிப்படுத்துகின்றது. இதனுடாக நீர்ப்பண்பாடு மக்களின் வாழ்வுடன் தொடர்புபட்ட வகையினை அறியமுடிகிறது.

வானம் பொழியவில்லையானால் இந்தப் பெரிய உலகத்தில் பிறர்பொருட்டு செய்யும் தானமும் தவமும் கூட இல்லை என்றாகி விடும். தானம் என்பது அறநெறியான் வந்த பொருள்களைத் தக்கார்க்கு உவகையோடு கொடுத்தல். தவம் என்பது மனம் பொறிவழிப் போகாது நின்றற் பொருட்டு விரதங்களால் உண்டி சுருக்கல் முதலானவற்றைக் குறிப்பிடுவதாகும். இங்கு தானம் இல்லற வாழ்வின் போதும் தவம் துறவற வாழ்வின் போதும் நிகழ்த்தப்படுவனவாகும். இவையும் இந்த அகன்ற நிலவுலகத்தின்கண் நிலைபெறமாட்டா என வள்ளுவர் வலியுறுத்துகிறார்.

ஏனைய அதிகாரங்களில் நீர்ப்பண்பாடு

திருவள்ளுவர் வாண்சிறப்போடு மட்டுமல்ல வேறு அதிகாரங்களிலும் நீர்ப்பண்பாடு பற்றிக் கூறியுள்ளார். “வாண்சிறப்போடு வள்ளுவர் மழையை மறந்து விடவில்லை. மழையினால் எவ்வாறு உலகம் நிலைபெறுகிறதோ அதோபோல் கற்புடைய பெண்களாலும் உலகம் நிலைபெறுகிறது என்பதை நிலைநாட்டவே வாழ்க்கைத்துணை நலம் என்ற அதிகாரத்தில் கணவனை மனதிலே நினைத்து வணங்கிக் கொண்டு நித்திரை விட்டெழும் கற்புடைய பெண் கணவனதும் மற்றெல்லோரதும் நலம் வேண்டிக் கடவுளை வழிபாடு செய்பவள். எல்லோரும் விரும்பியபோது பெய்த மழையாவாள். இதுதான் மனித வாழ்வியலும் வரலாற்று விழுமியமும் என்றால் மிகையாகாது.” (க. வடிவேலு, ப51) இதனையே,

“தெய்வம் தொழாஅள் கொழுநற் றொழுதெழுவாள்

பெய்யெனப் பெய்யும் மழை”

என்ற குறட்பாவில் பெண்ணை உருவகமாகக் குறிப்பிட்டார். இதனாலேயே தவறாத மழையும் சிதறாத கற்பும் நிலைபெறவேண்டுமானால் மன்னனின் செங்கோல் வளையாதிருக்கவேண்டும் எனவும் அதற்கு மாதம் மும்மாரி மழைபெய்யவேண்டும் என்றும் கருதப்பட்டது. இது “வானோக்கி வாழும் உலகெல்லாம் மன்னவன்

கோனோக்கி வாழும் குடி” என (குறள் 542) கூறப்படுகிறது. மேலும் ‘உழவு’ என்ற அதிகாரத்திலும் உழவின் மேன்மையைக் கூறுவதோடு மட்டும் அமையாமல்,

“தொடிப்புழுதிக்ஃசா உணக்கின் பிடித்தெருவும்

வேண்டாது சாலப் படும்” (குறட்பா-1037)

என ஒரு பலம் புழுதி கால் பலம் ஆகும்படி உழுது காயவிட்டால் ஒரு பிடி எருவும் இட வேண்டாமல் அந்நிலத்தில் பயிர் செழித்து விளையும் என நிலம் நீர் காற்று வான் தீ ஆகிய பூதங்களின் பங்களிப்பு உணவு உற்பத்தியில் இருப்பதையும் காட்டுகின்றார்.

மேலும் கல்வி என்ற அதிகாரத்தில் அறிவுக்கு நீரைக் காட்டியவர் (தொட்டணைத் தூறும்மணற்கேணி 396) மணலின் கண் கேணி தோண்டிய அளவிற்காக ஊறும். அதுபோல மக்களுக்கு அறிவு கற்றனைத்து ஊறும் என கேணி என்பதனுடாக அதன்கண் ஊறிய நீரைக் குறிப்பிட்டார். ஒருவர் செய்த நன்றியின் தன்மையைக் காட்டும்போதும் கூட நன்றிக்கு உவமையாக நீர்ப்பரப்பையே காட்டுகிறார். செய்ந்நன்றி அறிதல் என்ற அதிகாரத்தில் மற்றவர் அறிந்த பொருளைக் கொண்டு அறியாப் பொருளை விளக்கும்போது ஒருவர் செய்த நன்றியை மறவாதிருக்கவேண்டும் என்றும் கூறி கடலைக் காட்சிப்படுத்துகிறார். (பயன் தூக்கார் செய்த103). இவ்வாறாக வாண்சிறப்புத் தவிர ஏனைய அதிகாரங்களிலும் நீர் மூலங்களின் தேவை பற்றியும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

முடிவுரை

இன்றைய உலகில் மக்கள் பல்வேறு விதமான சூழலியற் பிரச்சினைகளாலும் நோய்களாலும் அல்லற்படுகிறார்கள். அவற்றில் நீரும் சூழல் மாசுபடுவதும் முதன்மையான பிரச்சினைகளாக உள்ளன. பெருங்கற்காலத்தில் நிலத்தின் மேற்பரப்பில் இருந்த குடிநீரை இன்று நிலத்தின் ஆழத்திலிருந்து எடுக்கவேண்டியுள்ளது. கடந்த சில நூற்றாண்டுகள் வரை நீர் மேலாண்மை என்பது பேணப்பட்டு வந்துள்ளது. மழைநீரை சேமிக்கவும் பயிர் விளைவிக்கவும் நீரை மிகத் திட்டமிட்டு முன்னோர்கள் பயன்படுத்தினார்கள் இந்நிலையிலே திருவள்ளூர் எமக்கெல்லாம் வழிகாட்டியாக நின்று உண்மையை இடித்துரைக்கின்றார். எனவே நீர்ப்பண்பாடு பற்றி ஆராய்ந்து அவற்றைப் பேணுவதற்கு இன்றும் கூட திருக்குறள் வழிகாட்டுகிறது. இந்நிலையிலேயே வாண்சிறப்பு நீர்ப்பண்பாட்டை வலியுறுத்துவதை ஆழமாக நோக்க முடிகின்றது.

உசாத்துணை

1. திருக்குறள், பரிமேலழகர் உரை, திருமகள் நிலையம், சென்னை, முதற்பதிப்பு - 1998.
2. திருக்குறள் ஆய்வுரை, ஆ. வடிவேலு, பகுதி 1, பருத்தித்துறை, ஆணி 2013.
3. திருக்குறள் ஆய்வுரை, ஆ. வடிவேலு, பகுதி 2, பருத்தித்துறை, ஆணி 2013.
4. திருவள்ளுவரும் பரிமேலழகரும், நாமக்கல் கவிஞர், வர்த்தமானன் பதிப்பகம், சென்னை, முதற்பதிப்பு-1999.
5. வள்ளுவரும் குறளும், கி. ஆ.பெ. விசுவநாதம், பாரி நிலையம், சென்னை, முதற்பதிப்பு-1963.

“கார் நாற்பது” உணர்ந்தால் விழுமியங்கள்

முனைவர் நா. சிவகுரு

உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை,
திருவள்ளூர் பல்கலைக்கழகம், வேலூர்

632 115.

பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் ஒன்றாக அமைந்துள்ள நூல் கார் நாற்பது. இதில் 11 நூல்கள் நீதி நூல்கள், 6 நூல்கள் அக நூல்கள், 1 நூல் புற நூல். அக நூல்களில் ஒன்றாக அமைந்துள்ள நூல் கார் நாற்பது. இதன் ஆசிரியர் மதுரைக் கண்ணங்குத்தனார். இதில் 40 பாடல்கள் அகம் சார்ந்து அமைந்துள்ளன. சங்க அக நூல்கள் எவ்விதம் அகச்செய்திகளை வெளிப்படுத்துகின்றனவோ அது போன்று இந்நூலும் செய்திகளை வெளிப்படுத்துகின்றது. தலைவியின் உள்ளக்கிடக்கையை வெளிப்படுத்துபவளாகத் தோழி இருக்கின்றாள். கார்காலம் தலைவன் தலைவியை விட்டுப்பிரிந்து செல்லாத காலம். தலைவன் வினைமேற்கொண்டு சென்றாலும் அக்காலத்தில் வந்து விடுவேன் என்று தலைவியிடம் கூறிச்செல்வான். தலைவன் குறித்துச் சென்ற காலம் வந்து விட்டது. ஆனால் தலைவனை இன்னும் காணவில்லை. தலைவி வருந்துகின்றாள். தோழி, தலைவியைத் தேற்றுகின்றாள். இந்நூலில் அமைந்துள்ள 40 பாடல்களை,

- ❖ தோழி தலைமகட்குப் பருவம் காட்டி வற்புறுத்திக் கூறியது.(1,2,4-18,23,26,37,39,40)
 - ❖ வினைமுற்றியத்தலைமகன் பாகற்குச் சொல்லியது.(19-22,31-33,36)
 - ❖ வினை முற்றியத்தலைமகன் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.(24,28-30)
 - ❖ பருவம் கண்டழிந்த தலைமகள் ஆற்றவேண்டித் தோழி தனது ஆற்றாமையைச் சொல்லியது.(3,25,34,35)
 - ❖ ஊடுதலால் பசலை மிகும் எனத் தோழி தலைமகட்குக் கூறி வற்புறுத்தியது.(27)
 - ❖ தலைவர் பொய்த்தார் எனக் கூறித் தோழி தலைவியை ஆற்றுவித்தல்.(38)
- என்ற வகையில் வகைப்படுத்தி இவற்றையே விழுமியங்களாக எடுத்துக்கொண்டு இக்கட்டுரை அமைகின்றது.

விழுமியம் விளக்கம்

விழுமியம் என்பது இனிமையானது, சிறந்தது, உயர்ந்தது என்ற பொருள்களில் பயின்று வரும். தொல்காப்பியர் விழுமியம் என்பதை “விழுமஞ் சீர்மையும் சிறப்பும் இடும்பையும்” (தொல்.சொல்.நூற்.358) என்று எடுத்துக்காட்டுகின்றார். மேலும் “இழும் எனும் மொழியால் வழமியதுநுவலினும்” என்றும் குறிப்பிடுவார். இதன் மூலம் விழுமியம், விழுமியது என்பதற்கு இனியது, உயர்ந்தது, இனிமையானது, சிறந்தது, துன்பம் தரக் கூடியது என்ற பல பொருள்கள் உள்ளன என்பதை அறியலாம். இதில் வரும் பொருள்களையாவும் அது யாரிடம் எவ்விதம் பொருந்துமோ அவ்விதம் அவர்களுக்குப் பொருத்திப்பார்த்தால் மட்டுமே பொருந்தும். காரியம் - காரணம் இவற்றின் அடிப்படையில் விழுமியங்கள் உருவாகிப் பின் மாறும் இயல்பினை உடையன. இவற்றை முழுவதுமாக வரையறுத்துக் கூறமுடியாது.

கார் காலம் என்பது இணையோடு பிணைந்திருக்கும் காலம். அக்காலத்தில் அனைத்து உயிரினங்களும் தன்னுடைய இணையை விட்டுப்பிரியாமல் இணைந்து இருக்கும். வினைமேற்செல்லும் தலைவன் தலைவியிடம் கார்காலத்தில் திரும்பி விடுவேன் என்று உறுதி கூறிச்செல்கின்றான். அவன் குறித்துச்சென்ற கார்காலம் வந்து விட்டது. ஆனால் தலைவனைக் காணவில்லை. தலைவி வருந்துகின்றாள். தோழி அவளைத் தேற்றுகின்றாள். வினைமேற் சென்ற தலைவன் பருவம் கண்டு தன் வினையை முடித்து விரைவாகத் தேரைச் செலுத்துமாறு தன் தேர்ப்பாகனுக்குக் கூறி விரைவு படுத்துகின்றான். இவை ஒவ்வொருவருக்கும் மாறும் இயல்பு உடையது. அதன் அடிப்படையில் விழுமியங்கள் மாறும். கார் நாற்பதில் அமைந்துள்ள விழுமியங்களை,

தோழியின் விழுமியங்கள்

1. தலைமகளுக்கு பருவம் காட்டி வற்புறுத்துதல்.
2. தலைமகள் ஆற்றத் தோழி தனது ஆற்றாமையைச் சொல்லியது.
3. ஊடுதலால் பசலை மிகும் எனத் தலைவியிடம் வற்புறுத்தியது.
4. தலைவர் பொய்த்தார் என்று தலைவியை ஆற்றுவித்தது.

தலைவனின் விழுமியங்கள்

1. தலைவன் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது
2. தலைவன் தன் பாகனுக்குச் சொல்லியது

என்று வகைப்படுத்தி ஆராயப்பட்டுள்ளது.

தோழியின் விழுமியங்கள்

தோழி அன்று முதல் இன்று வரை தவிர்க்க முடியாத ஒரு பாத்திரமாக அமைந்துள்ளதைக் காணலாம். தொல்காப்பியர் தோழி என்பவள் செவிலியின் மகள் என்று குறிப்பிடுகின்றார். செவிலி எவ்வாறு வாழ்வில் முக்கியமாக இடத்தைப் பெறுகின்றாளோ அது போலத் தோழி முக்கியமான இடத்தைப் பெறுகின்றாள். தோழி தலைவியின் துயரைத் தன்னுடைய துயராக எண்ணி வருந்துவாள். தலைவியின் மகிழ்ச்சி தன்னுடைய மகிழ்ச்சி என்று எண்ணுபவள். தலைவியின் பிரதியாகத் தோழி திகழ்வதை இதன் மூலம் அறியமுடிகின்றது

தலைமைகளுக்குப் பருவம் காட்டி வற்புறுத்துதல்

தோழி, தலைவையிடம் தலைவன் கூறிச் சென்ற கார்காலம் வந்து விட்டது. தலைவன் கூறியது போன்று வருவான். அதனால் வருந்த வேண்டாம் என்று தோழியைத் தேற்றுகின்றாள். பருவம் கண்டு தலைவி வருந்துவதும் அதனைத் தோழி தேற்றுவதும் விழுமியமாக அமைந்துள்ளது. தோழி தலைவனின் பெருமைகளை எடுத்துக் கூறுவாள். இயற்கை எவ்விதம் தன் செயலில் வழுவாது மழை பொழிந்து கார்கால வருகையை உணர்த்துகின்றதோ அதே போன்று நம் தலைவனும் வருவான். நம்மைத் துயரில் ஆழ்த்த மாட்டான் என்று கூறுகின்றாள். இதனை,

“வருதும் எனமொழிந்தார் வாரார்கொல் வானம்

கருவிருந் தாலிக்கும் போழ்து” (கார் நாற்.பா.1)

என்பதால் உணரலாம்.

தலைவனைப் பிரிந்து தலைவி பசலை நோய்க்கு ஆட்படுகின்றாள். அதனால் அவள் உடலில் மாற்றம் தெரிகின்றது. தோழி தன் வருத்தத்தை வெளிப்படுத்த முடியாது வருந்துகின்றாள். அச்சமயம் கார்ப் பருவம் வருகின்றது. தன் தலைவியைப் பார்த்து, மயில்கள் அழகுபெறும் காலம் கார்காலம், பூக்கள் புதியதாகப் பூக்கும் காலம் கார்காலம், வண்டுகள் தன் இணையோடு இணைந்து இன்பம் துய்க்கும் காலம் கார்காலம், உண்ணைப்பற்றி இருக்கும் பசலை தீர்ப்போகும் காலம் கார்காலம் என்று பருவம் உன் நோய் தீரும் என்று எடுத்துக்கூறுகின்றாள். மூங்கில் போன்ற பெரிய தோளினை உடைய தலைவி மெலிந்து விட்டாள். இக்காலத்தில் உன் மெலிவு மாறிவிடும் என்று குறிப்பால் உணர்த்துகின்றாள் தோழி. இதனை,

“ஆடு மகளிரின் மஞ்சை யணி சொலிக்
காடுங்கடுக்கை கவின் பெற்ப பூத்தன
பாடுவண் டீதும் பருவம் பணைத்தோளி
வாடும் பசலை மருந்து” (கார் நாற். பா.4)

என்பதால் உணரலாம்.

மேலும், பொருளில்லார்க்கு இவ்வுலகம் இல்லை. அப்பொருளை ஈட்ட நம்மைப் பிரிந்து சென்றார் தலைவர். அவர் கூறிச் சென்ற கார்ப்பருவம் வந்து விட்டது. நாம் இதுவரை நம்மை அழகு செய்யவில்லை. தலைவன் பிரிந்து இருக்கும் பொழுது தலைவி தன்னை அழகு செய்ய மாட்டாள். இது விழுமியமாக இருந்துள்ளது. இதனைச் சிலப்பதிகாரம் கண்ணகியின் கூற்று வழி நமக்கு உணர்த்துகின்றது. இனி நம்மை அழகு செய்வோம். ஏனெனில் தலைவன் வரும் நேரம் வந்து விட்டது. காயாஞ் செடியும் காடும் இதனை நமக்கு உணர்த்துகின்றது என்று தோழி தலைவியிடம் எடுத்துக் கூறுகின்றாள். இதனை,

“மண்ணியல் ஞாலத்து மன்னும் புகழ் வேண்டிப்
பெண்ணிய னல்லாய் பிரிந்தார் வரல் கூறும்
கண்ணிய லஞ்சனந் தோய்ந்த போற் காயாவும்
நுண்ணரும் பூழ்ந்த புறவு” (கார் நாற். பா.8)

என்பதால் உணரலாம்.

கார் காலம் காதலர் தன் இணையைச் சேரத் துடிக்கும் காலம். அக்கார் காலம் வந்து விட்டது. பொருள் தேடிச்சென்ற தலைவன் இக்காலத்தில் நம்மைப் பிரிந்து இருக்க மாட்டார். ஆதலால் விரைந்து வந்து விடுவார். முல்லை மலர்கள் தலைவியின் பல் போன்ற அரும்புகளைத் துளிர்கின்றன. அவைகள் தலைவனுக்குத் தலைவியை நினைவூட்டும். அதனால் தலைவன் விரைவில் விரைந்து வருவான் என்று தோழி உணர்த்துகின்றாள். இதனை,

“செல்வம் தரல் வேண்டிச் சென்ற நம் காதலர்
வல்லே வருதல் தெளிந்தாம் வயங்கிழாய்
முல்லை இலங்கெயிறு ஈன நறுந்தண்கார்
மெல்ல இனிய நகும்” (கார் நாற். பா.14)

என்பதால் அறியலாம்.

இதில் தோழி பருவம் கண்டு தலைவியிடம் தலைன் வந்து விடுவான் வற்புறுத்திக் கூறுகின்றாள். இது அவளுடைய விழுமியமாக அமைந்துள்ளது.

தலைமகள் ஆற்றத் தோழி தனது ஆற்றாமையைச் சொல்லியது

தலைவன் தான் கார் காலம் வருவேன் என்று தலைவியிடம் கூறிச் செல்கின்றான். அது போன்று கார் காலம் வந்து விட்டது. கடலில் உள்ள நீரை மிகுதியாகக் குடித்துப் பெரிய மேகங்களாக மாறி மழை பெய்யும் கார் காலம் வந்து விட்டது. மேகம் கரு கொண்டு விட்டது. ஆனால் இப்பருவத்தில் வருவேன் என்று கூறிச்சென்ற தலைவன் இன்னும் வரவில்லை என்று வருந்தி இருக்கும் தலைவியைத் தோழி தேற்றுகின்றாள். தலைவியின் ஆற்றாமையைத் தோழி தானே ஏற்று அதனை வெளிப்படுத்துகின்றாள். தலைவி வெளிப்படையாகப் பேசமாட்டாள். தலைவியின் எண்ணத்தைத் தோழி மட்டுமே வெளிப்படுத்துவாள். அதுவே தோழியின் விழுமியமாகும். இதனை,

“விரிதிரை.....”

பெருவிறல் வானம் பெருவரை சேரும்

கருஅணி காலம் குறித்தார் திருவணிந்த

ஒண்ணுதழ் மாதர் திறத்து” (கார் நாற்பா34)

என்பதால் அறியலாம். இதில் ‘கரு அணிகாலம்’ என்று மேகத்திற்குக் கூறுவது தலைவிக்கும் பொருந்தும் எனலாம்.

மேலும் இயற்கையாகக் கார் காலத்தில் மழை மேகங்கள் இடி இடித்து மழை பொழியும். அவ்வாறு இடிஇடிப்பது தலைவியின் துயரைப் போக்க, தலைவனின் வரவை எடுத்துக்கூறுவதாக அமைந்துள்ளது. இயற்கையாக நிகழும் நிகழ்வில் தன் உள்ளத்தின் குறிப்பினை ஏற்றி அதனைத் தோழி வாயிலாக ஆசிரியர் எடுத்துக் காட்டுகின்றார். இதனை,

“சென்ற நங்காதலர் சேணிகந்தார் என்றெண்ணி

ஒன்றிய நோயோடு இடும்பைப் பலகூர

வென்றி முரசின் இரங்கி எழில்வானம்

நின்றும் இரங்கும் இவட்கு” (கார் நாற்பா35)

என்பதால் அறியலாம்.

இயற்கை தலைவியின் பிரிவுத் துயருக்கு இரங்கித் தலைவனை விரைவில் வினைமுடித்து திரும்புவான் என்று அவனுடைய வரவைக் காட்டுகின்றது. தன் தலைவியின் ஆற்றாமையைத் தோழி வெளிப்படுத்துகின்றாள். இவை தோழியின் விழுமியமாக அமைந்துள்ளது.

ஊடுதலால் பசலை மிகும்

தலைவன் தலைவியைப் பிரிந்து வினைமேற் சென்று விடுகின்றான். அவன் பிரிந்து செல்வதை விரும்பி மேற்கொள்கின்றான். அவ்வாறு அவன் செல்வது நம்முடைய நலனுக்குத்தான் என்று எண்ண வேண்டும். அவன் பிரிந்து செல்வதற்காக அவனுடன் ஊடல் கொள்ளக்கூடாது. அவ்வாறு ஊடல் கொண்டால் நம் படுக்கையிலும் பசலை பாயும் என்று தோழி தலைவியிடம் பசலையின் இயல்பினை எடுத்துக் கூறுகின்றாள். தலைவனின் இயல்பிற்கு ஏற்பத் தாமும் மாற வேண்டும் என்ற விழுமியத்தைத் தோழி தலைவிக்கு உணர்த்துகின்றாள். இதனை,

“முருகியம் போல் வானம் முழங்கி யிரங்கக்

குருகிலை பூத்தன காணம் பிரிவுஎண்ணி

உள்ளாது அகன்றார் என்று ஊடியாம் பாராட்ட

பள்ளியுள் பாயும் பசலை” (கார் நாற்.27)

என்ற வழி உணரலாம். தலைவனின் இயல்பிற்கு ஏற்ப ஊடல் கொள்ள வேண்டும். அவ்வாறு இல்லாவிட்டால் பசலை உடலில் மட்டும் அல்ல உள்ளத்திலும் படர்ந்து படுக்கையிலும் தொடரும் என்பதைத் தோழி வாயிலாக ஆசிரியர் எடுத்துக் காட்டுகின்றார்.

தலைவர் பொய்த்தார்

கார் காலம் வந்து விட்டது. ஆனால் தலைவன் வரவில்லை. அப்பருவம் கடந்த சென்றது. ஆனாலும் தலைவன் வரவில்லை. தலைவனுக்காக, தலைவி வருந்தி நின்றாள். தலைவியின் வருத்தத்தைத் தோழி வெளிப்படுத்துகின்றாள். இதனை,

“புகர்முகம் பூழிப் புரள உயர்நிலைய

வெஞ்சின வேழம் பிடியோடு இசைந்தாடும்

தண்பதக் காலையும் வாரார் எவன்கொலேர்

ஒண்தொடி யூடும் நிலை” (கார் நாற்.38)

என்ற வழி அறியலாம். இதில் வலிமை பொருந்திய ஆண் யானைகள் தன்னுடைய பெண் யானையுடன் இணைந்து பிணைந்து விளையாடும் காலம் கார் காலம். அக் கார் காலம் கடந்து விட்டது. ஆனாலும் நம் தலைவர் வரவில்லை. அதற்காக வருந்த வேண்டாம் என்று தலைவியை, தோழி தேற்றுக்கின்றார். இனியும் அவர் வரமாட்டார். தலைவிக்காகத் தோழி வருந்துவது விழுமியமாக அமைந்துள்ளது.

தலைவனின் விழுமிங்கள்

தலைவன் பொருள் தேடச் செல்வது இயல்பு. அவ்வாறு செல்லும் பொழுது கார் காலத்தில் வினைமுடித்து திரும்பி விடுவேன் என்று தலைவியிடம் உறுதி கூறிச் செல்வான். அவன் அளித்த உறுதியின் படி கார் காலத்தில் வந்து விடுவான். அவன் பருவம் கண்டு திரும்பும் பொழுது தலைவியின் நினைவை எண்ணித் தன் நெஞ்சிற்கும் தன் தேர்ப்பாகர்க்கும் உணர்வைப் பகிர்ந்து கொள்வான் அது தலைவனுடைய விழுமியமாகும். அதன் அடிப்படையில் கார்நாற்பதில் உள்ள தலைவனின் விழுமியங்களை,

1. தலைவன் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது
2. தலைவன் தன் பாகனுக்குச் சொல்லியது

என்று வகைப்படுத்தலாம்

தலைவன் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது

தலைவன் கார் காலத்தில் வந்து விடுவேன் என்று தலைவியிடம் கூறிச் செல்வான். கார் காலம் வந்து விட்டது. வருவேன் என்ற காலம் வந்து விட்டதால் தலைவியின் நினைவு தலைவனை வாட்டியது. காடுகளில் யானைகளின் மதநீர் நாற்றம் வீசும். பகலிலும் மழைபொழியும் காலம் கார் காலம். தன் சொல்லை மதித்துத் தலைவி காத்து நிற்பாள். அவளைக்காண செல்ல வேண்டும் என்று தலைவன் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லுகின்றான். மேலும் தான் மேற்கொண்ட எல்லாத்தொழிலும் இத்தோடு நிற்கட்டும் நான் என் தலைவியைக் காணப் புறப்பட வேண்டும் என்று நெஞ்சிற்குக் கூறுவதாகப் பாடல் அமைந்துள்ளது.

இதனை,

“எல்லா வினையும் கிடப்ப எழுநெஞ்சே

கல்லோங்கு காணம் களிற்றின் மதம் நாறும்

பல்லிருங் கூந்தல் பணிநோனாள் கார்வானம்

எல்லியும் தோன்றும் பெயல்” (கார் நாற்பா.24)

என்பதால் அறியலாம். தலைவியைக் காண வேண்டும் என்ற எண்ணம் வந்த உடன் தன் வினையை முடித்துக்கொண்டு செல்வது தலைவனின் விழுமியமாக அமைந்துள்ளதைக் காணமுடிகின்றது.

மேலும் கார் காலம் வந்தது. இதனை, மேகங்கள் இடிமுழக்கத்தோடு உணர்த்தின. குமிழ் மலர்கள் கொத்துக் கொத்தாகப் பூத்துக் குலுங்கின. தலைவன் பிரிந்து சென்றதால் தலைவி வாடினாள். அவள் ஊர் அவளைப் பழித்தது. அதனைப் போக்கும் படியாக நாமும் அங்குச் செல்ல வேண்டும். அதற்கான பாதையும் வளமுடன் இருக்கும். தலைவியும் நம்மைக்கண்டால் நலமுடன் இருப்பாள் என்று தன் நெஞ்சிற்குக் கூறுகின்றான். இதனை,

“இமிழிசை வானம் முழங்கக் குமிழன்பூப்

பொன்செய் குழையின் துணர்தூங்கத் தண்பதஞ்

செவ்வி யுடைய சரநெஞ்சே காதலியூர்

கவ்வையமுங்கச் செலற்கு” (கார் நாற். பா.28)

என்பதால் உணரலாம். தலைவன் தன் நெஞ்சிற்குக் கூறுவது ஒருவகை தலைவனுக்கான விழுமியமாகும்.

தலைவன் தன் பாகனுக்குச் சொல்லியது

தலைவன் வினைமேற்கொண்டு தலைவியைப் பிரிந்து செல்கின்றான். வினைனை முடித்துக் கொண்டு திரும்புகின்றான். அவ்விதம் அவன் முடித்துத் திரும்பும் பொழுது தலைவியை நினைத்துத் தனது பயணத் துரத்தைக் கடக்கின்றான். தன் உணர்வை, தன் தேர்ப்பாகனிடம் பகிர்ந்து கொள்வான். ஏனெனில் தலைவனின் நண்பன் தான் தேர்ப்பாகனாக இருப்பான். இதனை,

“நாஞ்சில் வலவன் நிறம்போலப் பூஞ்சினைச்

செங்கால் மராஅம் தகைந்தன பைங்கோல்

தொடி பொலி முன்கையாள் தோள்துணையா வேண்டி

நெடுவிடைச் சென்றதென் நெஞ்சு” (கார் நாற்.19)

என்ற வழி உணரலாம். வெண்கடம்ப மரங்கள் மலர்ந்தன. ஆதலால் என் உள்ளம் வளையலை அணிந்து இருக்கும் தலைவியின் துணை வேண்டிக் காட்டு வழியைக் கடந்து செல்கின்றது என்று தன் பாகனுக்குக் கூறுகின்றான் தலைவன். வினைமுடிந்த உடன் அடுத்த அவன் நினைவிற்கு வருவது தலைவி தான் என்பதும் அதுவே தலைவனுக்காக விழுமியமாகவும் அமைந்துள்ளது.

மேலும், வினை மேற்சென்ற தலைவன் வினைமுடித்துத் திரும்பும் பருவம் வந்து விட்டது. பருவம் வந்த உடன் தலைவியின் நினைவு வருகின்றது. தலைவியின் முகம் தலைவனுக்கு நினைவிற்கு வருகின்றது. முல்லை மலர் போன்ற நெற்றியும் முல்லை மொட்டு போன்ற கூர்மையான பற்களையும் உடைய தலைவியைச் சென்றடைவோம் என்று தன்தேர்ப்பாகனுக்குச் சொல்லுகின்றான் தலைவன். இதனை,

“சிறுமுல்லைப் போதெல்லாம் செவ்வி நறுநுதல்

செல்வ மழைத் தடங்கண் சின்மொழிப் பேதைவாய்

முள்ளெயிறு ஏய்ப்ப வடிந்து” (கார் நாற்.பா.21)

என்பதால் உணரலாம். தலைவியை எண்ணிய தலைவன் தன் தேர்ப்பாகனிடம் விரைவாகத் தேரைச் செலுத்துமாறு கூறுகின்றான். இது தலைவனின் விழுமியமாக அமைந்துள்ளது.

முடிவுரை

- கார் நாற்பது பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் அகம் சார்ந்த செய்திகளை எடுத்துக் கூறும் நூலாக அமைந்துள்ளது.
- சங்க அக நூல்கள் எவ்விதம் அகச்செய்திகளை வகுத்தும் தொகுத்தும் தருகின்றனவோ அதுபோன்றே கார்நாற்பதும் அகச்செய்திகளை வகுத்தும் தொகுத்தும் தருகின்றது. சங்க இலக்கியத்தின் தாக்கம் இதில் காண்படுகின்றது.
- இதில் அமைந்துள்ள 40 பாடல்களின் அமைப்பின் அடிப்படையில் இதில் காணப்படும் விழுமியங்களைத் தோழிக்கான விழுமியங்கள், தலைவனுக்கான விழுமியங்கள் என்று வகைப்படுத்தலாம்.
- தோழி, தலைவியின் நிழலாகச் செயல் படுபவள். தலைவியின் எண்ணத்தைப் பிரதிபலிப்பவளாய் இருப்பவள். தலைவிக்கு அறிவுரை வழங்குபவளாய் இருப்பவள். இவை அனைத்தும் தோழியின் பண்புகள். கார் பருவம் வருவதைப் பார்த்த தோழி தலைவியின் மனத்தைத் தேற்றுகின்றாள். அவள் தலைவியை மனதளவில் தயார் செய்யும் பங்கு அருமையான நாடகம் போன்று அமைந்துள்ளது. தலைவி அவள் உள்ளகிடக்கையை வெளியில் கூற முடியாது. அவளின் உணர்வைத் தோழி வெளிப்படுத்துகின்றாள். இவை தோழியின் விழுமியங்களாக அமைந்துள்ளன.

- பொருள் தேடிச் செல்வது தலைவனின் இயல்பு. அதன் படி தலைவன் பொருள் தேடிச் செல்கின்றான். வினைமேற் செல்லும் பொழுது கார்காலத்தில் வந்துவிடுவேன் என்று தலைவியிடம் உறுதி கூறிச்செல்வான். அதுபோன்று உரிய பருவத்தில் வந்து விடுவான். அவ்வாறு வரும் பொழுது தலைவி பற்றி எண்ணம் அவனை வாட்டும். அதனைத் தன்நெஞ்சிற்கும், தன் பாகனிடமும் பகிர்ந்துகொண்டு தன் இருப்பிடம் வந்து தலைவியை அடைவான். இது தலைவனின் விழுமியங்களாக அமைந்துள்ளன.

கவிஞர் வெண்ணிலாவின் அறுப்பரும் யாழின் முற்புகள் - நூல் திறவுய்வு

முனைவர் ஜெ.கவிதா

உதவிப் பேராசிரியர்,

பூசாகோ-அரகிருஷ்ணம்மாள் மகளிர் கல்லூரி,

கோவை -04, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

முன்னுரை

நம்முடைய தாயாய், சகோதரியாய், மனைவியாய், மகளாய் வாழ்ந்துவரும் தாய்க்குலம் படும் நுண்மையான வேதனைகளை வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டும் கவிஞர் வெண்ணிலாவின் எழுத்துகளில் சூடான கண்ணீரும், அனலான சினமும் இருப்பதை இக்கட்டுரையில் காண்போம்.

நிலமென்பது வெறும் மன்னல்ல

கவிஞர் வெண்ணிலா அவர்கள் நிலத்தின் முக்கியத்துவமானது ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் எவ்வாறு அமைகின்றது என்பதனை இக்கவிதையில் கூறுகின்றார். நிலத்தை வசப்படுத்திய பிறகே மனிதர்களின் பண்பாடுகள் வளர்ந்தன. மத்திய அரசின் நிலம் கையகப்படுத்தும் சட்டமும் அடித்தட்டு மக்களான விவசாயிகளின் அதிகாரத்தைப் பிடுங்குவதற்கான அரசியல் ராஜதந்திர நடவடிக்கையேதான் காரணம் என்று கூறுகின்றார். இரண்டாயிரம் ஆண்டு காலத்தைப் பற்றியும் நாம் ஓரளவுக்குப் புரிந்துகொள்ளத் துணை நிற்பவை கல்வெட்டுகளும், செப்பேடுகளும், இலக்கியங்களும் ஆகும். செப்பேடுகள் நேரடியான வாய்மொழி உத்தரவைத் தாங்கியவை, நம்பகத்தன்மை கொண்டவை. 112 செப்பேடுகளில் அரசர்கள் தங்களின் புகழை நிலைநாட்டவும் நிலையாப் புகழைப் பெறவும் செய்த நிலத் தானங்களைப் பற்றியே சொல்லப்பட்டுள்ளன. அரசனுக்கு மட்டும் தான் தன் நிலங்களை யாருக்கு வேண்டுமானாலும் எழுதிக் கொடுக்கும் உரிமை உண்டு. பார்ப்பனனுக்கு நிலதானம் வழங்குவது உலகில் புண்ணியம் நிரம்பிய செயலாகும். பார்ப்பனனின் சொத்தை கைப்பற்றும் செயலைவிடப் பாவம் வேறு ஒன்றும் இல்லை அதுவே உண்மையானதாகும். சோறு போடும் பூமியை என்ன என்னவோ காரணங்கள் சொல்லி இழந்துக் கொண்டே வருகிறோம் என்பது கவிஞரின் குமுறலாகும்.

அச்சப்படாதீர்கள் ஆண்களே!

இந்தப் பாவப்பட்ட பெண்கள் திசைமாறிப் போய்விடுவார்கள் என்ற கவலை வேண்டாம். எங்கள் குரல்கள் அவ்வாறு நடப்பதைத் தடுத்துவிடும். டென்னிஸில் நான்காவது சுற்றுக்குச் சென்ற முதல் பெண்களின் பெருமையை உலகமே அறியும். நமது பெண்கள் அணியும் உடையைப் பற்றி விமர்சனம் செய்யும் நபர்கள் மேல் போர் தொடுக்கவோ, பொங்கி எழுவோ முடியவில்லை. குட்டைப்பாவாடை விமர்சனங்களால் சானியா வெளியே வராமல் முடங்கிக் கிடந்தாளா? நடக்கும் பாலியல் கொடுமைகளுக்குக் காரணம் ஆண்கள் மட்டும் அல்லப் பெண்களும் தான். பெண்களுக்கு ஏற்படும் கொடுமைகளுக்குக் காரணம் அவரது உடைகள் அல்ல. சட்டை ஜீன்ஸை ஆண்களும் அணிகிறார்கள் பெண்களும் அணிகிறார்கள். ஆண்கள் அரைகுறையாக உடை அணியும்போது பெண்கள் நாங்கள் அதன் மேல் கவனம் கொள்ளாமல் முகத்தைத் திருப்பிக் கொள்கிறோம். பெண்கள் சுதந்திரம் என்பது உங்களின் கை பிடித்து, உங்களுக்குப் பின்னால் ஓரடி, இடைவெளிவிட்டு நடந்து வருவதே என்பதாகும். உங்களின் அங்கீகாரத்திற்கு நாங்கள் காத்திருக்கிறோம் உங்களின் குற்றச்சாட்டுகளுக்கு அஞ்சுகிறோம். எங்கள் பிரியத்திற்குரிய ஆண்களை நிர்வாணமாக்கிவிட்டு நாங்கள் எப்படி வெளியேறுவோம் என்று பெண்களுக்கு ஏற்படும் பாலியல் கொடுமையை வெளிச்சம் போட்டுக்காட்டுகிறார் கவிஞர்.

பாதை தொலைந்த பயணங்கள்

ஒரு பெண் எவ்வாறு தனித்துப் பேருந்தில் பயணம் செய்கிறாள் என்பதைக் குறித்துக் கவிஞர் கூறுகிறார். பகல், இரவு, கோடை, மழை, புயல், சூறாவளி, இன-மதக் கலவரம், தடையுத்தரவு, தலைவர்கள், மரணம், படுகொலை போன்ற எல்லாச் சூழலிலும் பயணிக்கிறாள். இன்னல்கள் இருந்தாலும் எல்லாவற்றையும் கடந்து பேருந்தில் பயணம் செய்கின்றாள். ஓடும் பேருந்தில் புகைப்பவர்களும் இருப்பார்கள். ஓடும் பேருந்தில் இருந்து எச்சில் துப்புவார்கள். இதை எல்லாம் சகித்துக் கொண்டுதான் பயணம் செய்ய வேண்டியுள்ளது. குடித்துவிட்டுப் போதையில் பயணம் செய்பவர்களும் உண்டு. எவ்வளவு போதையில் இருந்தாலும் ஒரு பெண்ணை வெறிக்கப் வெறிக்க பார்ப்பதை மட்டும் தெளிவாகச் செய்கிறார்கள். உட்கார்ந்த இடத்திலேயே எச்சில் துப்புவதும், வாந்தி எடுப்பதும், உண்டுவிட்டு மிச்சம் மீதியை அதே இடத்தில் போடுவதும் போன்ற செயல்களைப் பேருந்தில் செய்கின்றனர். அவர்களின் நடவடிக்கைகள் பொறுக்கவே முடியாத அளவில் இருக்கும். இத்தனை

இன்னல்களைத் தாண்டியும் இவ்வளவு ஆண்டுகள் பத்திரமாகப் பயணம் செய்திருப்பதை நினைத்து மகிழ்ச்சி அடைகிறேன் என்று கவிஞர் கூறுகிறார்.

கனவு இல்லம்

வீடு என்பது பாதுகாப்பாய் வாழ்வதற்கான இருப்பிடம் என்ற எளிய பொருளைக் கொண்டுள்ளது. நவீன வீடு என்பது இன்று வாழும் மக்கள் அனைவரின் ஆசையாகவே உள்ளது. நவீன வீடு தனக்குள் பல இடர்களை உள்ளடக்கியுள்ளது. முதல் இடர் நடுத்தர மக்களின் மனோபாவம். இப்பொழுது இருக்கும் மக்கள் பூர்வீக வீடுகளில் வாழ்வதை விரும்பவில்லை. போதுமான வசதிகள் பூர்வீக வீடுகளில் இல்லாததால் அதில் வாழ விரும்புவதில்லை. பூர்வீக வீடுகள் தங்கள் முகங்களைத் தொலைத்துக் கொண்டிருக்கின்றன. இரண்டாவது இடர் வீடு கட்டத் தேவையான இடம். பெரும்பாலும் மக்கள் பெரிய வீடு கட்டுவதற்கே விரும்புகிறார்கள். எல்லா இடங்களையும் இவர்களே கைப்பற்றிக் கொண்டால் செடிகள், தாவரங்கள், விலங்குகள் போன்ற உயிரினங்கள் எங்குச் செல்லும். வீடு நம் தேவைக்கு அளவாக இருந்தால் போதும், தேவைக்கு அதிகமாக வீட்டைக்கட்டி என்ன செய்யப் போகிறோம். நமக்குக் கிடைத்த கொடையான இந்தப் பூமியை அதன் உயிர்ச்சங்கிலி அறுபடாமல் பாதுகாத்து நாம் வாழ்ந்த வாழ்வை நம் இளைய தலைமுறையும் வாழ வழிவிடுவோம் என்று கவிஞர் கூறுகிறார்.

வேட்டைகா பெண்ணுடல்

பெண்ணின் பாலியல் வன்கொடுமை பற்றி இக்கட்டுரையில் கவிஞர் விளக்குகிறார். பெண்களின் நடை, உடை, பழக்கவழக்கம், பண்பாடு இவற்றை வைத்துத் தவறுதலான கண்ணோட்டத்தில் ஆண்கள் உற்றுநோக்குகிறார்கள். இக்கருத்தானது மிகவும் வேதனை அளிக்கின்றது. பல நபர்களின் கருத்து இதுவாகவே இருக்கிறது. இது முற்றிலும் தவறான கருத்து. அவர்கள் சொல்வது பெண்ணாக இருப்பதனாலையே அதாவது ஒரு பெண் பெண்ணாக இருப்பதால்தான் இந்தக் கொடுமைகளுக்குக் காரணம். நிர்ப்பயா கொலை வழக்கில் பதினைந்து பேர் கொண்ட கும்பல் ஒரு பெண்ணை பாலியல் கொடுமை செய்தனர். அதில் அவர்களுக்குத் தூக்கு தண்டனை கிடைத்தது. இந்த நிகழ்வு நடந்தது நமது தலைநகரம் டெல்லியில் தான் நிறைய லைட்டுகள், மக்கள், காவலர் இருக்கும் இந்தக் நாட்டில்தான் இந்த கோரமான நிகழ்வு நடந்திருக்கிறது. இதில் நிர்ப்பயா என்ற சிறுமி என்ன தவறு செய்தால் அவள் சாவுக்கு என்ன பதில்? அவள் குடும்பத்திற்கு என்ன பதில்? துயர் நிகழ்வுகள் நடந்து கொண்டேதான் இருக்கிறது. சொல்லப்போனால்

இம்மாதிரியான நிகழ்வுகள் நடந்துகொண்டேதான் இருக்கின்றது. இப்பொழுது காரைக்காலில் பதினைந்து பேர் கொண்ட கும்பல் ஒரு பெண்ணைப் பாலியல் வன்கொடுமை செய்துள்ளனர். உணவுக்காக வேட்டையாடும் மிருகங்கள் கூட இப்படிப் பண்ணுவதில்லை. மனிதன் என்ற போர்வையில் ஒளிந்திருக்கும் மிருகங்கள் தான் இப்படிச் செய்கின்றனர். பதின்மூன்று வயது சிறுவன் முதல் 15 வயது ஆண்கள் வரை எல்லோரும் இந்தச் செயலில் ஈடுபடுகிறார்கள். நான் எல்லா ஆண்களையும் குற்றம் சாட்டுவதில்லை ஒரு சில கெட்ட புத்தியுள்ள ஆண்களைக் கூறுகிறேன். ஒரு பெண்ணில் உடலை வன்முறைக்கு உட்படுத்துவது என்பது வரம்புமீறல். அவனது கணவன் தவிர வேற எந்த ஆண்களுக்கும் உரிமை இல்லை. சட்டம் காவல் துறை, தண்டனைகள் அரசியல் மாற்றங்களால் எல்லாம் தோன்றியது பெண்களின் நலனுக்காகவும்தான். ஆனால் இப்பொழுது அந்த நம்பிக்கை போய்விட்டது. நான் சொந்தக் கருத்து உடையவள் என்றாலே நிறைய அவலங்களைச் சந்திக்க நேரிடும். செத்தப் பிணத்தை மோகிக்கும் வக்கிர ஆண்கள் இந்தச் சமுதாயத்தில் வாழ்கின்றனர். 'கல்தோன்றி மண்தோன்றாக் காலத்தே' தோன்றி நம்பப்படும். இந்தச் சமுதாயத்தில் பெண்ணாய் வாழ நேர்ந்த இழிவில் இருந்து எல்லாப் பெண்களும் புறக்கணிப்பதைத் தவிர வேறு வழி இல்லை என்று ஆசிரியர் கூறுகிறார்.

என் ஊர்

ஊர் என்பது நிலப்பரப்பா? மனிதர்களா? மனிதர்கள் வழி நிலைபெறும் நிலப்பரப்பா? என்றெல்லாம் நமக்கு ஊருக்கான விடையாக மனதில் ஓடிக்கொண்டிருக்கும், அப்படிச் சிறு வயதில் எனக்குத் தோன்றிய ஊர்விழாவின் நினைவுகள். இந்நினைவுகள் பெரும்பாலான மக்கள் அனைவருக்கும் வரும் ஒரு அனுபவமாகவே இருக்கும் என்று வெண்ணிலா கூறுகின்றார். மாரியம்மன் கூழ் ஊற்றும் திருவிழா, ஆடி வெள்ளி, பொங்கல் வைக்கும் திருவிழாக்களுக்கு அடுத்த நாள் தெருக்கூத்து இருக்கும். கூத்து பார்க்கும்பொழுது தூக்கம் வராமல் இருக்க மஞ்சளும் உப்பும் போட்டு, ஊற வைத்த புளியங்கொட்டையை வறுத்துத் தருவார்கள். புளியங்கொட்டையும் அரிசியும் வறுபடுகிற வாசனை வரும் மாலைப் பொழுது மிக இனிமையானதாக இருக்கும். கூத்து பார்த்தல் என்பது எனக்கு அதிகபட்சம் பூண் (கட்டியங்காரன்) வரும் நேரம் வரை மட்டுமே. கட்டியங்காரன் வரவே பதினொரு மணியைக் கடந்துவிடும் என்பதால் அதற்கு மேல் அனுமதி கிடையாது. கூத்து முடிந்த மறுநாள் ஜெகதா பெரியம்மா வரி மாறாமல், கூத்துப் பாட்டை பாடிக் காட்டும்

வருடத்தின் இரண்டு நாள் பொழுது போக்காய் இருந்த தெருக்கூத்தை இம்மண்ணின், மொழியின் அடையாளமாக உணர்ந்தேன் என்று கவிஞர் கூறுகின்றார்.

யார் கடவுள்

பெண் கவிஞர்களாகிய எங்களுக்கு எப்பொழுதுமே புகலிடம் அளிப்பவள் ஆண்டாள்தான். பெண்களின் கவிதைகள் அருவருப்பாக இருக்கின்றன. காமம் கொப்பளிக்கிறது கவிதைகளில், ஏன் பெண்கள் தங்கள் உடலை முன்வைத்தே கவிதைகள் எழுதுகிறார்கள் என்று நாக்கினால் வெப்பம் கக்குபவர்களிடமெல்லாம் நாங்கள் வசதியாக ஆண்டாளை முன்னிறுத்தி வைப்போம். ஆண்டாள் எழுதாதையா நாங்கள் எழுதினோம். ஆண்டாள் பேசாத காமத்தையா நாங்கள் வெளிப்படையாகப் பேசினோம். அவள் வெளிப்படையாகத் தன் உடல் விருப்பங்களைப் பேசியதில் நாங்கள் பாதிசூடப் பேசமுடியவில்லையே என்றெல்லாம் சினமடைவோம். அவளைத் தெய்வப் பெண்ணாக்கிக் கொண்டாடுகிறீர்கள். அவளின் பாடல்களை வைணவத் தலம்தோறும் ஒதிப் பெருமிதம் கொள்கிறீர்களே என அறிவுபூர்வமான வாதத்தை முன் வைப்போம். பெரும்பாலான நேரங்களில் ஆண்கள், ஆண்டாளை விடுங்கள், ஆண்டாள் வேறுமாதிரி, ஆண்டாளின் பாடல்களில் இருப்பது காமமல்ல... இறைவன் மீதான பக்தி என்று சொல்லி அந்த வாதத்தை அங்கேயே நிறுத்திவிட்டு, “ஒழுங்காக உங்கள் கவிதைகளுக்குப் பதில் சொல்லுங்கள்” என்று மீண்டும் ஒற்றைக் காலில் நிற்பார்கள்.

ஆண்டாள் வேறு மாதிரி என்பதற்குப் பின்னால் உள்ள காரணம் ஒன்றே ஒன்றுதான். அவளின் காதல் கடவுளுடன் தொடர்புடையது... என்பது மட்டுமே. அவள் நாராயணனையே தன் தலைவனாக, காதலனாக நினைத்தாள். கடவுளுடனான காதலுக்கும் காமத்திற்கும் எல்லைகள் கிடையாதல்லவா? நாம்தான் கடவுளுக்கே திருமணம் செய்துவைத்து, மணமக்களை ஒன்றுசூட வைத்து அவர்களுக்குப் பேறு காலம் பார்த்து, குழந்தைகள் பெற்றெடுத்து வளர்க்க உதவுகிறவர்கள் ஆயிற்றே. உலகையே கட்டிக் காக்கும் கடவுளுக்கு நாம்தான் திருப்பள்ளி எழுச்சி பாடித் துயில் களையச் செய்கிறோம். உலகுக்கே உணவு படைக்கும் இறைவனுக்கு நாம்தான் வகைவகையாகப்படையல் செய்கிறோம். உலகத்து மக்களின் தலையெழுத்தை விதியாகத் தீர்மானித்து எழுதுவதாகச் சொல்லப்படும் இறைவனுக்கு நாம் தான் ஆடல் பாடலின் மூலம் மகிழ்ச்சி படுத்துகிறோம். இறைவன் நம் அண்டை வீட்டு நண்பனைப் போல் நம்மைச் சோதிக்க, நம்முடன் நடத்தும் திருவிளையாடல்களை வகைவகையான கதைகளாக்கிச் சொல்லிக் கொண்டிருப்போம்.

திருவிளையாடல்கள், வழிபாடு புனஸ்காரங்கள், ஆடல் பாடல்கள் முடிந்து அசந்துபோகும் கடவுளைச் சயன அறைக்குள் கொண்டு சென்று உள்ளே துணையுடன் படுக்கச் செய்து வெளியில் நின்று பாட்டுபாடித் தூங்கச் செய்வோம். நம் மத வழிபாடுகளை ஆழ்ந்து உற்றுநோக்கிச் சிந்தித்துப் பார்த்தால், யார் கடவுள் என்ற சந்தேகம் வந்துவிடும். மனிதனின் குழந்தைபோல் கடவுள் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார் நம் கோயில்களில் எனக் கவிஞர் கூறுகின்றார்.

ஆகம நெறியை நடைமுறைப்படுத்துங்கள்

ஆகம நெறியை நடைமுறை படுத்துங்கள் என்ற கட்டுரையில் கவிஞர் வெண்ணிலா. இக்கட்டுரையில், பண்டைய காலத்தில் என்னென்ன இழிவுகளால் கோயில்களில் இருந்து கலைகள் விலக்கிக் கொள்ளப்பட்டனவோ அந்த இழிவுகளை இன்றைய நவீன சிந்தனையாலும், நடவடிக்கைகளாலும் நிச்சயம் மாற்றமுடியும் என்று கூறுகிறார். நமது கோயில்கள் எவ்வாறு அமைக்கப்பட வேண்டும். கோயில்களில் எந்தெந்தக் கடவுள்களின் சிலைகள் எங்கெங்குப் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட வேண்டும். தெய்வத்தின் சிலையையும் உருவாக்குவதற்கான தத்துவம் கடவுள்களுக்கு நாள்தோறும் செய்யப்பட வேண்டிய வழிபாடுகள் இவையெல்லாம் வலியுறுத்தும் நூல்களைத்தான் ஆகமங்கள் என்கிறோம் என்று கூறுகிறார். கோயிலின் ஆகம விதியை ஒரே இனத்தைச் சார்ந்தவர்கள் யாரும் செய்துவரவில்லை. சமூகத்தின் பல்வேறு இனத்தைச் சார்ந்த கலைஞர்கள் சிவனடியார்கள் வைணவப் பெரியோர்கள் செய்து வந்திருக்கிறார்கள் என்று கூறுகிறார். கோயில்களில் நாதசூரக் கலைஞர்கள் மற்றும் தமிழிசையைப் பாடியவர்கள் கோயில்களில் அறவே இல்லாமல் போய்விட்டன என்று கூறுகிறார். கூத்தில் இரண்டு வகைப்படும் பொதுவியல், வேதியல் என்று இரண்டையும் விளக்கியிருக்கிறார். பண்பாட்டில் நிகழ்ந்த கறைகளையும், களங்கங்களையும், ஏற்றத்தாழ்வுகளையும் களைந்தெடுக்கக் கோயில்களைச் சமூகமயமாக்க வேண்டும் என்பது கவிஞர் கருத்தாகும்.

வரலாற்று காலம் தொட்டு இப்படித்தான்

கவிஞர் கதை எழுதும் போதும் கூடத் தன் போக்கில் எழுதாமல், சமூகத்தில் நிலவும் அவலங்கள் குறித்தும் எழுதுகிறார். பொது மக்கள் பயன்பாட்டிற்கு விடப்படும் பேருந்தில் கட்சியின் சின்னம் வரையப்பட்டிருக்கும். ஆட்சி செய்பவர்களின் மக்கள்நலத் திட்டங்கள் அரங்கேறும் பொழுதெல்லாம் கூடவே அவர்களின் புகழ்பாடும் கூறுகளும் சேர்ந்து கொண்டால் என்ன இது என்று தோன்றும் வண்ணமும், இந்தக் காட்சிகள் அனைத்தும் நம்மை மீண்டும் மீண்டும் மன்னராட்சிக்

காலத்திற்கே அழைத்துச் செல்லக் கூடியவையாகத் திகழ்கின்றது. ராஜேந்திர மன்னன் கொடுத்த நன்கொடை 150% பார்ப்பனர்களுக்கு நிலதானம் செய்து அதனை ஓர் ஊராக உருவாக்கித் தன் தந்தையின் பெயரை இட்டான். தனையனைப் பெருமை செய்ய நினைத்த ராஜராஜன் தான் வெளியிட்ட நாணயத்திற்கு ராஜேந்திரச் சோழன் மாடை எனப் பெயரிட்டான். ராஜேந்திரச் சோழன் 57 கிராமங்கள் இணைத்து ஒரு பெரும் கிராமம் உருவாக்கி, தனது தாயான திருபுவன மாதேவியின் பெயரைச் சூட்டினான். பிளாண்டிஸ்டே சூரத் கட்டிய செயின்ட் ஜார்ஜ் கோட்டை தன் தந்தை பெயர் வைத்தான். நில அளவைக்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட கோல் அளவைக்கு ராஜராஜன்கோல் என்று பெயர் வைத்தான். அரசர்கள் தங்களின் அரச சின்னங்களில் தாங்கள் வெற்றி கொண்ட பகை அரசர்களின் சின்னங்களை இணைத்துக் கொண்டனர். இவ்வாறு கவிஞர் வெண்ணிலா இக்கால அரசியல்வாதிகளின் செயல்களையும் அக்கால மன்னர்களின் செயல்களையும் ஒப்பிட்டுக் கூறுகிறார்.

முடிவுரை

இந்நூலில் ஆசிரியர் பாலியல் வன்கொடுமையால் ஏற்படும் உயிரிழப்பு பற்றி கூறியுள்ளார். சமூகத்தில் பேசுபவர்கள் எல்லாம் குழந்தைகள் மற்றும் பாதிக்கப்பட்ட பெண்களை மட்டும்தான் குற்றம் கூறுவார்கள். பெண்கள் அந்த நேரத்தில் எப்படி மனம் வருந்துவார்கள் என்பதனை வார்த்தைகளால் கூறமுடியாது. பெற்றோர்களும், ஆசிரியர்களும், பிள்ளைகளோடு சேர்த்து இயங்கும் அமைப்புகளும் பாலியல் வன்கொடுமை, வன்முறையை எப்படி எதிர்கொள்ள வேண்டும் என்ற தெளிவைக் குழந்தைகளுக்குக் கற்றுக் கொடுக்க வேண்டும் என்கிறார் கவிஞர். குடும்பங்கள் தங்கள் குழந்தைகளுக்கு, வெளியுலகில் எது நடந்தாலும் தங்களிடம் உடனடியாகப் பகிர்ந்து கொள்ளும் நெருக்கத்தையும் குழந்தைகளிடம் உண்டாக்க வேண்டும் என்றும் ஒரு வன்முறை நிகழ்ந்து விட்டால், அச்சூழலிலும் குழந்தையைப் பாதுகாப்பது நம்முடைய அடிப்படை கடமை என்கிறார். அதற்குப் பாலியல் வன்முறை குறித்த, உடலின் புனிதம் குறித்த நம் பார்வைகள் மாற வேண்டியிருக்கும் என்று கவிஞர் கூறுகின்றார். வன்முறையில் ஈடுபட்டவனே தண்டிக்கப்பட வேண்டியவனே தவிர, பாதிப்புக்கு உள்ளான குழந்தை ஒரு போதும், வெட்கித் தலைக் குனிய வேண்டியதில்லை என்று கூறுகிறார். பாலியல் வன்முறையால் குழந்தைகள் தற்கொலைக்குத் தூண்டப்படும் போதெல்லாம் நம் சமூகத்தின் அறம் கொலை செய்யப்பட்டுக் கொண்டே இருக்கிறது. அதனால் நாம் இதைத் தடுக்க வேண்டும் என்று கூறுகிறார்.

துணைநூற்பட்டியல்

1. அறுபடும் யாழின் நரம்புகள், அ.வெண்ணிலா, சப்னா புக்ஹவுஸ் (பி) லிமிட், 11, 3வது மெயின்ரோடு, காந்தி நகர், பெங்களூர் - 560 009. முதல் பதிப்பு : 2017.

இலங்கைத் தமிழறிஞர்களின் தமிழீழப்பணி

கல்வியாளர் முத்து. ஜெயராமன்
திட்டக்குடி,
கடலூர். 606106.

முன்னுரை

இலங்கை நெடுங்காலமாகத் தமிழை வளர்த்த நிலமாக இருந்துள்ளது. தமிழ் மன்னருடைய ஆட்சியின் கீழ் இலங்கை இருந்து, தமிழ் நாட்டுடன் அத்தீவம் இணைந்து, 'குமரிக்கண்டம்' எனும் லெமோரியக் கண்டமாக இருந்தது. அங்கே 'பு.றிளி ஆறு' என்ற பேராறு ஓடியதோடு பல மலைகளும் இருந்து வளம் செழித்துள்ளன. தமிழர்கள் சீரோடும் சிறப்போடும் வாழ்ந்தனர். மன்னர்கள் சங்கம் வைத்துத் தமிழை வளர்த்தனர். இடையில் ஏற்பட்ட இருகடல்கோள்கள்(சுனாமி) அத்தமிழ்நாடு கடலுள் சென்றது. இதனையே "பு.றுளியாற்றுடன் பன்மலை அடுக்கத்துக் குமரிக்கோடும் கொடுங்கடல் கொள்ள" என்ற சிலப்பதிகார வரிகள் தெளிவுபடுத்துகின்றன. இலங்கையின் வடபகுதியாகிய யாழ்ப்பாணத்திலும் கிழக்குப் பகுதியாகிய மட்டக்களப்பிலும் புலவர்கள் பலர் வாழ்ந்து தமிழ் நூல்கள் பல படைத்து அளித்துள்ளனர். இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே ஈழத்து 'பூதன்தேவனார்' என்ற புலவர் அந்த நாட்டில் வாழ்ந்து தமிழ் வளர்த்திருக்கிறார். அவரால் பாடப்பட்ட ஏழுபாடல்கள் சங்க இலக்கியத்தில் இணைந்துள்ளன.

'ஈழம்' என்பது இலங்கையைக் குறிக்கும் பழந்தமிழ் சொல்லாகும். இலங்கையின் ஆட்சிமொழியாகத் தமிழ் இருந்துள்ளது. சிங்கள இனத்தவரும் தமிழ்க்கற்று, அவர்களில் சிலர் தமிழ் நூல்களும் படைத்து அளித்துள்ளனர். இலங்கையை ஆண்டு வந்த சிங்கள அரசர்களும் ஆங்கிலேயருடன் ஒப்பந்தங்கள் செய்து கொண்ட காலங்களில் தமிழிலேயே கையெழுத்துகள் இட்டுள்ளனர் என்பதற்குச் சான்றுகள் உள்ளன. வடமொழியில் காளிதாசரால் எழுதப்பட்டு; அதன் மொழி பெயர்ப்பாகத் தமிழில் எழுதப்பட்டு வெளியிடப்பட்ட 'இரகு வம்சம்' என்ற காப்பியம். இலங்கையில் வாழ்ந்த புலவர் அரசகேசரி என்பவரால் பதினாறாம் நூற்றாண்டில் இயற்றப்பட்டதாகும். அது இரண்டாயிரத்து நானூறு செய்யுள்களைக்

கொண்டது. தமிழ்நாட்டில் தலபுராணங்கள், கோவை, உலா, கலம்பகம் சதகம், தூது, அந்தாதி முதலிய வகைகளிலான நூல்கள் இயற்றப்பட்ட காலத்தில் இலங்கையிலும் அவ்வகைகளிலான நூல்கள் இயற்றப்பட்டன.

தக்கின கைலாசப் புராணம், கோணசலப் புராணம், புலியூர்ப் புராணம், சிதம்பரச் சபாநாத புராணம், சிவராத்திரிப் புராணம், ஏகாதசிப் புராணம் போன்றவை தெய்வங்கள் சார்ந்து இயற்றப்பட்டன. சூது புராணம், வலை வீசு புராணம் என்பன புதுமையானவை. கணாகி புராணம் என்பது ஒரு தாசியின் வாழ்க்கையை எடுத்துரைக்கின்ற நூலாகும். கிறித்துவச் சமயத்தைச் சார்ந்த தமிழ் நூல்களும் அங்கு எழுதப்பட்டுள்ளன. முருகேசபண்டிதர் நீதி நூல் போன்று சிலவகை நூல்களை இயற்றியளித்துள்ளார். சிவசம்புப் புலவர் அறுபது செய்யுள் நூல்களைப் படைத்துள்ளார். ஊஞ்சல் ஆடுதல் பற்றிப் பலரும் ஊஞ்சல் நூல்கள் இயற்றி அளித்துள்ளனர். நவாலியூர்ச் சோமசுந்தரப் புலவர் ஏறக்குறையப் பதினைந்தாயிரம் செய்யுள்களை இயற்றியுள்ளார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ஆடிப்பிறப்புக் கொண்டாட்டங்கள் முதலியவற்றையும் எளிய தமிழில் அனைவருக்கும் புரியும் முறையிலும் விரும்பும் வகையிலும் சுவைபட எழுதி அளித்துள்ளார்.

இலங்கையில் பல நூற்றாண்டுகளாகத் தமிழ் பேசித் தமிழர்கள் வாழ்ந்து வருவதால் நாட்டுப்புறப் பாடல்களும் வளர்ந்துள்ளன. அவற்றைத் திரட்டி வெளியிடும் முயற்சிகளில் தமிழ் அறிஞர்கள் பலர் ஈடுபட்டுள்ளனர். அவர்களில் இராமலிங்கம் என்பவர் தன்னுடைய முயற்சியால் நூற்றுக்கணக்கான இலங்கையின் நாட்டுப்புறப் பாடல்களைத் திரட்டி அச்சேற்றி நூலாக்கியுள்ளார்.

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் சின்னத்தம்பி புலவர் பள்ளு வகையைச் சார்ந்த நாடக நூல் இயற்றினார். முத்துக்குமார கவிராயர் பக்திப் பாடல்களும், தத்துவப் பாடல்களும் பாடியுள்ளார். விருத்தம் பாடுவதிலும் வல்லவர். தமிழ்நாட்டில் குறவஞ்சி நாடகப் பாடல்கள் பெருகிய காலத்தில் இலங்கையிலும் அவ்வகை இலக்கியம் வளர்ந்துள்ளது. சேனாதிராய முதலியார் என்பவர் 'நல்லைக் குறவஞ்சி' எனும் இனிமையான இலக்கியம் தந்துள்ளார்.

ஆறுமுக நாவலர்

யாழ்ப்பாணத்தில் வாழ்ந்த தமிழறிஞர்கள் பலருள் ஆறுமுக நாவலர் சிறப்பானவர் ஆவார். அவர் காலம் கி.பி.1822 முதல் 1889 வரை ஆகும். அவர் தமிழ் நாட்டுக்கு வந்து சென்னையில் தங்கி, தமிழ்ப் பணி புரிந்துள்ளார். சைவச் சமயப்

பற்றுமிக்கவர். அதனால் பெரிய புராணம் முதலிய பல நூல்கள் மக்களிடம் சென்று சேர்வதற்குப் பெரும் தொண்டு புரிந்துள்ளார். இவர் ஆங்கிலப் புலமை பெற்று இருந்த காரணத்தால் தமிழ் நூல்களை ஆங்கிலத்திலும், ஆங்கில நூல்களைத் தமிழிலும் மொழிபெயர்ப்பதில் ஆற்றல் பெற்றவராக விளங்கினார். கிறித்துவ மதத்தின் புனித நூலான பைபிளைத் தமிழ்மொழிப் பெயர்ப்புக்குப் பெருந்துணையாக இருந்துள்ளார்.

பலரும் தமிழ் நூல்கள் படிப்பதற்குக் கல்விக் கூடங்கள் அமைத்துத் தந்ததோடு, அவற்றுக்குத் தேவையான பாடநூல்களையும் எழுதியும் அச்சிட்டு தருவதற்கு அச்சகமும் வைத்து நடத்தினார். அவற்றை நடத்துவதற்குத் தேவையான பணத்திற்கு வீடுவீடாகச் சென்று நெல், அரிசி போன்ற தானியங்களைப் பிச்சையாகப் பெற்றுத் தமிழ்த்தொண்டு புரிந்த சான்றோராவார். அவர் மாணவர்களுக்குத் தேவையான தொடக்கப்பாட நூல்களை எளிய முறையில் தமிழில் தாமே எழுதியுள்ளார். இலக்கண நூலான நன்னூலுக்கும், வேறு சில செய்யுள் நூல்களுக்கும் உரை எழுதியுள்ளது சிறப்பான செயலாகும். தமிழ் உரைநடை வளர்ச்சிபெறத் தொடங்கிய சூழ்நிலையில் பிழையற்ற எளிய தமிழ் உரைநடையை அவர் வளர்த்தார். தமிழ் உரைநடையின் தந்தை என்று அவரைப் போற்றுவதல் சிறந்ததாகும்.

சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளை (கி.பி 1832-1901)

இவர் பல பாட்டுகளையும், உரைநடை நூல்களையும் எழுதியுள்ளார். சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தில் முதன் முதலில் பி.ஏ. இளங்கலைப் பட்டம் பெற்றுச் சிறப்புடன் தேறினார். இவர் ஆங்கிலத்தில் பெற்றிருந்த புலமையையும் ஆராய்ச்சி அறிவையும் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்குப் பெரிதும் பயன்படுத்திக் கொண்டனர். இவர் எழுதிய நூல்கள் சொற்செறிவும் பொருட்செறிவும் மிக்கன. அவை இன்று தமிழர்களால் மறக்கப்பட்டுள்ளன. பனை ஓலைகளில் இருந்த பழைய தமிழ் ஏடுகள் சிலவற்றைப் பெருமுயற்சியால் முதன்முதலாக அச்சிட்டு வெளியிட்ட அவருடைய அரிய தொண்டு மறக்கக் கூடியதல்ல. நீதிபதி அளவுக்கு உயர்ந்த பதவி பெற்று விளங்கினார். இருந்தும் தமிழுக்குத் தொண்டு ஆற்றுவதைப் பெருமையாகக் கருதினார். உதயதாரகை என்ற இதழுக்கு ஆசிரியராக இருந்து தொண்டு புரிந்தார். பனை ஓலையில் எழுதப்பட்ட பழைய நூல்களைப் புறக்கணித்தால் பழைய நூல்கள் அழிந்துவிடும் என்று பெரும் கவலை கொண்டு முதன் முதலில் குரல் கொடுத்ததுடன் பல தமிழ் நூல்களைக் காத்துத் தந்தவரும் இவரே.

யாழ்ப்பாணத்துக் கனகசபை புலவர் (1829-1923)

இவர் கிறித்துவச் சமயத்தவர். தமிழில் திருவாக்கு புராணம், அழகிரிசாமி மடல் எனும் நூல்களை எழுதினார். அவை பழைய மரபுகளைத் தழுவி அவற்றின் பொருள் மாறாமல் இயற்றியுள்ளார்.

வி.கனகசபை (1855-1906)

இவ்வறிஞர் யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்தவர். தமிழ் நாட்டில் வாழ்ந்து, தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்குத் துணை புரிந்தார். ஆங்கிலப் புலமை வாய்ந்த இவர், தமிழ் நூல்களை மொழி மாற்றம் செய்து 1800 ஆண்டுகளுக்கு முன் 'தமிழர்' என்ற ஆராய்ச்சி நூல் எழுதியுள்ளார். பல ஏடுகளை ஆராய்ந்து தமிழ்த் தொண்டு புரிந்தார்.

தி.க.கனகசபைப் பிள்ளை (கி.பி. 1863-1922)

இலங்கை அளித்த வழக்கறிஞர்களுள் இவரும் ஒருவர். வடமொழி வால்மீகி இராமாயணத்தின் கிட்கிந்தா காண்டத்தையும்; சுந்தரக் காண்டத்தையும் தமிழில் மொழி பெயர்த்தார். கம்பராமாயணத்தின் பாலகாண்டத்திற்கு உரை எழுதியுள்ளார்.

நா. கதிரைவேற்பிள்ளை (1844-1907)

இவர் தமிழ்நாட்டிற்கு வந்து பல சமய நூல்களை எழுதியதோடு, நடைதத்திற்கு உரையும் எழுதினார். ஒரு நல்லதோர் அகராதியைத் தொகுத்து அளித்துள்ளார்.

யாழ்ப்பாணத்துப் அறிஞர் சிவசம்புப் புலவர் (1830-1909)

அந்தாதிகள் பல பாடியுள்ளார். அதோடு அறுபதுக்கு மேற்பட்ட செய்யுள் நூல்கள் இயற்றியுள்ளார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

சுன்னாகம் குமாரசாமிப்புலவர் (1854-1922)

வடமொழியில் இருந்து சில நூல்களை மொழிபெயர்த்தார். சாணக்கிய நீதிவெண்பா, மேகத் தூதக் காரிகை, இராமோதந்தம் என்பவை அவை. சில சங்க இலக்கிய நூல்களுக்கு உரையும் எழுதியுள்ளார். தமிழ்ப் புலவர்களின் வரலாற்றை 'தமிழ்ப்புலவர் சரித்திரம்' என அவர் எழுதியது, நல்ல வரலாற்று நூலாக உள்ளது.

விபுலானந்தர்

சுவாமி விபுலானந்தர் சுவாமி விவேகானந்தர் வழியில் இராமகிருஷ்ணா மடத்தைச் சேர்ந்தவர். சமயம், தத்துவ ஞானம், அறிவியல், இசை முதலிய பல துறைகளிலும் கற்றுத் தேர்ந்தவர். அவரது ஆங்கிலப் புலமை ஆராய்ச்சிக்கு உதவியது.

தமிழ்நாட்டின் பழைய இசைக் கருவியாகிய யாழ் பற்றிப் பல ஆண்டுகள் ஆய்வு செய்து 'யாழ்நூல்' எனும் விரிவான நூலை இயற்றியுள்ளார். இனிய கவிதைகள் பல தந்துள்ளார். 'ஈசன் உவக்கும் இன்மலர்கள் மூன்று' என்ற தலைப்பில் சிறுமியர் பேசிக் கொள்வது போன்று மூன்று பாடல்களை இயற்றியுள்ளார்.

நாடகவியல்

இலங்கையில் மிகச்சிறப்பாக வளர்ந்த இலக்கியத்துறை நாடகம் ஆகும். பதினெட்டு மற்றும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுகளில் புலவர்கள் பலர் நாடகங்கள் எழுதுவதில் முனைந்தனர். ஆறுமுக நாவலரின் தந்தையாகிய கந்தப்பிள்ளை என்பவர் மட்டும் இருபது நாடகங்களை இயற்றியுள்ளார். இராமவிலாசம், சந்திரகாசம் முதலிய நாடகங்கள் அவற்றில் சில. ஆறுமுக நாவலரின் ஆசிரியர் சேனாதிராயர் என்பவர் 'நல்லைக் குறவஞ்சி' முதலியன இயற்றினார். பலர் இராமாயணம், மகாபாரதக் கதைகளை ஒட்டி நாடகங்கள் எழுதினார்கள். கோவலன் கண்ணகி கதையை 'கோவலன் நாடகம்' - என்னும் பெயரில் இணுவற் சின்னத்தம்பி என்பவர் இயற்றினார். நாடகங்களின் நடுவே அழகான இசைப்பாடல்களை எழுதிச் சேர்க்கும் பணியும் இவற்றிடையே நடந்தன. தனியே பாடிய கீர்த்தனைகளும் இலங்கையில் பல உண்டு. ஆறுமுக நாவலரும் அவ்வாறு சில கீர்த்தனைகள் பாடியுள்ளார்.

மறுப்பு நூல்கள்

சமயத் தொடர்பான மறுப்பு நூல்கள், கண்டன நூல்கள் பல இலங்கையில் தோன்றி, தோன்றிய வேகத்திலேயே மறைந்தன. பெரும் புலவர்கள் எனப் பெயர் பெற்ற ஆறுமுக நாவலர், கதிரைவேற்பிள்ளை முதலியவர்களும் கண்டன நூல்கள் எழுதியுள்ளனர். கதிரைவேற்பிள்ளை 'அருட்பா என்று மருட்பா' என்ற நூல் எழுதினார். 'சிவனும் தேவனா' என்று ஒருவர் கண்டன நூல் எழுத, அதற்கு மறுப்பாக 'சிவனும் தேவனா என்னும் தீயநாவுக்கு ஆப்பு' என்று மற்றொருவர் கடுமையான நூல் எழுதினார். 'ஞானக்கும்மி' என்று ஒரு நூல் வந்தது. அஞ்ஞானக்கும்மி என்று அதற்குக் கண்டனமாக இன்னொரு நூல் வந்தது. கிறித்துவர்களும், சைவர்களும் முரண்பாடு கொண்டு அத்தகைய நூல்கள் எழுதிக் கொண்டார்கள்.

உரைநடை இலக்கியம்

நாவல் எனும் புதினம் எழுதிய வகையிலும் அங்கு வளர்ச்சி இருந்தது. சரவண பிள்ளை என்பவர் 'மோகனாங்கி' எனும் புதினம் எழுதி அத்துறைக்கு வழிகாட்டினார். அதன் பின்னர் இன்று வரையிலும் புதினங்களும் சிறுகதைகளும் எழுத்தாளர்கள்

பலரும் எழுதி வருகிறார்கள். அவற்றில் பல தமிழ்நாட்டு சிறுகதைகளோடு போட்டியிடும் ஆற்றல் பெற்றவையாக இருக்கின்றன. அவரைத் தொடர்ந்து சீ.வை.சின்னப்பிள்ளை 'வீரசிங்கம் கதை' எனும் நூலை எழுதினார். இவர்கள் இலங்கை கதைகளின் வளர்ச்சிக்கு வழிகாட்டிய முன்னோடியாவார்.

புதினங்கள்

வ.சு.இராசரத்தினம் 'கொழுகொழப்பு', 'துரைக்காரன்' என்ற புதினங்களை எழுதினார். அவர் சிறந்த சிறுகதைகளையும் எழுதியுள்ளார். 'தோணி' எனும் தொகுப்பில் அவற்றைக் காணலாம். தமிழ்நாட்டில் மணிக்கொடி காலத்தில் இலங்கையில் சிறுகதை வளர்ச்சிக்குச் சிவபாத சுந்தரம், வைத்திலிங்கம் உதவினார்கள். நகுலன் என்பவர் எழுதிய சிறுகதைகள் 'கண்ணிப்பெண்', 'இப்படி எத்தனை நாள்' என்ற தொகுதிகளில் அமைந்துள்ளன. கதிரிகாமநாதன் என்பவர் எழுதிய சிறுகதைகள் 'கொட்டும்பனி' என்ற தொகுதியில் அமைந்துள்ளன.

டொமினிக் ஜீவா 'தண்ணீரும் கண்ணீரும்', 'பாதுகை' என்னும் சிறுகதைத் தொகுப்புகளைத் தந்தார். சிவஞானச் சுந்தரம் 'இலங்கையர்கோன்' என்ற புனைப்பெயரில் பல சிறுகதைகளைப் படைத்துள்ளார். 'வெள்ளைப்பாதரசம்' என்ற தொகுதி சிறந்த சிறுகதைகளைக் கொண்டுள்ளது. கனக.செந்தில் நாதன் என்பவர் சிறுகதை, புதினம் ஆகிய துறைகளில் மட்டுமல்லாமல், திறனாய்வுத் துறையிலும் வல்லவராக விளங்குகிறார். அவரின் 'வென்சங்கு' என்ற சிறுகதைத் தொகுதி பெயர் பெற்றது. டானியல் என்பவர் 'நெடுந்தூரம்' எனும் புதினமும் பல சிறுகதைகளும் எழுதியுள்ளார்.

எஸ்.பொன்னுத்துரை என்பவர் இருநூறு சிறுகதைகளுக்கு மேல் எழுதினார். வீ' முதலான சிறுகதைத் தொகுதிகள் வெளியாகியுள்ளன. 'தீ' என்ற புதினம் பாலுணர்ச்சிகளைக் கருப்பொருளாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டது. பல புதிய முறைகளைச் சிறுகதை எழுதுவதில் அவர் பயன்படுத்தி வெற்றி கண்டுள்ளார்.

கே.எஸ்.மகேசன் என்பவர் எச்.ஜி.வெல்ஸ் முதலான ஐரோப்பிய எழுத்தாளர்களின் முறையைப் பின்பற்றி 'அந்தரத்தீவு' என்ற புதினத்தை எழுதியுள்ளார். க.வேந்தனார் என்பவர் நல்ல கதைகள் பல எழுதினார். செ.கணேசலிங்கம் என்பவர் கவர்ச்சியும் புதுமையும் விறுவிறுப்பும் உள்ள பல கதைகளை எழுதிப் பல தொகுப்புகளாகத் தந்தார். செல்வராகவன் என்பவர்

'தான்தோன்றிக் கவிராயர்'- என்ற பெயரில் பல புதிய செய்யுள் வடிவங்களில் புதிய கருத்துகளைத் தந்தார். பல வகையான வானொலி நாடகங்களும் எழுதியுள்ளார்.

கவிதைகள்

சிவானந்தம் எனும் இலங்கை கவிஞர் அவருடைய 'கண்டறியாதது' எனும் கவிதைத் தொகுப்பில் டைனமோ, பெட்ரோமாக்ஸ், கிராமபோன், புவிஈர்ப்பு மையம் முதலான பலவற்றைப் பற்றிய கவிதைகளைத் தந்துள்ளார். அவை நல்ல கற்பனை வளத்துடன் உள்ளன. கந்தையா, வடிவேலு, ஆச்சிமுத்து என்பவர்கள் அந்த அறிவியல் பொருள்களைப் பற்றி பேசிக் கொள்ளும் உரையாடல்களாகக் கவிதைகள் எழுதியுள்ளனர். வேந்தனார் என்பவர் சிறுவர்களுக்கான பாடல்கள் பலவற்றை அழகாகப் பாடித் தந்துள்ளார். சச்சிதானந்தம் முதலான சிலரும் நல்ல கற்பனைகளை அமைத்து இனிமையான பாடல்கள் தந்துள்ளார்கள்.

சிவத்தம்பியின் நாடகம் மற்றும் திராவிட மொழி ஆய்வு நூல்களும். கணேசலிங்கத்தின் புதினங்கள், டாக்டர் வேலுப்பிள்ளை, பத்மநாதன், மௌனகுரு உள்ளிட்டோர்களின் நூல்கள் இலங்கைத் தமிழை வளர்த்தன. ருத்வான்லால் என்பவரின் 'தமிழ் அன்றிலிருந்து இன்று', சி.பத்மநாதனின் 'யாழ்ப்பாண ராச்சியம்' க.வீரகத்தியனின் 'பிற்கால இலக்கண மாற்றங்கள்', சுந்தரம்பிள்ளை, சிவரத்தினத்தின் 'ஈழத்து நவீன ஓவியம்'- ஆகியவை ஈழத்தமிழ் வளர்ச்சியின் அடையாளங்கள் ஆகும்.

முடிவுரை

இலங்கை தமிழறிஞர்கள் காலந்தோறும் தமிழை வளர்த்து வந்துள்ளனர் என்பதற்குச் சான்றாக அவர்கள் தமிழுக்கு ஆற்றிய தொண்டுகளை வைத்தே அறிந்து கொள்ளலாம். அதோடு அவர்கள் இயற்றிய நூல்களும் சான்றாக உள்ளன. மேலும், 'இலங்கைத் தமிழ் சுடர்மணிகள்' என்ற தலைப்பில் சுவாமி விபுலானந்தர், ஆறுமுக நாவலர், கலையோகி ஆனந்தக்குமாரசாமி, மலையக நிர்மாணச்சிற்பி கோ.நடேசய்யர், சிவாஜி சி.சௌந்தரநாத ஐயர், வித்துவ சிரோன்மணிகணேசய்யர், சர்பொன்னம்பலம், அருணாசலம், சி.வை.தமோதரம்பிள்ளை, க.நவரத்தினம், தனிநாயகம் அடிகளார் ஆகியோர்களின் வாழ்க்கை வரலாற்று நூல்களும் இலங்கைத் தமிழை வளர்த்தன. இவ்வாறாக இலங்கைத் தமிழறிஞர்களின் தமிழ்ப் பணி சிறப்பாக வளர்ந்தோங்கியது.

'எனக்கான நிழல்' - எம்.சேகர்

(2020 கலிகாந்த்சோடல் விருது பெற்ற நூல்)

முனைவர் எஸ்.சந்திரசேகரன்

தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்,

தஞ்சாவூர்.

எதிர்த்திசையில் இருப்பவர்களிடமிருந்து வரும் புலம்பல்களைப் பற்றிக் கவலை கொள்ளாமல் தாம் கண்டும் கேட்டும் அனுபவித்தும் பெற்ற உள்ளுணர்வுகளையும் அவை உருவாக்கிய அதிர்வு எண்ணங்களையும் இலக்கியத்தின்வழித் தொடர்ந்து வெளிப்படுத்திவருபவர் எம்.சேகர். வாசகர் வட்டம் ஒன்றில் மிகுந்த இலக்கிய ஆர்வத்தோடு இருந்த நல்ல சூழல் ஒன்றில்தான் அவருடனான நட்பு எனக்கு அறிமுகமானது.

ஒரு கருத்தை மையமாக வைத்துக்கொண்டு பல்வேறு கோணங்களில் உரையாடுவது எனக்கு அவர் மீதான இலக்கிய ஆர்வத்தைக் கூட்டியது. அதுமட்டுமல்லாமல் நாகரிகம் மிகுந்த மக்கள் கூட்டத்துக்குள் பயணம் செய்வதில் அவருக்குத் தனிப்பட்ட ஆர்வம் உண்டு. உணவும் புத்தகங்களும் மட்டுமே பிறருக்கு அன்பளிப்பாக அவரால் வழங்கப்பட்டன. வயிற்றுப் பசியும் அறிவுப் பசியும் பகிரப்பட்டும் தீர்க்கப்பட்டும் வளரும் சமூகம்தான் நாகரிகச் சமூகம். என்னைச் சுமந்து புடம்போட்ட அச்சமூகத்துக்கு நல்லெண்ணத்தோடு எதையாவது அடையாளப்படுத்திவிட்டுச் செல்லவேண்டும் என்பார்.

நிலவும் சூரியனும்சூட நிழலில்லாச் சூழலில் மனிதக் கூட்டமும் மரங்களும் எப்படி நிழலுக்கு உரிமை கொண்டாட முடியும்? கவிஞரோ இது 'எனக்கான நிழல்' என்ற தலைப்பாகை கட்டுகிறார். நிழலில் நின்றாலும் ஆர்வம் சுரீரெனச் சுடுகிறது. கவிஞரும் வெய்யிலில் நின்றுகொண்டுதான் தனக்காக நிழலைக் காண்கிறார்.

தான் கண்டக் கனவுகளைக் கவிஞரால் (சொல்லாமல்) எழுதாமல் இருக்க முடியவில்லை. எதையும் கடந்து செல்வது கடினம். அதைக் கடக்கும் கணங்கள்

அதைவிட வலி மிகுந்தது. ஆனாலும், ஆழ் மனத்துக்குள் பொங்கி நிற்கும் அதன் வெளிப்படுத்துதல் 'துண்டிக்கப்பட்ட இரவுகளாக' நீள்கின்றன. எழுத்துலகத்துக்குள் எதிர்பாராமல் தான் தடுக்கி விழுந்ததாகத் தன்னைக் கூறினாலும் அவர் தமிழன்னையால் வாழ்த்தப்பட்டவராக விளங்குகிறார்.

அந்த ஒருநாள் மட்டுமல்ல, காலம் முழுமையும் கண்ணிமைக்கும் நொடிகளில் கடந்து போகும் தன்மை கொண்டது. கூச்சல்கள், குழப்பங்கள், மெளனங்கள் என அனைத்தையும் உள்ளிழுத்துக்கொண்ட பிறை (கால) நிலா எந்த மாற்றமும் இல்லாமல் சாரலில் ஒளிர்வதாகக் கூறப்படுவது கவனத்திற்குரியது.

எல்லாம் நடக்கிறது. ஆனால், எதுவுமே நடக்காதபோல் இந்தச் சமூகம் ஆர்வத்தோடு பயணிக்கிறது. பதில்களைப்பெற விரும்பாத கேள்விகள் இயலாமையின் தொடர்ச்சிகளாகும். இத்தனை அனுபவங்களுக்குப் பின்னும் வாழ்க்கையை இப்போது பார்ப்பதைப்போல் விழிக்கிறேன் என்கிறார். இது புதியதை மூச்சுவிடத் தூண்டும் ஆர்வத்தைக் காட்டுகிறது. அதுமட்டுமல்லாமல், படைப்பாளனின் இயல்பே அதுதான். இடையில் அனுபவிக்கும் ஆசா, பாசங்களைத் தவிர்த்து ஆதியையும் அந்தத்தையும் மனிதன் புரிந்துகொள்ளாமல் போய்விடுகிறான் என்கிறார் கவிஞர். தன் படைப்புத் தனக்கான அனுபவ வெளிப்பாடு என்றாலும் கவிஞர் பெரும்பாலும் வாசகனுக்கு மிக அருகில் போய் நின்றுகொள்கிறார். பகல் உடையாது; பகலே உடைந்தாலும் மனிதனுக்கான சிக்கல்கள் ஒருபோதும் உடையப்போவதில்லை என்கிறார் கவிஞர்.

உண்மை தன் வடிவத்தில் மாற்றத்தை உருவாக்கிக் கொள்கிறது. வேறு வழியில்லை. தன்னை நிரூபிக்கத் தானே வீழ்த்திக்கொள்ளும் வாய்ப்பு உண்மைக்கும் நேர்ந்துவிட்டது. கவிஞரின் கணிப்புக் காலக் கண்ணாடி. மலேசியாவிற்கும் சிங்கப்பூருக்கும் இடையே உப்புநீர் தேவையில்லை. நன்னீர்தான் தேவை. சமூக அரசியல் காட்டும் கவிஞரின் பார்வை நன்று.

என்னை ஒழுங்குப்படுத்திக்கொண்டு நான் நானாக இருக்க விரும்புகிறேன். முடியவில்லை. ஒளித்து வைத்துக்கொண்டு எதுவுமே நடக்காததுபோல நிற்கிறேன். உண்மைதான். நம்மால் நமக்காக வாழ முடியவில்லை. மனித இனத்தின் இயல்பு இதுதான். ஆனாலும் நம்பிக்கை என்னும் வானவில் வளைந்து கொடுக்கிறது. ஏதோ ஒரு நம்பிக்கை எல்லாவற்றையும் இழந்த மனிதச் சமூகத்தை உயிர்ப்பிக்கிறது.

இன அழிப்புக் கொடுமைகள் அதனைத் தடுக்க இயலாத இயலாமைகள் ஆசிரியருக்கு வேதனையையும் கோபத்தையும் உருவாக்கியுள்ளது. 'அந்தத் துயர

இரவுகளைத் துப்பாக்கிகள் கொண்டு கிழித்துத்தள்ள வேண்டும் என்கிறார். வன்மமான சொல்லாடல்களாக இருந்தாலும் இது கவிஞனுக்கான அதிகாரம். வேறு எவரும் ஏனென்று கேள்வி கேட்க முடியாது. 'படைப்பதனால் நானும் இறைவனே' என்று கூறுவதைப்போல் மட்டும் அல்லாமல் கவிஞர் இதற்கும் மேற்பட்டவனாகத் தன்னைக் கருதிக்கொள்ள முடியும்.

“என் இனம்

என் மொழி

என் உலகம் - அது

எனக்கு மட்டும் தான் சொந்தம்”

என்று கவிஞனைத் தவிர இப்படி வேறு எவரும் உரிமை கோரமுடியாது.

காதல் பிடிபடாமல் போனதாலோ என்னவோ, கவிஞருக்கு இருமுனைகளையும் கூராகக் கொண்ட கத்தி போன்ற காதல் அவருக்குப் புரியாத ஒன்றாகவே தென்படுகிறது. பிரிவு, நம்பிக்கை மிகுந்தவர்களை எளிதில் காயப்படுத்திவிடும். நம்பிக்கை மிகுந்த என் காதலும் கனவுபோல் கடந்துபோய்விட்டது. நானும் மனிதன்தானே என்கிறார். இந்த ஒப்புதல் வாக்குமூலம் வாசகனுக்கானது. ஏனென்றால், பெருக்கெடுத்து ஓடும் வெறும் இன்பம் சுடும் மணல்பரப்பு மீது விழும் நீர்த்துளிகள்போல் காணாமல் போய்விடும்.

வேண்டாதெனக் கருதுவதை வெகு சீக்கிரத்தில் மறந்துபோகும் மனிதக் கூட்டம், தன் பழம் பெருமைகளையும் அடையாளங்களையும் கூட மறக்கிறது. முன்னோர்களின் தியாக வழித்தடங்களையும் பெருமைகளைக் கட்டிக்காக்க என்ன செய்யப்போகிறோம் என்று நினைக்கையில் கவிஞரின் தலையில் யாரோ ஓங்கிக் கொட்டுகிறார்கள்.

“யாரோ என் தலையில்

வேகமாகக் கொட்டுவதுபோல் இருந்தது

எக்கிப் பார்த்தேன்

என் கைதான் அது”

இலவசங்கள் மதிப்பை இழக்கச் செய்கின்றன. திட்டமிட்ட மாய வளைக்குள் என் இனம் சிக்கிக்கொண்டது என்கிறார். தன் தோள்மீது நின்று தன்னைவிட யார் யாரோ உயர்ந்து நிற்கிறார்கள் என்கிறார். தாம் காண வேண்டியதைக் காணமுடியவில்லை என்கிறார். ஆனாலும், கண்ணாடி சுக்குநூறாகச் சிதைந்தாலும் ஒவ்வொரு துகளும் முழுமையாகப் பிரதிபலிக்கும் தன்மை கொண்டது. 'மீள்வோம்

விரைவில்' என உலகத் தமிழை ஒன்றிணைக்கும் கவிஞரின் எண்ணம் நிறைவேறும் காலம் வெகுதொலைவில் இல்லை.

“கூர்முனை தீட்டப்பட்ட
மாய்ந்துபோன கண்ணாடிச் சிதறல்களின்
புத்தம் புதுச் சுவைகளாக
என் இனம் மீண்டெழும்”

மீண்டும் மீண்டும் எதையும் தேடாதது போலவே பாவனை செய்கிறேன் என்பது கவிஞரின் மற்றொரு வாக்குமூல வரி. கவிஞருடன் நட்பாகி, நல் உரையாடல் பகிர்ந்து பழகியவன் என்ற முறையில் அவரை நன்கு அறிவேன். எப்போதும் இயங்கிக்கொண்டே இருப்பது என்பது அவரின் இயல்பு. மக்களுக்குள் நடமாட அவருக்கு அதிகமாகப் பிடிக்கும். கடந்துபோன காலம் பற்றியும் நிகழ்கால இயல்புகள் குறித்தும் எதிர்நோக்கும் வரவு குறித்தும் நன்கு பேசக்கூடியவர். பேசியதை மீண்டும் பேசுவார். வேறுபாடுகள் தெரியும். கண்டதை மீண்டும் காண்பார். காணும் நேரம் அதிகரித்துக்கொண்டே போகும். இதுதான் அவருடைய இயல்பு; படைப்புக்கான நுழைவாயில். ஆனால், இன்னமும் 'பாவனை' செய்கிறேன் என்கிறார்.

கண்ணாமூச்சி விளையாட்டில் தந்தையிடமிருந்து தன்னை மறைத்துக்கொள்ளப் பிஞ்சுக் கைகள் கண்கள் இரண்டையும் போர்த்திக்கொள்ளும் குழந்தை, யாராலும் தன்னைக் கண்டுபிடிக்க முடியாத இடத்தில் மறைந்து இருப்பதாகக் கருதுவதும் கடவுளாலும் கண்டு பிடிக்க இயலாத இடத்தில் மகள் ஒளிந்துகொண்டு இருப்பதைப்போலத் தந்தை தேடுவதும் எப்படி ஓர் அன்பு விளையாட்டோ அதுபோல்தான் படைப்பாளனுக்கும் வாசகனுக்குமான வாசிப்பும் விளையாட்டும். ஆசிரியர் பாவனை செய்வது நமக்குத் தெரியாதா என்ன? வாழ்க்கையைப் பூஜ்யமாகக் காட்டுவது வயதால் வரும் வேதனைகாற்று. ஆனாலும், ஒப்பிடுவதற்குத் தைரியம் வேண்டும்.

வெண்மேகங்கள் கறுப்புக் கார்பன்களால் மாசடைவதைப்போல் தேவையற்ற ஓசைகளாலும் மாசடைகின்றன.

“கல்லடுக்குகளின் பிரமாண்டங்கள்
சாலைகளைத் தேய்க்கும் சக்கரங்கள்
ஆதிக்க வீம்பால் கன்னித்தன்மை இழக்கும் இயற்கை
அமிலச் சிறகுகள் கொண்ட ஊர்க்குருவிகள்
இவற்றின் ஊடே விரியும் மெல்லிய கீச்சல்கள்”

வார்த்தைகள் வாரி அணைத்துக் கொள்ளப்படுகின்றன. வாசகனை வார்த்தைகளால் வயப்படுத்துவதுதான் கவிஞனுக்கான முதல் ஆயுதம். உணர்ச்சிகளுக்கு இரையாகி நீயா? நானா? என்ற போட்டிகளில் இருப்பதையும் இழக்கிறோம். 'தலையில் இருக்கும் வரைதான் முடி, பதவியில் இருக்கும் வரையே நமக்கான அடையாளம்'. உடனிருப்பவர்கள் வாய்ப்பைத் தேடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். நாம் விழித்துக்கொள்ள வேண்டும். காணாமல் போய்விடக் கூடாது. விழித்துக் கொண்டால்தான் பிழைக்க முடியும்.

கவிஞர்,

“யார் யாருக்காகவோ நான் வேசம்போட
என் வேசமே எனக்கு மறந்து போனது”

என்கிறார்.

இங்கு ஒருவன் தனக்காக வாழும் நாட்கள் மிகவும் குறைவு. முரண்டுபிடிக்கும் பொய்களிலிருந்து தப்பிக்க முடியாமல், உண்மையைச் சொல்லி நம்ப வைக்கவும் முடியாமல் இருப்பது மனித இயல்பு. சிதறிக்கிடக்கும் அதிகார விதைகள் எப்பொழுது வேண்டுமானாலும் எங்கு வேண்டுமானாலும் தலைகாட்டலாம். சமூக அக்கறையற்ற இலக்கியக் குப்பைகள் நம்மிடம் அதிகம். படைப்பு கவிஞருக்கும் சொந்தமானதல்ல. வாசகனுக்கும் சமூகத்திற்குமானது. ஊரறிந்த எழுத்தாளன் என்பதற்காகக் கொடுக்கும் எல்லாவற்றையும் கோர்வையாக்கும் இலக்கியத் தொழிற்சாலைகள் கதவைத் திறந்து வைத்துக் காத்துக் கிடக்கின்றன.

தப்பவிட்ட நேரங்களால்தான் தடம்மாறிப் போய்விடுகிறது வாழ்க்கை. தேடிக்கொண்டே ஓடுவதும் இடம் பெயர்வதும் மனிதனுக்கு இயல்பாகிப்போனது. இரை தேடிய மீன் இரையாவதுபோல் சில நேரங்களில் மனித வாழ்க்கையும் அப்படித்தான் ஆகிவிடுகிறது. கவிஞரின் இந்த (இனம்) சமூகப்பார்வை மிகுந்த கவனத்திற்குரியது. வகுப்பறைப் புத்தகங்களில் இருப்பவற்றை மனப்பாடம் செய்விக்கிறது. ஆசிரியர்கள் அவ்வாறு செய்விப்பதை அளவீடு செய்கிறார்கள். காலம் முழுமைக்கும் பயிற்சிகளும் பட்டறைகளும் புள்ளி விவரங்களால் முன்பே திட்டமிட்டதைத் திரும்பத் திரும்பப் பேசுகின்றன. காலத்திற்கேற்ப எது தேவையோ அதைக் கொடுக்க முடியவில்லை. யாரும் கவலைப்பட முடியவில்லை. திரைகள் திட்டமிடுகின்றன. சிறு சிறு சொற்சிதறல்களுக்கும் தோல்விகளுக்கும் துவண்டு, குழந்தைகள் தற்காத்துக்கொள்ளும் பக்குவத்தில் சுழியமாகிப் போகிறார்கள். திட்டமிட்டு முன்பே தயாரிக்கப்பட்ட பாடத்திட்டத்தை நோக்கியே அணைத்தும் நகர்த்தப்படுகின்றன. இது யதார்த்தமான பதிவு. சமூக அக்கறை கொண்ட பதிவு.

மேலும், ஆசிரியர் காதலைப்பற்றியும் அதன் வரவு செலவுகளைப்பற்றியும் தொடர்ந்து பேசிக்கொண்டே வருகிறார். காதல் காலம் முழுமைக்கும் நிரந்தரக் கனவாகவே தொடர்கிறது. ஆனால், நினைத்துப் பார்க்கின்ற பொழுதுகளில் எல்லாம் நறுமணப்பூக்கள் இசைந்தோடுகின்றன.

“கவியும் இருளில்
நிரம்பி வழியும் தனிமையில்
மானசீக உறவோடு
உன் இருத்தலின்
நெடியதொரு வாசம்
என்னைச் சுற்றிச் சுற்றியே
வந்து போகிறது”

கவிஞர் தன் நிழலிடம் (பேசும்) போடும் ஒப்பந்தங்கள் நல்லதொரு படைப்புக்கு நற்சான்று. நிழலுக்கு எப்படி நிழலாவது? கவிஞர்களால் முடிகிறது. நிழலோ கருமை. அதனுடன் பேசும் கவிதை மொழிகளோ வெண்மை. கவிஞரைச் சுற்றி அவரே எழுப்பிக்கொண்ட நினைவு, மதில்கள் எல்லாம் அதனதன் இயல்பு மாறாமல் இருக்கின்றன. நினைவுகளை நிழலாக உருவகப்படுத்தி அவர் நினைவுக்குக் கொண்டுவரும் காட்சிகள் எல்லாம் வெகுதொலைவிற்கு (கவிஞரை) இழுத்துவந்து போட்டிருக்கிறது. ஆனாலும்,

“நிழல்கள் ஒரு பொழுதும்

வெளிச்சத்தைத் திருப்பிக்கொடுத்து விடுவதில்லை”. கவிஞரைக் கடந்துபோன அத்தனைக் காட்சிகளும் நிழலாக (நினைவாக) தொடர்கின்றன.

புண்ணியவான் இவரைத் தூக்கி வந்த கற்புக்கரசர்கள் சாமியாராக்கி விட்டார்கள். இவரும் வெட்கப்படாமல் சேர்த்துவிட்டாராம். இப்படித்தான் புண்ணியக் கோட்பாட்டுக்குள் கொண்டுவந்து கோயில் கட்டி வசூலிக்கத் தொடங்கிவிடுகிறார்கள். ஊடுருவிய பார்வை தன்னை இழிவுபடுத்தியவனைத் தரைமட்டமாக்க நினைத்த சூர்ப்பனகை தோல்வியைப்பற்றிக் கவலை கொள்ளாமல் திருப்பிக்கொடுக்க முனைந்ததே துணிவின் முதல் அடி. தொன்மம் ஓர் ஒழுங்குக்குள் கட்டப்படாது. ஆனால், பசுமை படர்ந்திருக்கும் நவீனம் திட்டமிட்ட ஒழுங்கிற்குள் வரும். ஆனால், பசுமை படர இடம் கொடுக்காது. இயந்திரத்தைவிட வேகமாகத் திட்டமிடப்பட்ட வாழ்க்கை வட்டத்துக்குள் அகப்பட்ட கவிஞர் சேகருக்கு இப்படிச் சிந்திப்பதற்கு எப்படி நேரம் கிடைக்கிறதோ!

தொடர்ந்து வந்து எத்தனையோ நிழல்கள் தொந்தரவு செய்தாலும், அத்தனை கனவுகளையும் பதிவு செய்கிறார். ஏதோ ஒன்றைத் தேடி ஜென்மம் கடந்து அலையும் கவிஞர் ஆத்மார்த்தமாக உள்நடந்து வந்துவிட்டார். நிழல் என்னும் கனவு ஒவ்வொரு பொழுதும் ஏன் இருட்டிலும் கூட அவரைத் தொடர்கிறது.

நினைத்துப் பார்ப்பதுபோல அமைதியாகக் காத்திருப்பதும் நிம்மதியாகவும் அதே நேரத்தில் வாடிக்கையாகவும் மாறிவிட்டது. மழைக்காகக் காத்திருக்கும் பூமிப்பந்துபோல் எளிதாகச் சிந்தித்துவிட்டு எழுதத் தெரியாமல் இருப்பதைப்போல இவர் தன்னை வெளிப்படுத்துவது வியப்புக்குரியதாகும்.

தொடமுடியாத தூரத்தில் வானம். அளக்க முடியாத ஆழத்தில் கடல். இரு மருங்கும் வெண்மையும் நிலமும். கவிஞன் தன் படைப்புக் கவனமற்றுக் கிடத்தப்படுவதைக் கண்டு கவலை கொள்கிறான். இதுபோன்ற பொறுமையிழக்கும் நேரங்களில் காத்திருப்பு நகர்த்தப்பட்டுவிடுகிறது. வலுவிழக்கிறது. இந்தப் பொறுமையிழப்பு வாசகர்களின் மன நிழலுக்கு ஒப்பு கொடுக்கப்படுகிறது.

பூர்வீகத்தவர்கள் என்னத்த புடிங்கி விட்டீர்களோ? தெரியவில்லை. புலம் பெயர்ந்தவர்கள் என்று சொல்லிக்காட்டிட, உலகளாவிய கருமை. இது உழைத்து உயர்த்தியவர்கள், உழைத்த இடத்திலேயே அல்லது ஓட விடுவதற்கு. நான் கொடுக்கவில்லையேல் உனக்கேது அடையாளம். கவிஞருக்குக் கோபம் கொப்பளித்துக்கொண்டு வருகிறது. ஆய்வுக் கூடங்களில் பத்திரப்படுத்தப்படும் உண்மை. 'தமிழன்தான் தரணியெங்கும் பரவிக் கிடந்தவன்' என்பது. ஆனால், மறந்துபோன நிலவின் ஒளியும் நட்சத்திரக்கண் சிமிட்டல்களும் மங்கிய மனித வரவுகளும் ஏன் காணாமல்போன கடவுளர்களும் கூட என் வார்த்தைகளுக்காக வருவார்கள் என நம்பிக்கையோடு காத்திருக்கிறேன் என்கிறார் கவிஞர் எம்.சேகர்.

கனிவான இடங்களிலும் சரி காட்டமான இடங்களிலும் சரி, வார்த்தைகள் வேறுபட்டு வெடித்துச் சிதறுகின்றன. படிக்கப்படிக்கப் பதப்பட்டுப் பக்குவப்பட்டுள்ள வார்த்தைகள்.

“மனத்தைத் திறந்த வெளியில்

வைத்திருக்கிறேன் - அந்தச்

சாளரத்தின்வழியாக

யாராவது வருவார்கள் என்ற...”

இயல்புகளை மாற்றிக் கொள்ளாதவர்களைத் தன்னை ஒத்தவர்களைக் காணச் சாளரம் வழியாக விழிபரப்பிக் காத்துக்கிடக்கிறார்.

உறுதியான உழைப்புக்கும் உழைப்பிற்கேற்ற உயர்வுக்கும் நிகரற்ற சான்று நண்பர் எம்.சேகர். சிங்கை நண்பர்கள் சிலர் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். தொடக்கக் காலத்தில் அவரின் தொடக்கம் எப்படி என்பதைக் கற்குவியல்களும் கட்டி முடிக்கப்படாத வழித்தடங்களும் அவருக்கு வலிகளைத் தந்திருக்கின்றன.

தமிழைப்பற்றிக்கொண்டு தடைகளை எல்லாம் உடைத்துக் குற்றம் களைபவராக உயர்ந்துள்ளார். எதிர்ச்சொற்களைப் பற்றிக் கவலைப்படாதவர்.

“என்னைச் சுற்றி வீசப்பட்ட (சிறு சிறு)

வார்த்தைக் கற்கள்

(என்) நிழல் கற்களால் உடைபட்டுப்போயின” என்ற வார்த்தைகள் அவருடைய பண்பட்ட அணுகுமுறைகளை மெய்ப்பிக்கின்றன.

எதற்கும் ஒரு எல்லையுண்டு. முற்றுப்புள்ளி இல்லாமல் எதுவும் இருந்துவிட முடியாது. வைத்துவிட்டோ அல்லது வைப்பதற்கோ சிலுவையைச் சுமப்பதுபோல் தனிமையின் நிழலைச் சுமந்துகொண்டு காத்திருக்கிறார்.

“கடைசி உதிரத்தின்

கடைசித் துளி

கீழே சிதறுகிறது”

சங்க வாழ்த்து

பொன்னும் துக்கும் முத்தும் மணியும்
மாமலை பயந்த காமரு மணியும்
இடையச் சேய வாயினும் தொடையுணர்ந்து
அருவிலை நன்கலம் அமைக்குங் காலை
ஒருவழித் தோன்றியாங்கு உலகவாழ் தமிழர்
தண்ணிய உறவால் தழைத்தனர்
உலகத் தமிழ்ச் சங்கம் உண்மை யானே...!

— உலகத் தமிழ்ச் சங்கம், மதுரை

E-ISSN : 2581 - 9712